

பெரும்பாறைத்துப்படை

இராச்சியர்.

ஸ்ரீ சௌகந்த துறைம்
நூல்கள் மற்றும் வரலாறுகள்.

பண்டிதர், க. அநுமங்பலம் அவர்கள்
யார்ப்பானைம்.

கனகாரண கலை நிலை
மன்றத்தின் முனிசிபல்

~~தெரிவி~~ K. Kanagaratnam
Thandassuradurai
Jaffna

தம.

பெரும்பாறைற்றுப்படை
ஆராய்ச்சியுரை.

A CRITICAL TAMIL COMMENTARY ON
PERUMPARNATTUPPADAII.

இது

மாழிப்பாணத்துக் காரைங்கர்
பண்டிதர், கு. அருளாம்பலம் அவர்களால்
இயற்றப்பட்டு,

யாழிப்பாணம்,
ஸ்ரீ சண்முகநாத அச்சியந்திராஜாலயில்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

Copy right Registered] 1937

[விலைத்துபா 1-00

பொருளடக்கம்.

பக்.

முசுவைர.

உரைச்சிறப்புப் பாயிரம்.

மதிப்புரை.

பிழைத்திருத்தம்.

பாணர்	வரலாறு.	...	...	...	3
-------	---------	-----	-----	-----	---

யாழ்கள்.	...	...	...	...	24
----------	-----	-----	-----	-----	----

பெரும்பானுற்றுப் படையின் இயல்பு.	...	...	...	...	31
----------------------------------	-----	-----	-----	-----	----

பாட்டின் பொருட் சுருக்கம்.	...	...	...	...	35
----------------------------	-----	-----	-----	-----	----

பெரும்பானுற்றுப்படைச் செய்யுள்....	...	...	...	...	39
------------------------------------	-----	-----	-----	-----	----

பொருட் பாகுபாடு.	...	...	...	...	57
------------------	-----	-----	-----	-----	----

ஆக்கியோன் வரலாறு.	...	...	...	...	84
-------------------	-----	-----	-----	-----	----

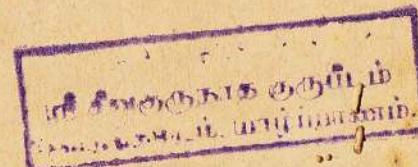
பாட்டின் பொருள் நலம்.	...	...	...	...	88
-----------------------	-----	-----	-----	-----	----

பாவும் பாட்டின் நடையும்.	...	...	...	...	98
--------------------------	-----	-----	-----	-----	----

பண்ணடநாள் வழக்க வொழுக்க வரலாற்றுக் குறிப்புகள்	105
--	-----

விளக்க உரைக் குறிப்புகள்.	...	...	...	109
---------------------------	-----	-----	-----	-----

அருஞ்சொற் பொருள்....	...	...	...	171
----------------------	-----	-----	-----	-----

வ.
சணபதி துணை.

மிகவுரை.

பெரும்பானுற்றுப்படை யென்பது, அமிழ்தினு மினிய நக்தமிழ்மொழியின்கண்ணுள்ள பழைய இலக்கிய நூல்களுள்ளே தண்டா நல்லிசைத் தண்டமிழுப் புலவர்கள் அருளிச் செய்த சங்கச் செய்யுட்களில் தலைமை பெற்ற பத்துப் பாட்டுக்களில் நான்காவதாயுள்ளது. இது பெரும் பாணன் ஒருவனே, காஞ்சிநகரத் தரசு புரிந்த தொண்டை மான் இளந்திரையனிடத்தே ஆற்றுப் படுத்தியதாக அங்கிலாந்திரையனை, கடியனூர் உந்த்திரங்கண்ணனூர் பாடிய பாட்டாகும். இதன்கண்ணே காஞ்சிநகரின் மருங்கேயுள்ள பல்வேறு மரபினர் இருக்கைகள் மிகவுஞ் சுவைபட எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன.

இச்செய்யுளின் பொருள் எவிதிற் கற்றறிதற்பொருட்டு இதன் அடிகளைச் சிலகிலவாக எடுத்துக்கொண்டு பொழிப்புறை வரைந்தும், விளக்கவுரைக் குறிப்பில் இலக்கண முடிபுகளையும் சொற்களின் பொருள்களையும் விளக்கியும் இருக்கின்றேன். செய்யுளின்கண்ணுள்ள சொற்களையும், சொற்றெடர்களையும் முன்மின்னுக மாற்றிக் கூட்டிப் பொருளுறையாது கிடந்தவாறே பொருள்கூறியுள்ளேன். ஐந்தாறு அடிகாறும் பரந்துகிடந்த பொருள்களையெல்லாம் சுருக்கிச் செய்யுட்பொருளையாவரு மறிதற்பொருட்டுச் சுருக்க வரலாறு எழுதியுள்ளேன்.

பெரும்பானுற்றுப் படையைக் கற்போர் முதலிற் பாணருடையவரலாறு அறிதல் ஒருதலீயாக வேண்டப்படுதலின் பழைய இலக்கண இலக்கிய நூல்களிலிருந்து அவர்கள் வரலாற்றை விரித்துக் கூறியுள்ளேன். ||

இப்பாட்டின்கட்போந்த சொற்களுக்கெல்லாம் பொருள் பொருட்பாகுபாட்டிற் கூறியிருப்பினும் இச் சொற்கு இதுவே பொருள் என ஐயமறத் தெளிதற் பொருட்டு, அருஞ்சொற்களையெல்லாம் அகரவரிசைப்படுத்தி அவற்றிற்கெல்லாம் பொருள் எழுதியுள்ளேன். நூலாசிரியர் இச்சொல்லை இப்பொருளிற்றுன் வழங்கியுள்ளாரெனத் தெளிதற்பொருட்டு இச்செய்யுள் உண்டான காலத் தும் அதற்கு முன்பின்னுபடுத்துவத் காலத்தும் வழங்கிய நூல்களிலிருந்து மேற்கொள் காட்டியிருக்கின்றேன்.

நந்தாய்மொழியின் அருமை பாருமைகளைத் தமிழகத்தாரறிந்து அதன்கண் அவா மிஸ்ரு, அதனை நன்கு பயில விரும்புமாறு செய்தலால் நந்தாய்மொழிக்குத் தொண்டாற்றும்பேற்றைப் பெறலாமென விஷமுந்த யான் அதனைப் பெறுதற்குத் தகுதியில்லையென்றும் ‘ஆசை வெட்கமறியாது’ என்னும் பழமொழிப்படி அவ்வழியிற் ரெண்டாற்றத் தொடங்கி, பழந்தமிழ் நூல்களுள் முதன் மையவாகிய பத்துப் பாட்டுக்களையும் ஆராய்ச்சியுரையுடன் வெளியிட முபன்றேன். அங்கனம் முயன்ற எங்கு உயர்த்து. மறைமலையடிகள் அவர்கள் வெளியிடுன்ன மூல்லைப்பாட்டாராய்ச்சியுரையும் பட்டினப்பாலை ஆராய்ச்சியுரையும் முன்மாதிரியாகவும் பெரும்பொருளாகவும் புலப்பட்டன. இன்னுமவர்கள் வெளியிடுவதற்கு எழுதி வைத்திருப்பவாகக் குறிப்பிட்டுள்ள குறிஞ்சிப் பாட்டு ஆராய்ச்சியுரையும், மலைபடுகடாம் ஆராய்ச்சியுரையும் எனது விஷமுவிற்குப் பெரிதும் துணை புரிவனாகும். ஆகவே பத்துப் பாட்டுக்களுள் முதற்கண்ணாகிய திருமூருகாற்றுப் படையை ஆராய்க்கு சில மாசங்களுக்கும் எழுதி வெளியிட்டேன். அதனைப் பல

தமிழன்பர்கள் வாங்கிப் படித்து என்னை ஊக்கப்படுத்துவாராயினர். ஏனைய பாட்டுக்களையும் ஆராய்க்கு வெளியிட எண்ணியிருந்தபோது இப்பெரும்பாறைற்றுப்படையாழ்ப் பாண் ஆரிய திராவிட பாஷாயிவிருத்திச் சங்கத்துப் பால பண்டித பரிகைக்குரிய பாடங்களுள் ஒன்றுக் கூடிய அமைக்கப்பட்டமை கண்டு பாட்டுக்களை முறையானே எடுத்துக்கொள்ளது இதனை இப்போது வெளியிடலானேன். இன்னும் யான் எழுதி வைத்திருக்கும் போந்தாற்றுப்படை, சிறுபாறைற்றுப்படை, மதுரைக்காஞ்சி, நேடுநல்வாடை என்பவற்றின் ஆராய்ச்சியுரைகள் விரைவில் வெளிவருதற்கு எல்லாம் வல்ல இறைவன் திருவருளை வேண்டுகின்றேன்.

இவ்வாராய்ச்சியுரையிலும் திருமூருகாற்றுப்படை ஆராய்ச்சியுரையிலும்கூட பொருந்தாமைகளை எனக்குப் புலப்படுத்தும் தமிழன்பர்களுக்கு யான் பெரிதுங்கடமைப் பட்டிருத்தலோடு அடுத்த பதிப்பில் அவர்கள் தெரிவிக்கும் பொருந்துமாறுகளையும் வெளியிடுவேன் என்பதைப் பணிவாகத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகின்றேன்.

இவ்வரையினை நன்கு பார்வையிட்டு உரைச் சிறப்புப் பாயிரம் உதவிய ஸ்ரீமத் சி. சுப்பிரமணியதேசி கர் அவர்களுக்கும், மதிப்புரை உவந்தனித்த அண்ணுமலை, பல்கலைக் கழகத்துத் தமிழ்ப் பேராசிரியர்கள், பண்டித. ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டார் அவர்களுக்கும், திரு. எஸ். சோமசுந்தர பாரதியார் M. A., B. L. அவர்களுக்கும், இதனை விரைவாக வெளியிடுதற்கு என்னைப் பெரிதும் ஊக்கப்படுத்திய தமிழ்ப் பெருஞ்செல்வர் திரு. மாரிலாப்பூர் சே. வே. ஜம்புலிங்கம்பிள்ளை அவர்களுக்கும்

எனது மனமார்ந்தங்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

இப்பணி இனிது நிறைவேற்றப்பாருட்டுத் தோன்றுத் துணையாழிருந்தருள்செய்த செந்தமிழ்த் தெய்வத்தை மனமொழி மெய்களால் சிந்தித்து வாழ்த்தி வணக்குகின்றேன்.

இங்கானம்,

சு. அநுளம்பலவன்.

“திருமகன் விலாஸம்”

காலை நகர்

20-9-37.

ஆராய்ச்சியரசு சிறப்புப் பாயிரம்.

ஒன்மையும் தன்மையும் நன்பேநும் பழமையும்
சுவநேறித் தோடர்பும் தவலநு நிறைவும்
வழிமோழி யுடைமையும் மோழியில் வழாமையும்
என்றிவை முதலாத் துன்றிய வியலோடு
நிலவுல கத்தே தலைமையி நீலைஇய
தமிழ்மோழிக் கடல் னமிழ்தெனத் தீகழும்
பண்டைப் பனுவல் பல்லவற் றுள்ளும்
முதன்மையாம் பத்துப் பாட்டி ரீதம்புணர்
பேநும்பா ஞுற்றுப் படைக்கு வீரும்பி
ஆராய்ச்சி யிரையோன் றதர்பட வதுத்தோன்
குலனநுள் தேய்வங் கோள்கை மேன்மை
கலைபயி நேளிவு கட்டுரை வன்மையேன்
றின்னே ரன்ன தோன்னேறி மன்னிய
தீண்மைசே ராசான் வண்மைசேர் குரிசில்
மும்மைச் சங்கழும் முவேந் தநும்போற்
பாண்டித் துரைமால் வேண்டி மதுரையில்
ஆக்கிய நான்காந் சங்கம் நோக்கிப்
பண்டிதப் பட்டம் வழங்கிய பான்மையென்
நற்றமிழ்க் கிடனு யற்றயாழிப் பானத்துக்
காரை நகரிற் சீரோடு வாழும்
அநுளம் பலவனும் போநுவி லோனே.

அண்ணமலைப் பல்கலைக்கழகத்துத்
தமிழ்ப் பேராசிரியர்

பண்டித, ந. மு. வேங்கடசாமிநாட்டார் அவர்கள்
அளித்த
மதிப்புரை.

யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள பண்டிதர் திரு. ச. அருளம்
பலம் அவர்சளால் எழுதப் பெற்ற ‘பெரும்பானுற்றுப்
படை ஆராய்ச்சியூரை’ என்னும் நாலினைப் படித்து
மிக பகிழ்ச்சி மெய்தினேன். நாலின் தொடக்கத்தே
பாணர் என்பாரைப் பற்றிய செய்திகள் பலவும் பழைய
இலக்கிய இலக்கண மேற்கொள்களுடன் எழுதப்பட்டிருப்பது
பண்டிதரின் ஆழ்ந்தகண்ற கல்வியையும் ஆராய்ச்சித்
சித் திறனையும் புலப்படுத்தி இன்புறுத்துகின்றது.
‘பாவும் பாட்டின் நைடையும்’ என்ற பகுதியில், பெரும்
பானுற்றுப்படையில் அமைந்துள்ள தொடை விகற்பம் பல
வற்றையும் எடுத்துக் காட்டியிருப்பது பாராட்டற்குரியது.
பொதுவாக இந்துற் பகுதிகள் பலவுமே சற்பார்க்கு இப்
பாட்டின் இயல்புகளை விளக்குவதோடு ஆராய்ச்சியின்
பத்தை ஊட்டிப் பயன் விளைப்பனவாகும். இவ்வாராய்ச்சியூரையின் ஆசிரியர் செந்தமிழ்த் தெய்வத்தின் திருவருளால் இத்தகு நற்பணி பற்பல புரிந்து சிறப்பெய்துவாராக.

அண்ணுமலைப் பல்கலைக் கழகத்துத்
தமிழ்ப் பேராசிரியர்
தீரு. எஸ். சோமசுந்தர பாரதியார் அவர்கள் M.A., B.L.
அளித்த
மதிப்புரை.

பெரும்பானுற்றுப்படை பத்துப் பாட்டுக்களில் கூர்ந்தாராயத்தக்க சரித நிகழ்ச்சிகள் பல பொதிந்து கிடக்கும் செய்யுளாகும். பண்டைத் தமிழர் இயல்புகளையும் தமிழகப் பழைய நிகழ்ச்சிகளையும் அறவே மறந்து தமிழரவுனர்ச்சி குன்றிப் பல துறைகளிலும் அடிமை வாழ்வு உக்கும் இக்காலத்தில் சங்க இலக்கியக் கடவிலையுங்கி முத்துக்குளித்தல் விரும்புவோர் சிலரே யாவர். அவருள்ளும் விருப்பு வெறுப்பின்றி நடந்தின்று மெய்யவாவும் ஆராய்ச்சி வன்மையுடையார் மிகமிகச் சிலராவர். ‘ஆய் தொறும் நூல்யம் போலும்’ என்னும் உண்மைக்கு இலக்காகும் இலக்கியங்களுள் பெரும்பானுற்றுப்படை ஒன்று. அதை எனிய நடையில் புலத்துறை முற்றிய பண்டிதர்க்கு மட்டுமன்றி கலைஞர் விரும்பும் பிறருக்கும் பயன் படத் தக்கவாறு உரைகடையில் பொருட் பாகுபாடு செய்திருப்பது பாராட்டத் தக்கது. இப்பழம் பாட்டும் பாட்டின் நடையும் பற்றிய தங்கள் குறிப்புக்களும் சிந்திக்கத் தக்கன. முன்னுரையின் ஆராய்ச்சிக் குறிப்புக்கள் இறுதியில் தொருத்திருக்கும் வரலாற்றுக் குறிப்புக்களுடன் இவ்வரிய செய்யுளை ஆராய விரும்புவார்க்கு வழுக்குகிலைத் தூண்றுக்கொல்கிபால உதவத் தக்கன. மாட்டெற்றிந்து மனம் கோலக் கொண்டுகூட்டிப் பாட்டி னு மதிகம் ஏடிப்ப

வரை மயங்க வைக்கும் பழைய உரைபோலவ்வாமல் தேரிய பொருளை நிரல்படத் தொருத்துச் செல்லும் முறை தங்கள் ஆராய்ச்சி யுரைக்கு அடிகு தருகின்றது. அரும்பத விளக்கம் ஒன்றுக்கட்டுவது மாணவருக்குப் பயன் விளைக்குமென்று தோன்றுகிறது. தங்கள் தமிழ்த் தொண்டுக்கும் இத்தகைப் பூராய்ச்சிகளுக்கும் பல்லாண்டு கூறிப் பாராட்ட விரும்பும்

தங்கள் சொங்கன்,

S. S. BHARATI.

பிழைத்திருத்தம்

பக்.	வரி.	பிழை	திருத்தம்
1	4	வல்லதராதற்கு	வல்லராதற்கு
8	24	அறியற்பாலது	அறியற்பாலன
9,11	10	வருவதனால்	வருவனவற்றால்
12	14	யாழிலசைசை	யாழிலசையை
14	3	முதலன	முதலான
15	1	வருவென	வருவேனென
16	21	பகுதியான	பகுதியான்
19	15	வெற்றியலும்	வெற்றியியலும்
20	25	உடையை	உடையைக்
21	20	கொடுத்தாலும்	கொடுத்தாலும்
22	7	விறலியார்	விறலியர்
22	18	நுமலென	நுமதென
23	7	காஞ்சி	காஞ்சி
27	6	வருவதனால்	வருவனவற்றால்
29	14	குற்றிதனற்	குற்றத்தினற்
29	20	பண்ணுங்கு	பண்ணுங்கு
30	19	வருவது	வருவன
31	3	வருவது	வருவன
31	7	தமிழுத்து	தமிழுகத்து
32	27	நிறை	நிறை
34	27	பாடான்	பாடான்
41	14	பல்வெருத	பல்வெருத்
42	22	வடா	வரடா
43	21	எயினக்	எயினர்க்
44	4	நாளா	நாளாத்
47	8	றும்புடை	றாம்புடை

பக்.	வரி	பிழை	திருத்தம்
50	23	பாற்சிலம்	பொற்சிலம்
54	24	கோள	கொள
55	21	யழுதொடு	யழுதொடு
57	21	கட்டினையும்	கட்டினையும்
58	28	முமங்குகின்ற	முமங்குகின்ற
60	2	சிறுக்	சிறுக்க
61	2	தசையனைப்	தசையைப்
61	15	முதுகினையும்	முதுகினையும்
61	25	புறத்தினையும்	புறத்தினையும்
61	29	தோலாகிய	தோலாகிய
62	9	தேயந்த	தேயந்த
70	29	பாரியலோடு	பொரியலோடு
79	3	நுடையாத	அடையாத
85	20	கெண்டேனும்	கொண்டேனும்
86	23	செல்க	செல்கவன
89	23	இன் னும்	இன் னும்,
91	12	ஷ்னை	ஷ்னை
94	25	உவைர்	உமவர்
109	23	பணிக்கும்	பணிக்கும்
111	4	பொருள்	பொருள்
122	23	திலாகரத்தும்	திலாகரத்தும்
123	14	முழவு	முழவு.
126	13	பத்தினும்	பத்தானும்
134	3	பெருங்காற்று	பொருங்காற்று
135	1	வாழ்	வாய்
135	1	இரிதிப்	இரீஇ
135	52	முரல்	மூரல்
140	24	விரிச்து	விரித்து

பக.	வரி	பிழை	திருத்தம்
141	1	கட்டளை	கட்டளை
142	24	பன்மை	பன்மை
144	2	இருத்தலின	இருத்தலின்
144	6	தேய்ந்ததே	சேந்ததே
146	23	யிரை	யிரை
148	10	பக்கலில்	பக்கலில்
150	1	வெகுறு	வைகுறு
154	11	சவுருடத்து	சவுரிடத்து
155	16	உன்னும்	என்னும்
158	3	பரிபாடலினும்.	பரிபாடலினும்,
158	13	பெறற்கரு	பெறற்கரு
158	15	அத்திவெஃகா	அத்திருவெஃகா
166	9	என்ப	எனப்
166	16	அதுவு	அது
166	23	யுரவி	புரவி
167	17	முனிவராணை	முனிவராணை

பெரும்பானுற்றுப்படை

ஆராய்ச்சியுரை.

முன்னுரை.

ஒரு நாட்டின் சிறப்பிற்குச் சங்கீதம் சிற்பம் சித்தி ரம்முதலான உயரிய நற்கலைகள் இன்றியமையாதன. இவை கலெல்லாம் நுண்ணறிவோடு சம்பந்தப்பட்டனவாகும். இக்கலைகளில் வல்லதராதற்கு அதிகங்கூடிய மதிநுட்பம் வேண்டந்பாலது இந்நுட்பக் கலைகளில் எந்தாடு அதிகம் விருத்தியடைந்திருக்கின்றதோ அது நாகரீகம் நுண்ணறிவு முதலியலற்றில் மிக்கு விளங்கும். பண்டைக் காலத்திலே கும் தமிழ்நாட்டின் கண்ணே இந்நற்கலைகள் எல்லாம் பூரண அபிவிருத்தி யடைந்திருந்தன. சங்கீதம் மிகவும் மேலாக விளங்கியது.

சங்கீதத்தை விரும்பாதவர்கள் ஒருவரும் இல்லை. அது எல்லாருக்கும் அளவிலாத ஆங்நந்தத்தை அளிக்கின்றது. பசுக்கஞும் பார்புகஞும் அதனைக்கேட்டுப் பரவச மடைகின்றன. புல் பூண்டுகளும் கானத்தைக் கேட்டுப் பளிப்படைகின்றன. நம் மனத்தின் கண்ணே தோன்றுகின்ற துண்பங்கலெல்லாம் அதனைக் கேட்குந்தோறும் விட்டகல்கின்றன. கோயிலை பீடிக்கப்பட்டு வருந்துகின்ற வர்களும் அத்துண்பம்கீங்கி இன்பமடைகின்றனர். அதனால் மறத்தன்மை நீங்கி அறத்தன்மை யுண்டாகின்றது. திரிகரணங்களும் அசைவற்று நிற்கின்றன. இசையின்வாய்ப்பட்டு இருதிணையுயிர்களும்நின்றன வென்பதைப்பழந்தமிழ்இலக்கியங்களிற் பரக்கக் காணலாம். “பொய்யன்புக் கெட்டாத

பொற்பொதுவினடப்புரியும்” இறைவன்பால் மெய்யன்பை உண்டாக்குவது இசையே. எத்தனையோ அடியார்கள் இசைபாடி இறைவனை வழிப்பட்டு இடையருத் பேரினப் பிலையைப் பெற்றார்கள். ஆனால் நாயனார் திருநீலகண்டமாற்பாண நாயனார் முதலியோர் இசையால் வழிபட்டுப் பேரினபம் பெற்றவர்களாவர். இறைவனே இசையை என்ன. “எழிசையாய் இசைப்பயனைய்” எனவும் “இயல் இசைப் பொருள்களாகி” எனவும் வருங் தேவாரப்பகுதி கள் இதனை வலியுறுத்தும். அவர் இசையில் அதிகம் விருப்புள்ளவர். அதனால்கோரை இறைவனை வழிபடுத்தார்களிய தோத்திரப் பாக்களைல்லாம் இசையுடன் கூடி விளங்குகின்றன. இறைவனும் கிதத்தைக்கேட்டுத் திருவருள் சுரப்பார். “அளப்பிழைகீதஞ் சொன்னார்க் கடிகள் தாமருளுமாறே” என்பது திருநாவுக்கரசர்களைப் போரம். இராவணனும் இசைபாடி இனபம் பெற்றார். கடவுள் இசையில் விருப்புள்ளவர். அவரது தட்சனையும் தத்தி பேதங்களுள் வீனுகானதட்சனையுமிருந்து என்பதும் ஒன்று. அவர் எப்பொழுதும் வீணை வாசித்துக்கொண்டே விருப்பார். “எம்மிறை வீணைவாசிக்குமே” எனத் தேவாரத்து வருவதுங் காண்க. இன்னும் இறைவன் இசையை எப்பொழுதும் கேட்கவேண்டிக் கூப்பளர் அசுவதர் என்ற கந்தருவர் இருவரைத் தமது திருச்செவிகளில் தோடுகளாக அணிந்திருக்கின்றார்.

சங்கீதமானது நமது நாட்டின் பழைய வாய்ந்த நற்கலையாகும். தமிழ்ச் சங்கங்களில் இசைத்தமிழை இயற்ற மிழ் நாடகத் தமிழ்களுக்கு நடுவனதாய் வைத்து வளர்த்து வந்தனர். அக்காலத்திலே இசை வங்லார் பலர் இருந்தனர். பரிபாடல் என்னும் பழந்தமிழ் இலக்கிய நாலிலுள்ள

பாட்டுக்களினிறுதியில் இசை வகுத்தார் பெயரும் அதற்குரிய பண்ணின் பெயரும் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றன. இசை வகுத்தாருள் நன்னுக்கனார் பெட்டஞ்சுக்கனார் கண்ணாக்கனார் நல்லச்சுக்கத்தார் பித்தாமர் முதலியோர் சிலராவர்.. இசைப்புலவர்களை அரசர்கள் பெரிதும் ஆதரித்து வந்தார்கள். அரசர்கள் இசையை எப்பொழுதும் கேட்பதையே பெறுஞ் செல்வமாக எண்ணினார்கள். *“இசை பெறுதிருவின் வேந்தவை” என்பதற்கு ‘இசையை எக்காலமும் கேட்கின்ற செல்வத் தினையுடைய அரசர்களுடைய அவைக்களம்’ என்று எழுதிய நச்சினார்க்கினியர் உரை ஈண்டு அறியற்பாலது.

பாணர்கள்

பண்ணைக் காலத்திலே இசைபாடுதலையே தமது முதன்மையான தொழிகளாக மேற்கொண்டு வாழ்ந்துவந்த வர்கள் பாணர்களாவார்கள். அவர்கள் பண்ணுக்குரியவராக இருந்த காரணத்தினாலேயே அப்பெயரைப் பெற்றார்கள். அவர்களைப்பற்றிய செய்திகள் பல பழந்தமிழ் இலக்கியங்களிலே கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அவர்கள் தமிழ் நூல்களில் பலவாறு வழங்கப்பட்டுள்ளார்கள். பாணர்களில் ஆண்மகன் பாணன், பாண்மகன் என்னும் பெயர்களால் வழங்கப்பட்டுள்ளான். இதனைப் “பாணன் சூடிய பைம்பொற்றுமரை” (புறம் 141) எனவும் “நெவளம் பழுநிய நயந்தெரி பாலைக்கைவல் பாண்மகன்” எனவும் வருவனவற்றால் அறியலாகும். பெண்மகன், பாண்மகன், பாடினி, பாட்டி, விறலி, பாணிச்சி என்னும் பெயர்களால் வழங்கப்பட்டுள்ளாள் என்பதை “முள்ளெயிற்றுப் பாண்மகள்” (ஐங் 47) எனவும், “பாணன்

சூடான் பாடினி யணியாள்” (புறம் 242) எனவும் “பாணர் வருக, பாட்டியர் வருக” (மதுரை 749) எனவும் “சில வளைக்கைச் செவ்வாய் விறலி” (ப.வெ.மா. 219) எனவும் “பாணர் வருவாராக பாணச்சியார் வருவாராக” (மது 749 நச். உரை) எனவும் வருவனவற்றுல் அறியலாகும்.

பாணர் தாழ்ந்தவர்

பண்டைக்காலத்திலே தமிழ்நாட்டில் விளங்கிய குடிகளுள்ளே பாணரும் ஒரு வகுப்பினராவர். அவர்கள் மிகவும் பழமையானவர்கள். தமிழ் நூல்களுள் மிகவும் பழமை வாய்ந்த தொல்காப்பியத்தின்கண்ணே பாணர்கள் குறப்பட்டிருக்கின்றனர். அவர்கள் இசைப் பயிற்சியில் உயர்ந்தவர்களாயிருப்பினும், சாதியில் தாழ்ந்தவராகவே கருதப்பட்டு வந்தனர்.

“துடியன் பாணன் பறையன் கடம்பனேன்
றிந்நான் கல்லது குடியு மில்லை” (335)

என்னும் புறப்பாட்டில் தாழ்ந்த குகுப்பினராய துடியன் பறையன் முதலானவர்களோடு பாணர்கள் ஒருங்கு எண் ணைப்படுதலால் பாணரும் தாழ்ந்தவர் என்பது அறியலாகும். இன்னும்,

“இழிப்பிறப்பாளன் கருங்கை சிவப்ப
வலீ தூரந்து சிலைக்கும் வன்கட் கடுந்துடி” (170)
எனவும்,

“துடியேறியும் புலைய
வெற்கோல் கோள்ளு மிழிசின” (287)

எனவும் புறப்பாட்டில் வருவதனால் துடியர் இழிசின ராவர் என்பது இனிது புலனாகும். பாணருப் அத்தன

மையீரே. பாணர்கள் ஊருக்குப் புறம்பான இடங்களில் ஒருசேரவிருந்து வாழ்ந்து வந்தார்கள். அவர்கள் வசிக்கும் இடம் பாண்சேரி எனப்பட்டது.

“வேண்ணேல் ஸரிந்த தண்ணுமை வேரீதுக் கண்மடற் கோண்ட தீந்தே னீரியக் கள்ளாரிக்குங் குயந் சிறுசின் மீன் சீவுப் பாண்சேரி (348)

எனப் பாணர் வசிப்பிடம் பாண்சேரியென வழங்கப்பட்டிருத்தல் காண்க.

தாழ்ந்த சாதியார் ஊருக்குப் புறம்பே ஒதுக்கமான இடங்களில் வசித்து வருதலை நாம் இன்றும் பற்பல பகுதி களில் காணக்கூடியதாயிருக்கின்றது. பண்டை நாளிலே பாணர்களும் ஊருக்குப் புறம்பேயே வசித்து வந்தார்களென்பது

“அகலீநு வானத் திமிழ்ந்தினி திசைப்பக்
துருகு நரல மணை மரத்தான்
மீன்சீவும் பாண் சேரியோடு
மருதஞ் சான்ற தண்பணை கற்றி யோருசார்”

(267—70)

என்னும் மதுரைக்காஞ்சியினால் அறியக்கிடக்கின்றது.

பாணர்கள் தாழ்ந்தவர்களாகக் கருதப்பட்டமையினாலேயே அவர்கள் ‘புலையன்’, ‘புலைகன்’, ‘புலைப்பாணன்’, ‘புலைஆத் தின்னி’ என நூல்களில் வழங்கப்பட்டுள்ளார்கள். இதனை,

“புதுவன வீகை வளம்பாடிக் காலீற்
பிரியாக் கவிகைப் புலையன்றன் யாழின்” (95)

எனக் கலீத்தோகையினும்

‘வைகோண்டலூசிகோப்சேரியின்விட்டேமீர் வீவணவண்ணப் போய்கோண்டு நிச்சலுற்றே புலையாத்தினி போந்ததுவே’ எனக் திருக்கோவையாரினும் “பாடு பேறுநர் முன்பாடு புலைத்தோழிற் பாண்மகனே” எனச் சிராமலைக்கோவையிலும் “வன்பான் மனப் புலைப்பானு சேல்லீம் மனை வாயில் விட்டே” எனக் குளத்தூர்க்கோவையிலும் வருவனவற்றுவறிக.

பாணர் தாழ்த்தவர்களாக இருந்தமையினுடே பாண் என்ற சொல் தாழ்மை என்ற பொருளிலும் வந்துள்ளது. “செயிர்பொடி சிவந்து நோக்கி” என்னும் சிவகசிந்தாமணிச் செய்யுளுரையில் “பாண்செய்ததன்றே” என்பதற்குத் ‘தாழ்ச்சிசெய்தது’ என நச்சினார்க்கினியர் பொருள் உரைத்தவாறு காண்க. இன்னும் அப்பொருளில்,

“காணுமாறு காணே னுன்னே
யந்தாட் கண்டேனும்
பாணே பேசி யேன்றன்னைப் படுத்த
தென்ன பரந்தோதி” (திருவாசகம்)

என மாணிக்கவாசககவாமிகளும் அருளியிருத்தல் காண்க. பெரிய புராணத்தில் அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களில் ஒருவராகக் கூறப்பட்ட திருக்கெண்ட யாழ்ப்பான் நாயனும் திருவிளையாடற் புராணத்திற் கூறப்பட்ட பாண பத்திரநும் பாண வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்களே. இவர்கள் இசைப் பயிற்சியிலே மிகவும் திறமை வாய்ந்தவர்களாக விளங்கினார்கள். திருக்கெண்ட யாழ்ப்பான நாயனாகும் அவரது மனைவியான விறலியாரும் திருஞானசம்பழுர்த்தி நாயனாருடன் சென்று அவர் பாடும் பத்திரசம் ததும்பும் பண்களை யாழிற் சேர்த்து வாசித்து வருவார்கள். திருஞானசம்பந்தர் ஒருதினம் “ஆலம் வைத்த கண்டத்தவர்

தொண்டராம்” திருக்கெண்டக் காயனாரது இல்லத்துக்குச் சென்றார். அவருடன் திருக்கெண்ட யாழ்ப்பாணரும் மனைவியாரும் கூடச் சென்றார்கள். ஞானசம்பந்தர் திருக்கெண்டக்கால் பெசிதும் உபசரிக்கப்பட்டு அன்றிரவு அங்கே தங்கினார். அப்போது தம்முடன் வந்த யாழ்ப்பாணருக்கும் விறலியாருக்கும் இடங் கொடுக்குமாறு அவருக்குச் கூற அவர் வீட்டுக்கு நடவிலிருக்கும் வேதி கையின் பக்கத்தே இடங்கொடுக்க அவர்கள் அங்கே துயின்றனர். இதனை,

“நின்ற அன்பனர சிலகண்டப்பெரும் பாணர்க்கின்ற தங்கால் இடங்கொடுத் தருஞவீர் என்ன நன்றும் இன்புற்று நடுமனை வேதியின் பாங்கர்ச் சென்ற மற்றவர்க் கிடங் கொடுத் தனர் திரு மறையோ”

“ஆங்கு, வேதியில் அரூதசெங் தீவலஞ் சுழிவுற் சேங்கி முன்னையில் ஒருபடித் தன்றியே ஒளிரத் தாங்கு நூலவர் மகிழ்வுறச் சகோட் யாழ்த் தலைவர் பாங்கு பாணியா ருடன் அரு ளாற்பள்ளி கொண்டார்”

எனப் பேரியபுராணத்து வருவனவற்றுல் அறியலாகும். வேதிகையிலுள்ள செந்தியானது வலஞ் சுழித்து முன்னையினும் ஒங்கி விளங்கியது எனச் சிறப்பித்துக் கூறுவதனால் திருக்கெண்ட யாழ்ப்பானர் வருணத்திற் குறைந்தவரென்பதும் அதனால் செந்தியானது முன்னையிற் குறைவுப்படாது அவரது பத்தியின் உயர்வால் முன்னையிலும் ஒங்கி யெழுந்தது எனவும் அறியக் கிடத்தலால் பாணர் தாழ்த்தவகுப்பினரேயாவர்.

பாணபத்திரன் யாழ்வாசித்தலில் மிகவும் திறமை வாய்ந்தவன் மதுரைச் சோமசுந்தரக் கட்டுவளிடுத்து

இடையரு அண்பு பூண்டவன். அதனால் நாடோறும் அக் கோயிலை அடைந்து இடப் தேவருக்குப் பின் நின்று இசைபாடிக் கடவுளை வழிபட்டு வருவானுயினன். ஒரு தினம் மழை மிகுதியாகப் பெய்துகொண்டிருந்தது. பாண பத்திரன் எத்தகைய இடையூறு வரி னும் தன்னியமங் தவறுதவனுதவின் அம்மழையிலும் மிகுதியும் நீண்டது வந்து இடப் தேவருக்குப் பின்னின்று சரீரம் கிணைந்து நடுக்குற, நரம்பு மழையில் நீண்டதலினால் இசை மழுங்க, இசைபாடினன் என்னும் இவ்வரலாற்றினால் பாணபத் திரன் திருக்கோயிலினுள்ளே செல்லுவதற்கு அருகனல்ல னென்பதும் அதனாலேயே மழைவந்தபோதும் உள்ளே செல்லாது இடப் தேவருக்குப் பின்னதாக நின்று யாழ் வாசித்தான் என்பதும் அறியக்கிடக்கின்றன.

பாணரின் வகை

பாணர்களில் இசைப்பானர், யாழ்ப்பானர், மண்டைப்பானர் எனப் பல பிரிவினர் உண்டு. அவர்களில் இசைப்பானர் வாய்ப்பாட்டு பாடுகின்றவர்களாவார்கள். இவர்கள் ‘பாடற்பானர்’ எனவும் ‘அகலவன்’ எனவும் ‘அம்பணவர்’ மழுங்கப்பட்டுள்ளார்கள். “பண்ணியாழ்ப் புலவர் பாடற்பானர்” எனவும் “பாடும் பாணரிற் பாங்குறச் சேர்க்கு” எனவும் சிலப்பதிகாரத்தும் “அகலவன் பெறுக மாலே” எனப் பதிற்றுப்பத்தினும் வருதல் காண்க. ‘அகலவன்—பாடும் பாணன்’ எனவரும் பதிற்றுப்பத்துரையும் ‘பாடும் பாணர்—அம்பணவர்’ எனவரும் சிலப்பதிகார அரும்பதவுரையும் கண்டு அறியற்பாலது.

யாழ்ப்பானர்கள் யாழினைத் தமது இசைக் கருவியாகக்கொண்டு இசை பாடிச் சீவிப்பவர்கள். இவர்களில்

பெரும்பானர் சிறு பானர் என இருவகையினர் உண்டு. பெரும்பானர் பேரியாழைக் கருவியாகவும் சிறுபானர் சீறியாழைக் கருவியாகவும் கொண்டவராலர். இதனை,

“போன் வார்ந்தனன் புரியடங்கு நரம்பி
ஞீன்குறற் சீறியா மீடவயிற் றழீஇ
நைவளாம் பழந்திய நயந்தேரி பாலை
கைவல் பாண் மகன்”
(34-7)

ஏனச் சிறுபானுற்றுப்படையிலும், “இடனுடைப் பேரி
யாழ் முறையுளிக் கழிப்பி” எனப் பெரும்பானுற்றுப்
படையிலும் வருவதனால் அறியலாகும்.

பாணர்கள் பண்டைக்காலத்திலே மிகவும் வறியவர் களாயிருந்தமையால் அவர்களைர் சிலர் பிச்சைப் பாத்திரத் தைக் கையிலேந்திப் பிச்சையேற்றுக் காலங்கழித்துவந்தனர். அவர்கள் கையிலுள்ள பாத்திரம் மண்ணை எனவும்படும். மண்டையைக் கைக்கொண்டமையால் அவர்கள் மண்டைப்பானர் எனப்பட்டனர். “பாணர் மண்டை கிறையப் பெய்ம்மார்” எனவும் “அருந்தலை யிரும்பானர் அகன்பண்டைத் துளையுரீஇ” எனவும் “எலாது கவிழ்ந்த வெளிரவன் மண்டை” எனவும் வரும் புறப்பாட்டடிகள் அறியற்பாலன. பாணர்கள் அப்பாத்திரத்தைப் பிச்சையேற்றற்கு மாத்திரம் உரியதாகக் கொள்ளாது அதனையே உண்சலமாகவும் உபயோகித்துவந்தனர். இதனைப் “பொழுதிடைப் படாஅப் புலரா மண்டை” என்னும் புறநானாற்று ஆயுப், ‘ஒருபொழுதும் ஓயாமல் உண்ணையும் தின்னையும் படுதலான் சரப் புலராத மண்டை’ என வரும் அத

அனரையானும் அறியலாகும். (103)* “புழற்பெய் மண்டை” என மணி மேகலையில் வருவதுங் காண்க. இப்பாத்தி ரத்திலே பாணர்கள் மதுவை வார்த்துப் பருகுதலு முண்டு.†

பாணரின் தோழில்

பாணர்கள் தம் வாழ்க்கையை நடத்துவதற்கு பேற் கொண்ட தொழில்களில் பாட்டுப்பாடல் யாழ்வாசித்தல் மீன்பிடித்தல் என்பன முக்கியமானவை. பாணர்கள் பாட்டுப்பாடுதலில் மிக வல்லவர்கள்; கேட்டார்ப் பினிக்குஞ் தகையவாய்க் கேளாரும் வேட்கும் வகையில் மிகவும் இனிமை பொருந்தப் பாடும் திறமையுடையவர்கள் அதனால் அவர் “பாடுவன் மசா அஆர்” எனப் (புறநாற்று 291) கூறப்பட்டிருத்தலுங் காண்க. அவர்கள் பாட்டுக் கேட்டோரைப் பினிக்கும் தகையையது என்பது,

“புதுவன வீகை வளம்பாடிக் காலீற்
பிரியாக் கவிகைப் புலையன்றன் யாழி
ஏருத்த சேவி சாய்த்து”

என்னும் கலித்தொகைக்கு ‘யாழோசை கேட்டாரோ அகப்படுக்குமாறுபோல இவன்பாட்டும் அகப்படுத்தலின் யாழிற்பாடு யென்றான்’ என நச்சினார்க்கிணியர் எழுதிய விசேடவுரையான் அறியலாகும்.

பாணர்கள் யாழ்க்கலையில் நன்கு பயின்றவர். அவர்கள் யாழிசை மிகக் இன்பத்தைப் பயக்கும் தன்மையது. “பாணர் நரம்புளர் முரற்கைபோல வினிதால்ஸ்ம்” என

* மணிமேகலை 6:92, புழல்-ஒருவகைச் சிற்றுண்டி.

† புறநாற்று 261, 352.

வருதலுங் காண்க. (ஐக். 402.) அவர் யாழிசையிலே மாண்பும் அடங்க நடக்குமென்பது,

“காழ்வரை நில்லாக் கடுங்களிற் ரேநுத்தல்
யாழ்வரைத் தங்கி யாங்கு”

எனக் கலித்தொகையிலும்,

“மகரயாழ் வல்ல மைந்த ஞேருவனைக் கண்ட மத்தப் புகர்முகக் களிற்றின் மன்னவன் முனிவனை வணங்கி” என மேருமந்தரபுராணத்தும் வருவதனுறியலாகும்.

முன்னை நாளிலே பாலைகிலத்து வழியின்கண்ணே தறு கண்மையை யுடைய ஆறலைகள்வர் கையிற்படைக்கலங்களோத் தாங்கி அவ்வழிச் செல்லும் வழிப்போக்கரது பொருளைப் பெறுவர். அவ்வாறு பெறுவதற்கு அவர்பாற் பொருளில்லாதவிடத்துத் தங்கள் அம்பினை அவர்கள் போல் விடுத்து அதனாற் பதைப்பதைக் கண்டு மனமகிழ்வர். அவர்கள் தன்மையை,

“வலிமுன்பின் வல்லவன்ற யாக்கைப் புலிநோக்கிற
சுற்றமை வில்லர் சுரிவார் பித்தைய
சுற்றப்பார்த் தல்கும் கடுக்கண் மறவர்தாங்
கொள்ளுங் பொருளில் ராயினும் வம்பலர்
துள்ளுநர்க் காண்மார் தொடர்ந்துயிர் வெவவிற்
புள்ளுங் வழங்காப் புலப்புகொ ளாரிடை” (4)

என்னும் கலித்தொகைபான் அறியலாகும். இத்தகைய மறத்தன்மை பொருந்திய ஆறலை கள்வர்களும் பாணரது யாழோசையைக் கேட்டின் தம் கையிற் படைக்கலங்களை விட்டு மறநிலை சீங்கி அறநிலையாவர் என்பது,

“ஆற்றலை கள்வர் படைவீட அநுளின்
மறுதலை பேயரிக்குஞ் மநுவின் பாலை” (21-2)

என்னும் போநூராற்றுப்படையானும் ‘வழியை அலைச் சின்ற கள்வர் தம் சையிற் படைக்கலங்களைக் கைவிடும் படி அருளினது மாருகிய மறத்தினை அங்களிடத்துக் கின்று பெயர்க்கும் மருவுகளினிய பாலையாழ்’ என அப்பகுதிக்கு எழுதிய நச்சினுர்க்கினியர் உரையானும் அறியலாகும். இந்நானம் யாழ்வாசித்தலில் மிகவும் முதிர்க்க அறிவினராயிருந்தபையால் பானர்கள் * ‘யாழ்ப்புலர்’ எனப்பட்டனர்.

மாலைக்காலத்திலே பானர்கள் வீடுகளிற் சென்று யாழ்வாசித்து வருதலும் உண்டு. அப்போது தலைவன் தலைவியர்கள் பிள்ளையோடு முற்றத்திலேயிருந்து பானரது யாழிசைசைக் கேட்டு மகிழ்ந்துவந்தார்கள். இது

“மாலை முன்றிற் குறுங்காட் டின்னகை
மனையோடுணையிய யாகப் புதல்வன்
மார்பி ஊரு மகிழ்ந்தை மின்பப்
போழுத்த கோத்தன்று மன்னே
மேன்பிணைத் தம்ம பாணன தியாழே” (410)

என்னும் ஐங்குறு நூற்றினுல் அறியக் கிடக்கின்றது.

இனி, அவர்கள் தம் வாழ்க்கையில் மேற்கொண்ட தொழில்களில் மீண்டிடத்தலும் ஒன்று என்பது,

“பச்துஞ் பேய்த சுவல்பிணி பைந்தோற்
கோள்வால் பாண்மகன் றலைவலீத் தியாத்த
நெடுங்களைத் தூண்டினாடுங்க நாண்கோளீடுக்

* பண்ணீயாழ்ப் புலவர் (சிலப். 5:185)

கோடுவா மிநும்பின் மடிதலை புலப்பப்
போத்திற கதுவிய போழ்வாய் வாழை”

(பெரும்பாண் 283-7)

எனவும்,

“அய்ம வாழி தோழி பாணன்
துழ்கழி மநுங்கி னுணிரை கோளீடு
சினிக்கயன் மாய்க்குந்துறைவன்” (ஜங். 111)

எனவும் *“மீண் சீவும் பாண்சேரி” எனவும், வருவனவற் றுல் அறியலாகும்.

பானர்கள் வலையினாலும், தூண்டிலினாலும் பிடித் துக்கொண்டுவரப்படும் மீண்களைப் பாணிச்சியர் வெளியே கொண்டு சென்று விற்று அதன் விலைக்கு நெல் பயறு முதலான தானியங்களைப் பெற்று வந்தார்களென்பது,

“அந்தி லோதி யசைநடைப் பாண்மகள்
சின்மின் சோரிந்து பன்னேற் பேறுஉம்
யாண நூர்.....” (49)

எனவும்

“முள்ளோமிற்றுப் பாண்மக ஸின்கேடிறு சோர்ந்த
வகன்பேநு வட்டி நிறைய மனையோ
ளரிகாற் பெநும்பயறு நிறைக்கு மூர்” (47)

எனவும் வரும் ஐங்குறு நூற்றினுல் அறியக் கிடக்கின்றது. இன்னும் பானர்கள் தமது தொழில்களில் ஒன்றாகத் தையற் தொழிலையும் மேற்கொண்டிருந்தனர் என்பது “சதுர்முகப் பாணன றைக்குஞ் சட்டை” என்னும் படிய னத்தடிகள் திருவாக்கால் அறியலாகும்.

* மதுரைக்காட்சி 269. புறநானூறு 348.

அகப்பொருட்பதுதி.

பாணரைப்பற்றிய அகப்பொருட் செய்திகள் கலித் தொகை அகநானுறு ஐங்குறுநாறு ஐந்திணையைம்பது நற்றிணை முதலன் அகப்பொருள் சம்பந்தமான நூல்களிற் கூறப்பட்டுள்ளன. இல்லற வாழ்க்கைக்குரிய வாயில்களுள் பாணரும் ஒருவராவர். அது

“தோழி தாயே பார்ப்பான் பாங்கன்
பாணன் பாடினி மிளையர் விநுந்தினர்
சுத்தர் வற்றிய ரந்வர் கண்டோர்
யாத்த சிறப்பின் வாயில்க ணேன்ப.” (கற்பு 52:)

என்னுஞ் தோல்காப்பியச் சூத்திரத்தால் அறியலாகும். இல்லற வாழ்க்கையில் தலைவன் தலைவிபர்களுக்கிடையில் ஊடல் ஏற்படுவதுண்டு. அவ்வாறு ஊடல் ஏற்பட்ட காலத்துப் பாணன் தனது திறமையால் அதனைப் போக்குவான். தலைமகன் பரத்தமை காரணமாகத் தலைவிக்கு ஊடல் ஏற்படுக்காலத்து, தலைமகன் பாணனை வாயில் வேண்ட அவன் தலைமகன் மாட்டு வாயிலாக ஊடல் தீர்த்தகற் பொருட்டிச் செல்வான். சென்று தலைமகன் கொடுக்கைறிப் தலைவிமாட்டு நீர் கொடுக்கை கூறவேண்டா நும்மீம் அருஞ்சடையாரெனத் தலைமகன் காதன்மை கூறிச் சமாதானஞ் செய்வான். தூதாகச் சென்ற பாண ணைத் தலைவி ‘பொய்யன்’ எனவும் ‘பலகுளினன்’ என வும் வெதுண்டு கூறுதலுமுண்டு. வாயில் வேண்டிச் சென்ற பாணனை தலைமகன் வெதுண்டு கூறுதலும், தலைமகன் வெதுண்டிரையா சிற்பப் பாணன் வாயில் பெருமையில் புலந்து கூறுதலும் முறையே “பாணனை வெகுளுதல்” “பாணன் புலந்துரைத்தல்” என்னுஞ் துறைகளாகத் திருக் கோவையாரில் வருதல் காண்க.

தலைபகன், இன்னகாலத்து வருவென எனப் பருவங் குறித்துத் தலைவியைப் பிரிந்து செல்லான். குறித்த காலத்துக்குக் திருப்பிவராது கால் தாழ்ப்பின் தலைவி அவனிடத்துத் தூதாகப் பாணை அனுப்புவாள்.

“காண்மதி பாணநீ யுரைத்தற் குரீயை
துறைகேழு கோண்கன் பிரிந்தேன
விறைகே மேல்வளை நீங்கிய நிலையே. (ஜங்க: 140)

என்பது பாணன் தூதாகச் செல்லவேண்டும் குறிப்பின ஓருக்கிய தலைமகன் அவற்குத் தன் மெலிவகாட்டிச் சொல் வியதாகும். தலைவன் து பிரிவாற்றுமையால் வேறுபட்ட தலைவியினது மெலிவுகண்டு பாணன் பெரிதும் இருக்குவதுண்டு இதனை,

“தோடிநிலை கலங்க வாடிய தோனும்
வடிநல ஸ்ரீநந்தவேன் கண்ணு நோக்கிப்
பேரிதுபுலம் பின்னே சீரியாழ்ப் பாணன்” (475)

என்னும் ஐங்குறு நூற்றினால் அறியலாகும். இவ்வாறு வேறுபட்ட தலைவிக்குப் ‘பிரிவாற்றுமை அவற்கு முன் தன்றே; நீர் வேறுபடுகின்ற தென்னை?’ எனப் பாணன் ஆறுதல் கூறித் தலைமகட்குத் தூதாகத் தலைமகன் வதியும் பாசறைக்கட் சென்று,

“நீங்கியாம் பாணநூ மல்லை மேமக்கு
நீயுங் குருசிலை யல்லை மாதோ
நீங்கவேங் காதலீ தன்மணைப் புலம்பி
யீரித முண்க னுகுத்த
புசல் கேட்டு மநளா தோயே” (ஜங்க: 480)

எனப் பாணன் தலைமகனை நெருங்கிச் சொல்லுவது முண்டு.

இனி, பரத்தையரில்லின்கண்ணே சென்று தங்க அங்கே யாழ்வாசித்தலும் பாணனது தொழிலாகும். அது “நின்பெண்டி ரில்லி னெழிலீய யாழ்தழிலீக் கல்லாவாய்ப்ப பாணன்” என்னும் கலீத்தோகையானும் (90) ‘பரத்தையரில்லிலே வாசித்த யாழைத் தழுவிக்கொண்டு வாயிலாய்த் திரிகின்றதொழியப் பாட்டைத் திருந்தக் கல்லாத வாயிலையுடைய பாணன்’ என்னும் அதன் உரையானும் அறியலாகும். பரத்தையரிடத்தே சென்று ஒழுகுதற்குரி யவற்றைப் பாடிக்காட்டித் தலைவனை அவருடன் சேர்ப்பிட பவனும் பாணனே. அது கவித்தொகையில் “ஏந்தெழுவின் மார்ப” (96) என்னும் செய்யுளின் “மிகநன்றினியறிந் தேன்” என்னும் பகுதியின் விசீசடவுரையில் ‘பாணன தூதாடவந்த’ என்றதனுன் அவன்கூட்டிய புதிய பரத்தையரென்பதாலும்’ எனவும் “இணைப்படகிவந்த” என்னும் செய்யுளின் ‘யாழமூப்பண்ணினாற் கனிப்பிக்கும் பாணன்’, என்னும் பகுதியின் விசீசடவுரையில் ‘யாம் அழப் பண்ணினாற் கனிப்பிக்குமென்றது இல்லறம் நிகழ்த்துவதற்கு உரியனவற்றைப் பாடிக்காட்டி யாம் வருந்தாதபடி பண்ணது பரத்தையரிடத்தே ஒழுகுதற்கு வேண்டுவனவற்றைப் பாடிக்காட்டிக் கனிப்பிப்பலைனன்றவாறு எனவும் வரும் நச்சிதூர்க்கிணியர் உரைப்பகுதியான அறியலாகும். பரத்தையிற் பிரிந்துவந்த தலைவனேடு காமக்கிழுத்தி ‘அன்பிலன் அறணிலன்’ என வெகுண்டு கூறுங்கால் அங்கனம் அவன் கூறப்படான் எனக் கூறி அவனது புகழைப் பாடுதலும், தலைவன்பால் பரத்தைக்குள்ள ஊட வேற்படுங்கால் தூதாகச் சென்று அதனைத் தீர்த்தலும், பரத்தையரைத் தேரிதேலற்றிக் கொண்டு செல்லுதலும் பாணனது தொழில்களாகும்.

புறப்போநுட்பத்தி.

விளங்குகின்ற வாட்படையை யுடைய அரசர்கள் நுண்ணிய பயிற்சித்திறனுல் மண்டியபோரில் அடிதொறும் களிறினைப் பரிசாகப்பெற்ற பாணன் தண்ணுமை கொட்டுதலும் உண்டு. அது,

“ஒளிருவாட் டானைக் கோற்றச் சேழியன்
வெளிறில் கற்பின் மண்டம ரடுதோறுங்
களிருபேறு வல்சிப் பாண னெறியந்
தண்ணுமை.....” (அகப் 108)

எனவும்

“கன்றுபேறு வல்சிப் பாணன் கையதை
வள்ளுயிர்த் தண்ணுமை” (நற்றினை 310)

எனவும் வருவனவற்றுவறியலாகும். தம்மையாதரித்த அரசர்கள் பகையரசர்களோடு பொருதுபட்டு வீழ்ந்த விடத்து அத்துன்பத்திற்காற்றுது கையகத்து யாழை முறித்து எறிதலும் உண்டு. வெட்சிலீர் பகைவரிடமிருந்து தாம் கைப்பற்றிய ஆணிரையைப் பாணன் துடியன் முதலாயினுர்க்குப் பகிர்ந்து கொடுப்பர். பாணர்கள் தாம் பெற்ற யானைகளையும் பசுக்கூட்டங்களையும் தமக்கு அரியனவாகப் பேணுது அவற்றினைத் தாம் வரங்கும் கள்ளின் விலைக்குக் கொடுத்து விடுவர். அது

“அங்கட் கிணையன் ருடியன் வீறலீபாண்
வேங்கட்கு வீசும் விலையாகும்—சேங்கட்
சேநுச்சிலையா மன்னர் சேநுமணியற் சீறி
வரிச்சிலையாற் றந்த வளம்”

எனவும்,

“ஏன்டி யேநுவை மிறகுளாநும் வேங்களத்து
வேண்டியாங் கோண்ட விறல்வேழும்—வேண்டாள்
வளைகள் வயிரியம்பும் வாட்டானை வேந்தே
விளைகட்ட பகர்வாள் விலை”

எனவும் வரும் புறப்போநுள் வேண்பாமாலையான் அறிக். செங்களத்துச் செழுஞ் செல்வத்தை யாழ்ப்பானர் குறு வதுண்டு. அது ‘களவழிவழத்து’ என்று கூறப்படும். யானையையெறிந்து பறந்தலையிற்பட்ட வீரர்க்குப் பானர் நெருப்பை முழுங்கழுட்டி விளரிப்பண்ணைப் பாடுவார்கள்.

இதனை,

“தளரிய றும்புதல்வர் தாழனை ராமைக்
களரிக் கனங்மழங்க முட்டி—*விளரிப்பண்
கண்ணீனுர் பானர் களிரேறிந்து வீழ்ந்தார்க்கு
வண்ணீனுர் சேந்தார் விநுந்து.”

(மு. வெ. 137)

என்பதனால் அறிக். இது “பாண்பாட்டு” என்னும் துறையாகும். வாளமரின்கண்ணே பகைவர் சேனையைத் துகைத்து வலிய புனியை யொப்பப்பட்டானைப் பார்த்து யாழ்ப்பானர் அவன் பட்டபடியைச் சொல்லுவது முண்டு. இதற்குரிய துறை ‘கையறுநிலை’ எனப்படும்.

போரிற்சிறந்தா னெருவீரன் இறந்துபட்டபொழுது உரிய கல்லை ஆராய்ந்து அதனை அவ்வீரனது உருவாக்கி

* விளரிப்பண்—இரங்கற்பண். அது ‘விளரியென்றார்’ விளரி இரங்கினர் பாடும் பண்ணாதலால்—இது ‘விளரிப்பண் கண்ணீனுர் பானர் என்று வந்தது போலும்.’ (சிலப்.அடி. நல்லூரை கானல்வரி) என்பதனால் அறிக்.

அதில் அவன் பெயரும் பிடும் எழுதி நன்னீராட்டித் தூய்மை செய்து குறித்த ஒரு இடத்தில் நாட்டி அக்கல் லைத் தெய்வாகக் கருதி அதற்குப் பெருஞ் சிறப்புச் செய்து வாழ்த்தல் பண்டைய வழக்கம். இதனை “ஆடவர் பிடும் பெயருமெழுதி யதர்தொறும்-பிலி சூட்டியபிறங்கு சிலை நடுகல்” என அகப்பாட்டில் வருவதனால் அறிக். இந்நடுகல்லினைப் பானர் சுற்றத்தாருடனே தொழுது போவதாகப் புறப்பொருள் வெண்பாமாலையால் அறியக் கிடக்கின்றது.

பானர் அரசர்க்கு விதியற்காலத்தே துயிலேழுமங்கலம் பாடல் வழக்கமாகும். இதனை,

“விறலீயும் பாணனும் வேந்தற்குத் தில்லையிறை யமைத்த திறலீயல்யாழ் கோண்டுவந்து நின்றுர்.”

என்னும் திருக்கோவையாரானும் ‘விறலீயும் பாணனும் தில்லையிறையாலமைக்க’பட்ட வெற்றியலும் யாழை நம் வேந்தற்குத் துயிலேழு மங்கலம் பாடக் கொண்டுவந்து நின்றுர்கள்’ என அதற்கெழுதிய பேராசிரியர் உரைப் பகுதியானும் அறியலாகும்.

பானர் பேணப்பட்டமை.

பானர்கள் மிகவும் வறியவர்கள். அதனால் அவர்கள் பசிமிக்க சுற்றத்தாருடனே ஓரிடத்திராமல் யாழ்களுடன் பழுமாங்களேரும் பறவைபோல வள்ளியோரை நினைந்து வழிபல கடங்கு செல்வர். அவர்கள் வறுமை காரணமாகத் தம்மையே வெறுத்துக் கூறுவது முண்டு.

“கையது கடனீறை யாழே; மேய்யது
புவல ரின்மையிற் பசியே; யரையது
வேற்றிடை நுழைந்த வேர்ந்தை சிதாள
ரோம்பி யுதேத் வுயவற் பாணை” (69)

எனவும்,

“ஆனீனங் கலீத்த வதர்பல கடந்து
மானீனங் கலீத்த மலைபின் நேழிய
மீனீனங் கலீத்த துறைபல நீந்த
யுள்ளி வந்த வள்ளுயிர்ச் சீற்யாழ்
சிதாள நுடுக்கை முதாஅரிப் பாணை” (38)

எனவும் வரும் புறப்பாட்டுக்களினால் பாணரின் வறுமை
நிலையும் பரிசிலை விரும்பிச் செல்லும் முறையும் அறியப்படும்.

பண்டைத் தமிழ் அரசர்கள் பாணரின் பசியாற்றுத்
லையே தமது இன்றியமையாத கடமையாக மேற்கொண்டிருந்தனர். அதனால் அரசர்களைப் ‘பாண்பசிப் பகை
ஞன்’ (புறம் 180) எனவும் ‘பாணர் பைதற் சுற்றத்துப்
பசிப்பகை’ (புறம் 212) எனவும் புலவர்கள் சிறப்பித்
துப் பாடுவாராயினர். பாணர்க்கு உணவும் மதுவும்
பொற்கலத்திலே வழங்கினார்கள். அதனேடமையாது
தாழும் பக்தத்தே சின்ற அவர்களை உண்ணப்பண்ணி
னார்கள். “ஊன்சோற்றுமலை பாண்கடும் பருத்துஞ் செம்
மல்” எனப் புறப்பாட்டில் (33) வருவதுங் காண்க.

பாணரின் உடையானது கிழிந்ததனால் பலமுறை
தைக்கப்பட்டிருக்கும். அவ்வடையை களைவித்து உயரிய
பட்டாடைகளை அரசர்கள் நல்குவார். “பாகிவேரின் மா

சொடு குறைந்த, துண்ணற் சிதாஹர் நீக்கித் தூய கொ
டைக் கரையப் பட்டுடை நல்கி” (பொரு: 153-5) என
வருதல் ஈண்டு அறியற்பாலது.

அரசரின் நாளோலக்கம் பாணரின்றிப் பூரணமா
காது. அதனால் அவர்கள் எப்போதும் அரசசபையில்
இருப்பார்கள். ஒரு அரசனது சபையைப் ‘பாணர்
நாளைவை’ எனச் சிறப்பித்து ஒரு புலவர் கூறியுள்ளார்.
அரசர்களாற் பாணருக்குக் கொடுக்கப்படும் பரிசில்களுள்
சிறந்தது பொற்றுப்பைப் பூவாகும். இதனை,

“அழல்புரிந்த வடர்தாமரை
யை தடர்ந்த நூற்பேய்து
புனைவினைப் போலிந்த போலனறுந் தேரியல்
பாறுமயி ரிந்தலை போலியச் சூடிப்
பாண்மூற் றுகநின் நாணமகி மிருக்கை” (புறம் 29)

எனவும்,

“எர்யகைந் தன்ன வேடி றுமரை
சுரிமிரும் பித்தை போலியச் சூட்டி”

(பொரு: 159-60.)

எனவும் வருவனவற்றுலறியலாகும். இத்தாமரைப் பூவை
பகைவருடைய யானையினால் பட்டத்திற் கிடந்த பொன்னைக்கொண்டு செய்துகொடுத்தாலும் உண்டு என்பது “ஒன்
நூர்யானை யோடைப் போன்கோண்டு, பாணர் சென்னை
போலியத் தைது, வாடாத் தாமரை சூட்டிய விழுச்சீர்”
என்னும் புறப்பாட்டஸ்ஸ் தெரிகிறது. பாணர்கள் அரசர்களாற் கொடுக்கப்பட்ட பொற் பூவைக் தாம் புனைக்கு
கொள்ளும் காரணத்தால் தமது குலத்தைப் “பூப்புனையு

நங்குலம்” எனப் புகழ்ந்து பாராட்டிக்கொள்ளுவார்கள். இவ்வாறு பாராட்டும் வழக்கத்தினை “பூப்புனையு நற் குலத்துட் டோண்றிய நல்லிசையாழ்த் தொல் புலவீர்” (புவெ: 31) என ஒரு பாணன் தம் சாதியினரை விழித் துக்கரும் முறையால் அறியலாகும். பாடினி பொன் மாலையும் முத்துமாலையும் பரிசாகப் பெறுவன். “பாடு விறலியார் பல்பிடி பெறுக” எனப் பதிற்றுப்பத்தில் வருவதனால் விறலியர் பாடிப் பல யானைகளைப் பரிசாகப் பெற்றூர்களென்பது அறியக்கிடக்கின்றது.

அரசர்கள் பாணருக்கு இவைகளேயன்றி இன்னும் அரிய பல பொருட்களையும் ஓம்பாது வீசினர்கள் போரில் வெற்றியாகப் பெறும் பொருட்களையும் அவர்களுக்கே கொடுத்து அன்றை மிடியகற்றி வந்தனர். பகவரது அரிய அரண் அவரிடத்தகாகவும் அதனை அழித்துக் கொள்ளுவதன் முன்னே நும்முடையதெனப் பாணர்க்குக் கடனுக்கக் கொடுக்கும் வென்றியோடு கூடிய வண்மையுடையோராய் அரசர் இருந்தனர். இதனை “ஒன்றார் ஆரெயி லவர்க்டாகவும் நுமலெனப் பாண்கடன் இறுக்கும் வள்ளியோய்” என கெய்தலங் கானவினாஞ்சேட் சென்னியை ஊன்போதி பகங்குடையார் என்னும் புலவர் புகழ்ந்து பாடியவாற்றுன் அறிக.

“பேரியவாயினு மமர்கடந்து பேற்ற
வரியவேன்னு தோம்பாது வீசி” (44)

எனப் பதிற்றுப்பத்தினும்

அரிய வேல்லா மேனிதி ஏற்கோண்
குரிய தேவல்லா மோம்பாது வீசி (145-6)

என மதுரைக்காஞ்சியிலும் வருவன ஈண்டு அறியற்பாலன். இவ்வாறு வரையாது பாணர்க்குக் கொடுத்தமையினாலே ‘பாணர் புரவல்’ எனவும் ‘பரிசிலர் வெறுக்கை’ (பதிற். 15) எனவும் அரசர்களைப் புலவர்கள் புகழ்வாராயினர். பாணர்கள் பல பெரிய யானைகளையும் பரிசாகப் பெற்றூர்கள். “பாணருவப்பக் களிறுபல தரி இ” என மதுரைக்காஞ்சியில் வருவதுங்காண்க. இவைகளேயன்றித் தேர்குதிரை முதலியவற்றையும் பரிசாகப் பெற்றூர்கள்.

பாணர்கள் தமக்குக் கிடைத்த உயர்ந்த பரிசில்களைப்பாற்றி வைத்திராது செலவிட்டு ஒரு அரசனிடத் தினின்றும் இன்னெரு அரசனை நாடிச் செல்வார்கள். அரசுசபையில் பாணன் யாழ் வாசித்துப் பாட்டுப்பாடுவான். விறலி நடனங் செய்வாள்.

“வண்டுபடு கூந்தன் முடிபுனை மகளிர்
தோடைபடு பேரியாழ் பாலை பண்ணைப்
பணியா மரபி னுழினை பாட” (பதிற். 46)

என வருவதனால் விறலியர் யாழுடன் பாடுதலுமுண்டு என்று தெரிகிறது. அரசர்கள் தங்கள் சபையிலே இருக்கக்கூடிய சைத்திகள் பலவற்றைச் செய்தாலும் பாணர் ஒரிடத்திலிருப்பதில்லை. அவர்கள் மூங்கிற கோல்கொண்டு சபையிலே செல்லுதலும் உண்டு. இவ்வழக்கத்தினை,

“மன்றம் படர்ந்து மறுதுசிறை புக்குக்
கண்டி நுண்கோல் கோண்டு களம்வாழ்த்தும்
அகலவன்.....” (43)

என னும் பதிற்றுப்பத்தினாலும் “வெண்கடைச் சிறுகோல் அகவன் மசளிர்” என்னும் குறுந்தோகையானும் அறியலாகும்

தமினும் மிக்க பெரியோரை வழியனுப்பும்போது ஏழடி நடந்து சென்று வழியனுப்புதல் பண்டைய அறி ஞர் மரபு. இம்மாபினை “எழுமேழுதி யூக்கி நடந்து செலா” என்னும் சீவகசிந்தாமணியானும் “எழுதி யெழுதலாற்று தாயினும்” என்னும் பேருங்கதையானும் அறியலாகும். பாணர்களை வழியனுப்பும்போதும் அரசர்கள் தம் காலால் நடந்து ஏழடி பின்னே சென்று வழியனுப்பினார்கள். இதனால் பாணரின் பெருமதிப்பும் அரசர்கள் அவர்களைச் சமத்துவமாகவும் அன்பாசவும் பேணிய முறையும் இனிது பல கும்.

யாழ்கள்

பாணர்கள் முடியடை வேந்தர்களாலும் குறுநில மன்னர்களாலும் நன்கு உபசரிச்சுப்பட்டமைக்குக் காரணம் அவர்கள் இசைக்கலையிற் சிறந்து விளங்கியமையேயாகும். அவர்கள் தமது இசைக்கருவியாகக் கொண்டு செல்லும் மாழ்கள் இரண்டு வகைப்படும். ஒன்று பேரியாழ்; மற்ற ஒருண்று சேங்கோட்டியாழ்; இவைகளில் பேரியாழ் ‘பரவையாழ்’ எனவும் ‘பெருங்கலப்’ எனவும் வழங்கப்படும். இதனை ‘திருவ மேகலை தெள்ளாரிக் கிண்கினி’ என்னும் சிந்தாமணிச்செய்யுளில்வரும் பரவையாழ் என்பதற்குப் பேரியாழ் என நச்சினருக்கிணியரும், சிலப்பதிகார வுரையில் பெருங்கலமாவது பேரியாழ் என அடியார்க்கு நல்லாரும் குறியவாற்றுஞ்சிக. செங்கோட்டியாழ் சீறியாழ் எனவும்படும். இவ்விருயாழ்களின் பின்னர்த் தோன்றி யவை மகரயாழ், சகோடயாழ் என்பனவாகும். இவை நான்கும் பெரும்பான்மையை; சிறுபான்மையான் வருவன பிறவழுள்; நன்னை,

“பேரியாழ் பின்னு மகரஞ் சகோடமுடன்
சீர்போலியுந் செங்கோடு சேப்பிதூர்—தார்போலிந்து
மன்னுந் தங்மார்ப வண்கூடற் கோமானே
பின்னு முளவே பிற”
என்னுராகவின்.

இங்கால்வகை யாழிற்கும் சுப்பு கொள்ளுமிடத்துப் பேரியாழுக்கு *இருபத்தொன்றும் மகர யாழிற்குப் பத் தொன்பதும் சகோட யாழிற்குப் பதினாலும் செங்கோட்டி யாழிற்கு ஏழங் கொள்ளப்படும். இதனை “ஒன்று மிருபது மொன்பதும் பத்துடனே, கின்ற பதினான்கும் பின்னேழும்—குன்றுத, கால்வகை யாழிற்கு நன்னர்ப்பு சொன்முறையே, மேல்வகை நூலோர் விதி” என்னும் செய்யலால் அறியலாகும்.

பேரியாழ்

யாழ்களின் இயல்பைப் பற்றிப் பெரும்பானைற்றுப்படை, சிறுபானைற்றுப்படை, பொருநாற்றுப்படை, மலைபடுகடாம் என்னும் செய்யுட்களிலும், சிலப்பதிகாரத்திலும் காணலாகும். பேரியாழ், சனைவற்றி உள்ளிருந்டாலொத்த இருள் செறிந்த உண்ணாக்கல்லாத வாயமைந்த நீலமணி ஒழுகினு லொத்த கருமை நிறமைந்த வளைந்தேந்திய கோட்டினையும், முதற்பிறை பிறந்து ஏந்தியிருந்தாற் போன்ற பின்புறம் எந்தியிருக்கின்ற கவைக்கடையினையும், மகளின் முன்கையில்லையும் குறிப் தொடியை

* மூவேத்துறையுமென்றது, இருபத்தொரு நாம்பாற் ரெஷிக் கப்படும் பேரியாழெனினு மமையும். (புற் 152 உரை) என வருதல் ஈண்டு அறியற்பாலது.

யோப்ப நெகிழவேண்டிய வழி நெகிழ்து இறகவேண்டிய வழி இறகும் தவணினையும், பொன்கப்பியங் ஒழுக்கை லொத்த முறுக்கடங்கின நரம்பினையும், வரகின் சதிர் ஒழுகின தன்மைத்தாக நெருங்கின நுண்ணிய துளைகளை பிருத்தி, அத்துளைகள் நிரம்பும்படி சுன்னாணிகளை இறகத்தைத்து யானைக் கொம்பாற் செய்த யாப்பை அமையப்பண்ணி பற்றீடு கூட்டிப் போர்த்த பொன்னிறம் போலும் நிறமைந்த தோலையுடைய ஒலித்தலைமாற்க பத்தலையும், கட்கு இனிதாய்த் தனக்குக் கூறுகின்ற அளவிலே வேறுபடாமற் பகுத்தலுண்டாக அசத்திட்ட உயர்ந்து வளைந்த உந்தியினையும் உடையது. பேரியாழின் தன்மையை,

“பாசிலை யோழித்த பராஅறைந் பாதர்

.....

.....

தோடையமை கேள்வி” (4-16)

என இப்பெரும்பானுற்றுப்படையிலும்,
“தோடித்தீர் வன்ன தோண்டுபடு தலவிற்
கடிபகை யைந்ததுங் கேள்வி போகாக்
குரலோர்த்துத் தோடுத் சுகிர்புரி நரம்பி
னரலை தீர வரிடு வரகின்
குரல்வார்ந் தன்ன நுண்டுளை யிரிடுச்
சிலம்பமை பத்தல் பசையோடு சேர்த்த
யிலங்குதுளை சேறிய வானி முடுக்கிப்
புதுவது புனைந்த வேண்கை யாப்பணமத்துப்
புதுவது போர்த்த போன்போற் பச்சை
வதுவை நாறும் வண்டுகம யைம்பான்
மடந்தை மாண்ட நுடங்கேழி லாகத்
தடங்குமமிட ரோழுகிய வவ்வாய் கடுப்ப

ஒகடு சேர்பு போநுந்தி யளவினிற் நிரியாது கவடுபடக் கலைஞரை சென்றுவாங் குந்தி நுணங்கர நுவற்றிய துண்ணீர் மாஸைக் களங்களி யன்ன கதழ்ந்துகிள நுநவின் [(21-37) வணர்ந்தேந்து மநுப்பின் வள்ளுயிர்ப் பேரியாழி” என மலைபடுகடாத்தும் வருவதனு லறிக. இவ்வியாழி மூன்று தானங்களிலும் ஏழு ஸ்வரங்களை ஒலிக்கும் இருபத்திராரு நரப்புகளை உடையது.

இனி, ஆயிரக்கோல் தொடுத்தியலும் பேரியாழி கோட்டினதளவு பன்னிரு சாலூம் வணரளவு சாலூம் பத்தாளவு பன்னிரு சாலூம் இப்பெற்றிக்கேற்ற ஆணி களூம் திவவும் உந்தியும் பெற்று அமைவது. இதனை,

“ஆயிர நாம்பிற் ரூதியா மாகு
மேணியறுப்பு மோப்பன கோளலே
பத்தர தளவுங் கோட்டின தளவு
மோத்த வென்ப விரும்பன் நிரட்டி
வணர்சா ஞேழித்தேன வைத்தனர் புலவர்”

எனவும்,

“தலமுத ஹாழியிற் றனவர் தஞக்கறப்
புலமக ளாளர் புரிநரப் பாயிரம்
வலிபேறத் தோடுத்த வாக்கமை பேரியாழி”
எனவும் வருவனவற்று லறிக.

பாணர் வலிவு மெலிவு சமமென்னும் மூன்றுதானத் திலும் ஏழு ஸ்வரங்களையும் முடித்துப் பாடுவாராயினர். ஏழு ஸ்வரங்களுக்குரிய பெயர்களாவன: குரல், துத்தம், கைக்களை, உழை, இனி, விளரி, தாரம் என்பன. இவற்றினை “குரலே துத்தம் கைக்களை யுழையினேடே, இனி யொடு விளரி தாரம் என்பவேழிகையி னமை” என்னும்

குடாமனி நிசண்டினாலும் அறிக. இவ்வெழு ஸ்வரக்கரும் வடமொழிலே ஸ்ட்ஜம், ரிஷபம், காந்தாரம், மத்தியம், பஞ்சம், கைவகம், நிஷாகம் என்று வழங்கப்படும். இவற்றுள் முதற் ரேன்றியது தாரம் என்பது. தாரத்து உழை பிறக்கும்; உழையிற் குரல் பிறகும்; குரலுள் இளி பிறக்கும்; இளியுள் துத்தம் பிறகும்; துத்தத்துள் விளரி பிறக்கும்; விளரியுட் கைக்கிளை பிறக்குமென்க. இதனை,

“தாரத்துட் டோன்று முதையுடை யுட்டோன்று
மோநங் குரல்குரலீ னுட்டோன்றிச்—சேநுமிலி
யுட்டோன்றுந் துத்தத்துட் ரேன்றும் விளரியுட்
கைக்கிளை தோன்றும் பிறப்பு”

(சிலப்: உரை: பேற்கோள்)

என்னுஞ் செம்யுளா வறிக.

இக்குரன்முத லேழினதும் மாத்திரைகளைப் பாணர் அறிந்து யாழ் வாசிப்பாராயினர். இவற்றின் மாத்திரைகளைப் பின்வரும் பாட்டால் அறியலாகும்.

“குறுத்த நான்கு கிளைழன் றிரண்டாங்
குரையா வுழையிலி நான்கு—விரையா
விளரியேனின் முன்றிரண்டு தாரமேனச்சோன்னூர்
களாநு சேர் கண்ணுற் றவர்”

குரலும் துத்தமும் தனித்தனி நான்கு மாத்திரையும் கைக்கிளை முன்று மாத்திரையும் உழை இரண்டு மாத்திரையும் இளி நான்கு மாத்திரையும் விளரி முன்று மாத்திரையும் தாரம் இரண்டு மாத்திரையும் பெறுமாறு பாணன் சரங்களை யாராய்க்கு 22 மாத்திரைகளைப் பாணன் ஆராய்க்கு கண்டுபிடித்தான். மாத்திரை அலகு எனவும்படும்.”

யாழில்கண் கரப்பினிசையாற் பிறக்கும் பொல்லாமையாவன: செம்பகை யார்ப்பு கூடம் அதிர்வு என்னும் நான்கு. இவற்றுள் செம்பகை தாழ்ந்தவிசை-இன்பமின் றிசைத்தல்; ஆர்ப்பு மாத்திரையிறந்த சுருதி - ஓங்க விசைத்தல்; கூடம் இசை நிறவாதது-தன் பகை நரம்பி னிசையிற் குன்றித் தன்னேசை மழுங்கல்; அதிர்வு நரம் பைச் சிதறவந்தவெனக் கொள்க. இதனை,

“இனிவை வழிய தன்றி யிசைத்தல்சேம் பகைய தாதுநீ
சோன்னமாந் திரையி றேஷ்க விசைத்திடுந் கநுதி யார்ப்பே
மன்னிய விசைவ ராது மழுங்குதல் கூட மாது
நன்னால் சிது வந்த வீரிவேன நாடினுரோ”

என்னும் பாட்டால் அறியலாகும். செம்பகை முதலான இங்கான்கு குற்றங்களும் யாழ் செய்யப்படும் மரத்தினது குற்றிதனற் பிறக்குமென்க. என்னை?

‘நிலே நிற்ற லழுதல் வேத னில மயக்குப்
பாரிலே நிற்ற லிட்வீத் னேம்மரப் பாற்படல்கோ
ணீலே செம்பகை யார்ப்போடு கூட மதிர்வுநிற்றல்
சேரினேர் பன்க னிறமயக்குப் படுந் சிற்றிடையே’
என்றாகவின்.

பாணன் தான் பாட நினைத்த பண்ணுக்கு இலை நரம்பு கிளை நரம்பு பகை நரம்பு நட்பு நரம்பு முதலான நரம்புகள் பெயருந் தன்மை மாத்திரையை யறிந்து கட்டி, அக்கட்டிய நரம்புகளை அகவிரலாலும் புறவிரலாலும் கரணங்கிசெய்து தடவிப் பார்த்து ஆரோகண அவரோகண வகையால் இசையைத் தெரிந்து அனுசருதியேற்றி பாட நினைத்த வண்ணத்திற் சந்தத்தை விட்டு இனிமையாகப் பாடுவாலுமினுன்.

பாணர்கள் தாங்கள் வாசிக்கும் இனிமை மிகும் யாழைத் தெய்வமாகப் போற்றிப் புகழ்ந்து வந்தனர். சூழுறவார் உண்மையைப் புலப்படுத்த வேண்டித் தாம் வழிபடுத் தெய்வத்தின்மேல் சூள்வைத்தல்போல்ப்பாணரும் தமக்குத் தெய்வமாகிய யாழின்மேல் சூள்வைத்து உண்மையைப் புலப்படுத்தி வந்தனர். இது “யாழொடு மெடுத்துச்சூள் பலவற்ற பாணன்” என்பதற்கு ‘யாழா’ கிய தெய்வத்தோடும் பல தெய்வங்களையுக்கூட்டிப் பல சூரும் சூருற்ற பாணன், வன்றெழுதிய நச்சினார்க்கிணீயர் உரையான் அறியப்படும். “பாணர் கைதொழு மர மின்முன் பரித்திலேப் பழிச்சியவள்ளுபிர் வணர் மருப்பு” என்னும் அகநானுற்றிடகள் பாணர் யாழினாக்கையாற் ரெழும் மரபினை இனிது புலப்படுத்தும்.

பாணர்கள் தங்கள் யாழிலே மாலையை அழகுபெறச் சுற்றுதலுமுண்டு. “நரந்தப் பல்காழுக் கோதை சுற்றிய, வைத்தமை பாணி வணர்கோட்டு சிறியாழு” எனப் புறப் பாட்டினும் “அன்ன மாலையை யாழிடைப் பினித்தய வூலகங், கன்னி மீடலும்” எனக் கம்பராமாயணத்தும் வருவது காணக்.

யாழே பழந்தமிழ் நாட்டின் சிறந்த இசைக் கருவி யாகும். இது பருந்து நிழலும்போல் மிடற்றெருவியை ஒரு சேரத் தொடர்ந்து இசைக்கும் சிறப்பு வாய்ந்த இசைக் கருவியாகும். இத்தகைய இசைக்கருவியில் நந்தமிழ் நாடானது பெரும்புலமை வாய்ந்திருந்தது.

“குழலிலும் யாழினும் குரன் முத வேழும் வழவின் றிசைத்து வழித்திறம் காட்டும் அநும் பேறன் மரபிற் பெரும்பா னிருக்கையும்” எனச் சில்பப்பதிகாரத்தும்

“பல்வேறு பூத்திரட் டண்டலை சுற்றி யழுந்துபட் டிருந்த பெரும்பா னிருக்கையும்”

என மதுரைச்காஞ்சிபுரம் வருவதனால் குரன் முதலாயுள்ள ஏழிசைகளையும் பண்ணஞாக்கு இன்றியமையாத முரீவழு திறத்தையும் குற்றமின்றுக் இசைத்துக் காட்ட வல்ல பெறுதற்கரிய இசை மரபை நன்கு அறிந்த பெரும்பாணர் தமிழுத்து விளங்கினர் என்பது நன்கு விளங்கும்.

இனி யாழு என்பது வீணை எனச் சிற்கில இடங்களில் வழங்கப்பட்டினும் யாழுவேறு வீணைவேறு என்றறிக. “நாரதன் வீணை நயந்தெரி பாடலும்” (சிலப். 6; 18) என்பதில் வீணை என்பதற்கு யாழு என அடியார்க்கு நல்லார் பொருஞ்சுரத்தலாறு காணக். யாழுவேறு வீணைவேறு என்பதை “இன்னிசை வீணையர் யாழினர் ஒருபால்” என்னும் திருவாசாத்தும் “வேய் குழல் விளிகொள் நல் யாழு வீணையென் றினைய நானை” எனக் கம்பராமாயத்தும் வருவனவற்றூலறிக.

பெரும்பானுற்றுப் படையின் இயல்பு

பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாக நம் தமிழ் மொழியானது முச்சங்கங்களாலும் வளர்க்கப்பெற்று வந்தது. சங்கத்தினிருந்து தமிழாராய்ந்த தண்டா நல்லிசைத் தண்டமிழ்ப் புலவர்கள் பல்லாயிரவராவர். அவர்களால் இயற்றப்பெற்ற முத்தமிழ் நூல்கள் என்னில்லாதன. அவற்றில் அழிந்தொழுந்தன பல. இற்றை ஞான்று அழியாது நின்று கிலவுவன் சில. அவை: தோல்காப்பியம் இறையனுரகப் போருள் முதலான இலக்கண நூல்களும் பத்துப்பாட்டு எட்டுத்தோகை பதினேண்கீழ்க் கணக்கு என்னும் இலக்கிய நூல்களுமேயாம்.

பத்துப்பாட்டு எட்டுத்தொகை என்பன பற்பல புலவர்கள் பாடிய பாட்டுக்களின் தொகை நூல்களாகும். இவற்றுள் பத்துப்பாட்டு என்பது நூற்றின் மிக்க அடி களையுடைய பத்துச் செய்யுளின் தொகுதியாகும். அவை: திருமுருகாற்றுப்படை, பொருநராற்றுப்படை, சிறுபானைற்றுப்படை, பெரும்பானைற்றுப்படை, மூல்லைப்பாட்டு, மதுரைக்காஞ்சி, நெடுநல்வாடை, குறிஞ்சிப் பாட்டு, பட்டினப்பாலை, மலைபடுகடாம் என்பனவாகும். இவற்றின் பெயரும் முறையும் “முருகு பொருகாறு பாணிரண்டு மூல்லை, பெருகு வளமதுரைக் காஞ்சி—மருவினிய, கோல நெடு நல்வாடை கோல் குறிஞ்சி பட்டினப், பாலைகடாத் தொடும் பத்து” என்னும் செய்யுளினால் அறியலாகும். இப்பத்துப் பாட்டுக்களும் நக்கிரர் முதலாய நல்லிசைப் புலவர் எண்மரால் இயற்றப் பெற்றன. இவை சொல்வளம் பொருள்வளம் மிக்கு கற்போர் கெஞ்சம் கவர்ந்து விளக்குவன. அறம் பொருள் இன்பம் விடு என்னும் உறுதிப்பொருள் நான்கனுள் ஒரோவொன்று நுதவியன. இவற்றின் அருமை பெருமையைக் கண்ட சங்கப் புலவர்கள் இப்பத்தினையும் ஒன்றாகத் தொகுப்பாராயினர். இது மலைபடு கடாத்தில் ‘தீயினன்ன வொன்செங் காந்தள்’ என பதன் விசேட வரையில் ‘இவர் செய்த செய்யுளை நல் விசைப் புலவர் செய்த ஏனைச் செய்யுட்களுடன் சங்கத் தார் கோவாமல் நீக்குவர்; அங்ஙனம் நீக்காது கோத்தற்குக் காரணம் ஆனந்த குற்றமென்ப தொரு குற்றம்-இச்செய்யுட்கு உருமையா வென்றுணர்க்’ என நக்கனூர்க்கினியர் எழுதியவாற்றுன் அறியப்படும். இவற்றினை “தமிழ்ச் சங்கத்தின் நிறை பெற் றுயர். பத்துப்பாட்டும்” (பாண்டிமண்டல சதகப்) எனவும் “ஆன்றேர் புகழ்ந்த அறிவினிற் தெரிந்து, சான்றே ருரைத்த தன்

தமிழ்த் தெரியல், ஒருபது பாட்டும்” (நக்கனூர்க்கினியர் உரைச் சிறப்புப் பாயிரம்) எனவும் ஆன்றேர்கள் பாராட்டுயிருத்தல் காண்க.

இப்பத்துப் பாட்டுக்களுள் மூல்லை குறிஞ்சி பட்டி என்பன அகத்திணைக்குரியன. ஏனையவை புறத்திணைக்குரியன. அவற்றுள் ஐந்து ஆற்றுப்படையென்னும் புறப்பொருட்டுறை பற்றியன.

ஆற்றுப்படை யென்பது: குத்தர் முதலாயினாருள் ஒருவர் கொடையாளி ஒருவனிடத்துத் தாம் பெற்ற பொன்னும் மனியும் முத்தும் யானையும் குதிரையும் தேரும் நாடும் என்று இப்பெற்றிய பெருஞ் செல்வத்தை, எதிர்வந்த இரவலர்க்கு அறிவுறுத்தி அவரும் அக்கொடையாளிபால் தாம் பெற்றவையெல்லாம் பெறுமாறு வழிப்படுத்தல்.

இங்கனம் ஒவ்வொருவரும் தாம் பெற்ற பெருஞ் செல்வத்தை எதிர்வந்த இரவலர்க்கு அறிவுறுத்தி ஆற்றுப்படுத்தற்கு உரியாயினும் குத்தர் முதலியோரே எதிர்வந்த குத்தர் முதலியோர்க்குக் கூறி அவர்களை வழிப்படுத்தியதாகச் செய்யுள் செய்தல் கணிமர்பு. இம் முறை பற்றிச் செய்யுள் செய்தற்கு விதி: தோல்காப்பி யைப் புறத்திணையியலி ஹள்ளி “தானினல்லிசை” என்னும் குத்திரத்து,

“குத்தநும் பாணநும் போரநநும் வீறலியும்
ஆற்றிடைக் காட்சி யுறழுத் தோன்றிப்
பேற்ற பேருவளம் பேரூர்க் கறிவுறிடுச்
சேன்றுபய னேதிரச் சோன்ன பக்கழம்”

என்னும் பகுதியாகும். ஆடன் மாந்தரும் பாடம் பாண

கும் கருவிப் பொருநரும் இவருட் பெண்பாலாகிய விற வியுமென்னும் நாற்பாலாரும், தாம் பெற்ற பெருஞ்செல் வத்தை எதிர்வாட்ட வறியோர்க்கு அறிவுறுத்தி அவரும் ஆண்டுச் சென்று தாம் பெற்றவையெல்லாம் பெறுமாறு குறிய கூறு ராடும் என்பது இதன் பொருளாகும்.

“புவலன் பாசில் கோண்டு மீண்ட
 இரவலன் வேம்நேறு மீநங்கா னகத்திடை
 வறுமை யுடன்வநுஉம் புலவர் பாணர்
 போநூர் விறலீயர் கூத்தர்க் கண்டப்
 புவல னுரூர் பேயர்கோடை பராஅய்
 ஆங்குதி சேல்கேன விடுப்பதாற் றுப்படை”

என்னும் பன்னிரு பாட்டியற் குத்திரமும் ஆற்றுப்படை இன்னதென்பதை இனிது விளக்கும். இங்னைம் இயற் றப்பெற்றவை கூத்தராற்றுப்படை, பானுற்றுப்படை, பொருநராற்றுப்படை, விறலியாற்றுப்படை என்று வழங் கப்படும். இவ்வாற்றுப்படைகளை புறநானுறு பதிற்றுப் பத்து முதலாய் பழங்குமிழ் நூல்களிற் காண்க.

இனி, பெரும்பானுற்றுப்படை யென்பது: பரிசில் பெறவேண்டிய பெரும்பாணன் ஒருவனைப் பரிசில் பெற ஒருங்குவன் காஞ்சி நகரத்திற் செங்கோல் செலுத்திக் கொண்டிருந்த தொண்டைமான் இன்திரையனிடத்தே ஆற்றுப்படுத்தியதாக அவ்விளந்திரையனைக் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணான் பாடிய செய்யுள் என்க. இது பானுறு எனவும் வழங்கும். இது பரிசில் வேண்டிய பாண்மக ஞாருவனைப் பரிசில் பெற்றுக்கொள்வன் அது வழங்குதற்குரியன் இன்னன் என்று ஆற்றுப்படுத்துத வின் மக்கட் பகுதியான பாடான்பாட்டென்க.

இப்பாட்டின் போநூட் கருக்கம்.

தான் வறிவனுயிருந்து தொண்டைமான் இளக் திரையனிடத்தே சென்று பலவாறு உபசரிக்கப் பெற்றுப் பெருவளம் பெற்ற ஒரு பாணன், யாழை இடத்தோட் பக்கத்தே அணைத்துப் புரப்பாரைப் பெறுமையால் பசி மிகக் சுற்றத்தாருடனே ஓரிடத்திராமல் அலைந்து திரிப வனுக் வழியிடையே தன்னை யெதிர்ப்பட்ட வேலேரூ பெரும்பாணனை நோக்கிப் பாணனே! தொன்றுதொட்ட பசிமிக்க எப்ருமையை சுற்றத்தோடே யாங்கள் பிறர்க்குக் கொடுக்கவும் குறையாத பெருஞ்செல்வத்தோடு குதி ரைகளையும் யானைகளையும் வாரிக்கொண்டு இளங்திரைப னிடத்தினின்றும் வாராகின்றேம். நீவிரும் அறம்புரியும் செங்கோலினையுடைய அத்திரையனிடத்தே செல்லீராயின் நுமது அவலம் கெடுதொக: இரவல! அவன் தன் மையைச் சொல்லுவேன் கேட்பாயாக.

அவனுற் காக்கப்படும் நாட்டில் வழிச்செல்லவோரின் பொருளை வெளவும் கொடுமையோரில்லை. அவன் காட்டில் உருமேறும் இடியாது; அரவும் கொல்லுதலைச் செய்யா. புலி முதலியனவும் துண்பஞ்செய்யா. ஆதலின் அக்காட்டிலே இளைத்தவிடத்தே இளைப்பாறியும் உங்களை விரும்பினே ரிடத்தே தங்கியுன் செல்வாயாக. அங்கனஞ்சு செல்லுங்கால் காட்டுவழியில் எயினர் குடியிருப்பிலே தங்குவீராயின் எயிற்றியர் அரியாது ஆக்கின் சோற்றை வாடுஊடன் தேக் கிலைபிலேயிட நும்மையை சுற்றத்தாருடனே பெறுகுவிர்.

பின்னர் தறுகண்மையை யுடைய கானவர் வதியும் பாலைநிலத்தைக் கடந்து எமினர் குறும்பிற் சேப் பின் மேட்டு நிலத்தே விளைந்த நெற்சோற்றை உடும்பினது பொரியலோடே மனதோறும் பெறுகுவிர்; பின்னர் யானை தாக்கினும் அரவு மேற்செலினும் இடி

யேறு கிலைப்புனும் அஞ்சாத வீரச்சூடிமகள் வதியும் குறிஞ்சி நிலத்தை அடைவீர்கள். அஞ்சிலத்துத் தலைவன் பகைவருடைய காவல் பொருந்திய நிலத்தே சென்று அவர்கள் பசுக்களை அடித்துக்கொண்டு போந்து அவற்றைக் கள் ஞங்கு விலையாகப் போக்கிப் பின் தெல்லாற் செய்த கள்ளை யுண்டு கூடாயை அறுத்துத் தின்று மத்தளம் முழங்க பகற்பொழுதிலே ஆடும் முரண்டலை பிருக்கை கழிந்து மூல்லை நிலத்து இடையர் குடியிருப்பினை அடைவீர்கள். அங்கே ஆய்வுகள் வைகறையில் எழுத்து இனிய தயிரைக் கடைத்து மோரையும் வென்னெணயையும் விற்சக் கொண்டு செல்வன். மோர் விலையால் சுற்றாரை அருத்துவன். நெப்பிலைக்கு பால் எருமையையும் பசுவையும் எருமை நாகினையும் பெறுவன். அங்கு தங்குவீராயின் தினையரிகிச் சோற்றைப் பாலுடனே பெறுகுவிர். இதனைக் கடந்து சென்று மூல்லைநிலத்து உழுதுண்பாரிருப்பிலே தங்குவீராயின் வரகின்து சிறிய சோற்றை அவரை விதையி னது நன்றாகிய பருப்பை மிக இட்டிக் கலத்தலினுடே சுவைமிக்க மூரலொடு பெறுகுவிர்.) இக்குடியிருப்பினைக் கடந்து செல்வீர்களாயின் உழவர் குடியிருப்புத் தோன்றும்; அதனைக் கடந்து போன்னின்பு பல்வகை வளனுஞ் செறிந்த மருதகிலன் சூழ்ந்த பெரிய ஊரின்கண்ணே தங்கின் வெள்ளிய நெற்சோற்றை கோழிப்பெடையினுற் சுமைத்த பொரியலொடு பெறுகுவிர்; பின்னர்க் கருப்புஞ் சாற்றைக் காய்ச்சும் புகை சூழ்ந்த ஆலைதோன்றும். அங்கே கரும்பின் சாற்றை விரும்பினிர் மிசைமின்; அப்பாற் சென்றால் வலைஞர் குடியிருப்புத் தோன்றும்; அங்கே தங்குவீராயின், வலைய சாடியின் கண்ணே இளமை யறும் படிமுற்றின் நறிய கள்ளை உலராத மீனைச் சுட்டதனேடே பெறுகுவிர்; பின்னர் நெடிய குளத்திலே கடவுள் சூடு

தற்குரிய தாமரைப் பூவைப் பறித்து முடித்தலைப் பரிகரித்துப் பொய்க்கைகளிடத்தே பறிப்பார் நங்களுக்கிட்ட விரிந்த பல பூக்களை நாட்காலத்தே சூடிப் போமின்; பின்னர் அந்தனர் உறைகின்ற ஊரிடத்தே தங்குவீராயின் பார்ப்பனி பதமறிந்து அட்டனவற்றை ஞாயிறுபட்ட காலத்தே ஊறு கறியோடே பெறுகுவிர்; அவ்விடத்தினின்றும் அப்பாற் சென்று நீர்ப்பெயற்றென்னும் ஊரின் எல்லையிலே போய், மரக்கலங்கள் சூழ்ந்து கிடக்கின்ற கடற்பக்கத்தினையும் மிகவுமியர்ந்த பண்டசாலைகளையும் உடையதும் மாடத் துறையும் மகளிர் பந்தையடித்து இளைத்து பின் பொற்கழுங்காடுவதும் ஆகிய பட்டினத்திடத்தே இளைப்பாறுவீராயின் ஆண் பன்றியின் கிணத்தசையொடு களிப்பு மிக்க கள்ளைப் பெறுகுவிர்; பின்னர் தோப்புக் குடிகளின் ஒப்பில்லாத மனைகளிலே தங்கின் பலாப்பழத்தையும் இளக்கிரையும் வாழைப்பழத்தையும் நங்கினையும் கிழங்கினையும் தின்பிர்.

இவற்றை இவ்வழியின்கண்ணே பெற்றுப் பின்னர் பல மரங்கள் வளர்ந்த நீண்ட வழியாகப் போய்ப் புறநாடுகள் பலவற்றையுக் கழிந்தபின்பு பாம்பஜையாகிய படுக்கையிலே தூயில்கொண்ட திருமாவினுடைய திருவெல்காவிடத்துப் பொழில்தொறும் மகளிரோடே பகல் விளையாடிப் பூ மிகுகின்ற பெரிய துறையிடத்தே இளவேனிற் செல்வியை நுகர்வாரோடு இளைப்பாறி அத்திருமாலை வாழ்ந்து நம்முடைய யாழைச் சிறிது வாசித்து அவ்விடத்தினின்றும் போமின்.

இங்குனஞ்சு சென்று, துரியோதனன் முதலிய நாற்று வரும் களத்திற் படும்படி பெரிய போரை வென்ற தருமனோல அடங்காத்தானையொடு வந்த பகைவர் தோற்ற

விடத்தே ஆவாரித்து கைவண்மையையுடைய தலைவன் காஞ்சிபுரத்தின்கண்ணே இருக்கின்றன. அவனைக் குறுகி “பலவர் பூண்கட நுற்றிப் பகைவர் கடிமதி லேற்று குடுமி கோள்ளும் வென்றி யல்லது விணையுடம் படினு மொன்றல் சேல்லா வூரவுவாட் டடக்கைக் கோண்டி யுண்டித் தோண்டையோர் மநுக மள்ளர் மள்ள மறவர் மறவ சேல்வர் சேல்வ சேநுமேம் படுந வேண்டிரைப் பரப்பிற் கடுஞ்சூர் கோன்ற பைம்பூட் சேஎய் பயந்தமா மோட்டுத் துணங்கையுந் சேல்விக் கணங்குநோடித்தாங்குத் தண்டா வீடைக்கின் பேநும்பேய ரேத்த வந்தேன் பேநும வாழிய நெடிதேன”

குறிப் பேரியாழை முறையாக வாசித்து, சையாற் தொழுது வாழ்த்தி நிற்க நின்னுடைய கலைகளைவாம் தெரி வதற்கு முன்னமே மலைகழுவோன் யாக்கையும் செல்ல மும் முதலியன நில்லாத உலகத்திலே நிலைபேறுக்கடை புக மூழப் பெறுதல் நன்றென்ற ஆராய்க்குத் தன்னை அனுகு தற்குஅழைத்து நுமது சிதரினசீலையைப்போக்கிப் பாலாவி போன்ற பைந்துகிலைச் சுற்றத்தாரோடு உடுச்கப்பண்ணிக் கொழுவிய தசைகளும் இடை முரியாத சோறும் பிறவு மாகிய அடிசிலைக் கலங்களிற் பரப்பித் தான் முன்னின் அட்டி விறலியர் பொன்மாலையைச் சூடாகிற்க நுமக் குப் பொற்றுமரையை கரியமயிரிடத்தே அழகுபெறச் சூட்டி அரியதேர் நல்கியும் அமையானுயக் குதிரை முதலான பிற பரிசில்களையும் நீ சென்ற அற்றைகானே தருவான் என்க.

உருத்திரங்கண்ணனுர்

இயற்றிய

பெரும்பானுற்றுப்படை.

அகலிரு விசும்பிற் பாயிருள் பருகிப் பகல்கான் றெழுதரு பல்கதிர்ப் பருதி காய்சின்ந் திருகிய கடுந்திறல் வேனிற் பாசிலை யொளித்த பராஅரைப் பாதிரி

5. வள்ளிதழ் மாமலர் வயிற்றிடை வகுத்தத னுள்ளகம் புரையு மூட்டுறு பச்சைப் பரியரைக் கழுகின் பாளையம் பசம்பூக் கருவிருந் தன்ன கண்கூடு செறிதுளை யுருக்க யன்ன பொருத்துறு போர்வைச்
10. சுனைவறந் தன்ன விருடுங்கு வறுவாய்ப் பிறைபிறந் தன்ன பின்னேந்து கவைக்கடை நடும்பணைத் திரடோன் மடந்தை முன்கைக் குறுந்தொடி யேய்க்கு மெலிந்துவிங்குதிவவின் மணிவார் ந் தன்ன மாயிரு மருப்பிற்
15. பொன்வார்ந் தன்ன புரியடங்கு நரம்பின் றெடையமை கேள்வி யிடவயிற் றழீ வெந்தெறற் கனவியொடு மதிவலந் திரிதருந் தண்கடல் வரைப்பிற் றுங்குநர்ப் பெருது பொழிமழை துறந்த புகைவேய் குன்றத்துப்
20. பழுமரந் தேரும் பறவை போலக் கல்லெலன் சுற்றமொடு கால்கிளர்ந்து திரிதரும் புல்லெலன் யாக்கைப் புலவாய்ப் பாண பெருவறங் கூர்ந்த கானங் கல்லெலன்க்

- கருவி வானந் துளிசொரிந் தாங்குப்
 25. பழம்பசி கூர்ந்தவெம் மிரும்பே ரோக்கலொடு
 வழங்கத் தவா அப் பெருவள னெய்திகொண்
 வாலுளைப் புரவியொடு வயக்களிறு முகந்து
 டியாமவ ணின்றும் வருதும் நீயிரு
 மிருநிலங் கடந்த திருமது மார்பின்
 30. முந்தீர் வண்ணன் * பிறங்கடை யந்தீர்த்
 திரைதரு மரபி னுரவோ னும்பன்
 மலர்தலை யுலகத்து மன்னுயிர் காக்கு
 முரசமுழங்கு தானை மூவ ரூள்ளு
 மிலங்குநீர்ப் பரப்பின் வளைமீக் கூறும்
 35. வலம்புரி யன்ன வசைநீங்கு சிறப்பி
 னல்லது கடிந்த வறம்புரி செங்கோற்
 பல்வேற் றிரையற் படர்குவி ராயிற்
 கேளவ னிலையே கெடுக்நின் னவல
 மந்தஞ் செலவோ ரலறத் தாக்கிக்
 40. கைப்பொருள் வெளவுங் களவேர் வாழ்க்கைக்
 கொடியோ ரின்றவன் கடியுடை வியன்புல
 முருமு முரு தரவுந் தப்பா
 காட்டுமோவு முறுகன் செய்யா வேட்டாங்
 கசைவழி யசைஇ நசைவழி தங்கிச்
 45. சென்மோ விரவல சிறக்கநின் னுள்ளங்
 கொழுஞ்குட்ட டருந்திய திருந்துநிலை யாரத்து
 முழவி னன்ன முழுமர வருளி
 யெழுஉப்புனர்ந் தன்ன பழுஉக்கைநோன்பார்
 மாரிக் குன்ற மழைசுமந் தன்ன
 50. வாரை வேய்ந்த வறைவாய்ச் சகடம்
 வேழங் காவலர் குரம்பை யேய்ப்பக்

* புறங்கடை என்பதும் பாடம்.

- கோழி சேக்குக் கூடுடைப் புதலின்
 முளையெயிற் றிரும்பிடி முழந்தா னேய்க்குந்
 துளையரைச் சீறுர றாங்கத் தாக்கி
 55. நாடக மகளி ராகளத் தெடுத்த
 விசிவீங் கின்னியங் கடுப்பக் கயிறுபிணித் துக்
 காடி வைத்த கலனுடை முக்கின்
 மகவுடை மகாலேப் பகடுபுறந் துரப்பக்
 கோட்டினர் வேம்பி னேட்டிலை மிடைந்த
 60. படலைக் கண்ணிப் பரேரெறுழுத் திணிதோண்
 முடலை யாக்கை முழுவலி மாக்கள்
 சிறுதுளைக் கொடுநுக நெறிபட நிரைத்த
 பெருங்கயிற் ஜெழுகை மருங்கிற் காப்பச்
 சில்பத வுணவின் கொள்ளை சாற்றிப்
 65. பல்லெருத துமனர் பதிபோகு நெடுநெறி
 யெல்லிடைக் கழியுநர்க் கேம மாக
 மலையவுங் கடலவு மாண்பயந் தரூல [ன்று
 மருப்பொரு ளருத்துந் திருந்துதொடைநோ
 னடிபுதை யரண மெய்திப் படம்புக்குப்
 70. பொருகணை தொலைச்சிய புண்ணர் மார்பின்
 விரவுவரிக் கச்சின் வெண்கை யொள்வாள்
 வரையுர் பாம்பிற் பூண்டுபுடை தாங்கச்
 சுரிகை நுழைந்த சுற்றுவங்கு செறிவுடைக்
 கருவி லோச்சிய கண்ணக னெறுழுத்தோட்
 75. கடம்பமர் நெடுவே னன்ன மீளி
 யுடம்பிடித் தடகை யோடா வம்பலர்
 தடவுநிலைப் பலவின் முழுமுதற் கொண்ட
 சிறுசளைப் பெரும்பழங் கடுப்ப மிரியற்
 புணர்ப்பொறை தாங்கிய வடுவாழ் நோன்புறத்

80. தணர்ச்செலிக் கழுதைச் சாத்தொடு வழங்கு
மூல்குடைப் பெருவழி கவலை காக்கும்
வில்லுடை வைப்பின் வியன்காட்டியவி
னீளரை யிலவத் தலங்குசினை பயந்த
பூளையம் பசங்காய் புடைவிரித் தன்ன
85. வரிப்புற வணிலோடு கருப்பை யாடா [மடல்
தியாற்றறல் புரையும் வெரிதுடைக் கொழு
வேற்றலை யன்ன வைநுதி நெடுந்தக
சீத்திலை வேய்ந்த வெய்ப்புறக் குரம்பை
மான்ரேற் பள்ளி மகவோடு முடங்கி
90. யின்பினை வெழியப் போகி தோன்கா
மிரும்புதலை யாத்த திருந்துகணை விழுக்கோ
ஞானிவாய்ச் சுரையின் மின்ற மின்டி
யிருநிலக் கரம்பைப் படுதீ ரூதி
துண்டு லடக்கய வெண்ப லெயிற்றியர்
95. பார்வை யாத்த பறைதாள் விளவி
னீழன் முன்றி விலவுற் பெய்து
குறுங்கா மூலக்கை யோச்சி நெடுங்கிணற்று
வல் ஊற் றுவரி சோண்டித் தொல்லை
முரவுவாய்க் குழிசி முரியுப் பேற்றி
100. வாரா தட்ட வாடுன் புழுக்கல்
வடாத் துப்பை வயவர் பெருமக
கேடோத் தானை யொண்டொழிற் கழற்காற்
செவ்வரை நாடன் சென்னிய மெனினே
தெவ்வ மடையிற் ரேக்கிலைக் குவைஇதும்
105. பைதீர் கடும்பொடு பதமிகப் பெறுகுவிர்
மானைடி பொறித்த மயங்கதர் மருங்கன்
வான்படி பொழுதி னீர்ந்தசைஇக் குழித்த
வகீழ்க்குழ் பயம்பி கைத்தொளித் தொடுக்கிப்

- புகழா வாகைப் பூவி னன்ன
110. வளைமருப் பேனம் வரவுபார்த் திருக்கு
மரைதாள் வேட்ட மழுங்கிற் பகடை
பகுவாய் ஞமலியோடு பைம்புத லெருக்கித்
தொகுவாய் வேலித் தொடர்வலை மாட்டி
முள்ளரைத் தாமரைப் புல்விதழ் புரையு
115. நெடுஞ்செலிக் குறுமுயல் போக்கற வளைஇக்
கடுங்கட் கானவர் கடறுகூட் உண்ணு
மருஞ்சர மிறந்த வய்ப்பர்ப் பருந்துபட
வொன்னுத் தெவ்வர் நடுங்க வோச்சி
வைந்துதி மழுங்கிய புலவுவா மெஃகம்
120. வடிமணிப் பலகையோடு நிரைஇ முடிநாட்
சாபஞ் சார்த்திய கணைதுஞ்ச வியனக
ஞம் வேய்ந்த வயர்நிலை வரைப்பின் [யோடு
வரைத்தேன் புரையுங் கவைக்கடைப் புதை
கடுந்துடி தூங்குங் கணைக்காற் பாந்தர்த்
125. தொடர் நா யாத்த துன்னருங் கடிநகர்
வாழ்மூல் வேலிச் சூழ்மிளைப் படபபைக்
கொடுதுகந் தழீஇய புதலிற் செந்திலை
நெடுதுதி வயக்கழு நிரைத்த வாயிற்
கொடுவி வெயினக் குறும்பிற் சேப்பிற்
130. களர்வள ரீந்தின் காழ்கண் டன்ன
சுவல்விளை தெல்லின் செவ்வவிழ்ச் சோன்றி
ஞமலி தந்த மனவுச்சு இடும்பின்
வறைகால் யாத்தது வயின்ரேறும் பெறுகுவிர்
யாளை தாக்கினு மரவுமேற் செலினு
135. நீனிற விசும்பின் வல்லேறு சிலைப்பினுஞ்
குன்மகண் மாரு மறம்பூண் வாழ்க்கை
வலிக்கூட் உணவின் வாட்குடிப் பிறந்த

- புலிப்போத் தன்ன புல்லணற் காளை
சென்னு யன்ன கருவிற் சுற்றமொடு
140. கேளா மன்னர் கடிபுலம் புக்கு
நாளா தந்து நறவுதொடை தொலைச்சி
யில்லடு கள்ளின் ரேப்பி பருகி
மல்லன் மன்றத்து மதவிடை கெண்டி
மடிவாய்த் தண் னுமை நடுவெட் சிலைப்பஸ்[உப
145. சிலைநவி லெறுழுத்தோ ளோச்சி வலன் வளையு
பகன்மகிழ் தாங்குந் தாங்கா விருக்கை
முறண்டலை கழிந்த பின்றை மறிய
குளக்கரை யாத்த குறுங்காற் குரம்பைச்
செற்றை வாயிற் செறிகழிக் கதவிற்
150. கற்றை வேய்ந்த கழித்தலைச் சாம்பி
நைத்ளோன் றுஞ்சுங் காப்பி னுதளை
நெடுந்தாம்பு தொடுத்த குறுந்தறி முன்றிற்
கொடுமுகத் துருவையொடு வெள்ளை சேக்கு
மிடுமுள் வேலி யெருப்படு வரைப்பி
155. னன்னிருள் விடியற் புள்ளெழுப் போகிப்
புவிக்குரன் மத்த மெலிப்ப வாங்கி
யாம்பி வான்முகை யன்ன கூட்டுமுகி
முறையமை தீந்தயிர் கலக்கி நுரைதெரிந்து
புகர்வாய்க் குழிச் பூஞ்சுமட் டிரீஇ
160. நாண்மோர் மாறு நன்மா மேனிச்
சிறுதுழை துயல்வருங் காதிற் பஜைத்தோட்
குறுதெந்திக் கொண்ட கூந்த லாய்மக
னளைவிலை யுணவிற் கிளையுட னருத்தி
நெய்விலைக் கட்டிப் பசும்பொன் கொள்ளா
165. ளோருமை நல்லான் கருதாகு பெறுஉ
யடிவாய்க் கோவலர் குடிவயிற் சேப்பி

- னிருங்கிலை ஞெண்டின் சிறுபார்ப் பன்ன
பசுந்திலை மூரல் பாலொமெ பெறுகுவிர்
தொடுதோன் மரீஇய வடுவாழ் நோனடி
170. விமுத்தண் னேற்றிய மழுத்தின் வன்கை
யுறிக்கா ஓர்ந்த மறுப்படு மயிர்ச்சுவன்
மேம்பா ஒரைத்த வேராரி யோங்குமிசைக்
கோட்டவுங் கொடியவும் விரைஇக் காட்ட
* பல்பூ மிடைந்த படலைக் கண்ணி
175. யொன்றம் ருடுக்கைக் கூழா ரிடையன்
கன் றமர் நிரையொடு கானத் தல்கி
யந்து னைவிர்புகை கமழுக் கைம்முயன் று
ஞெலிகோற் கொண்ட பெறுவிறன் ஞெகிழிச்
செந்தீத் தோட்ட கருந்துளைக் குழவி
180. னின்றீம் பாலை முனையிற் குமிழின்
புழுத்கோட்டுத் தொடுத்த மரற்புரி நரம்பின்
வில்யா மிசைக்கும் விரலெறி குறிஞ்சிப்
பல்காற் பறவை கிளைசெத் தோர்க்கும்
புல்லார் வியன்புலம் போகி முள்ளூடுத்
185. தெழுகா டோங்கிய தொழுவுடை வரைப்பிற்
பிடிக்கணத் தன்ன குதிருடை முன்றிற்
களிற்றுத்தாள் புரையுத் திரிமரப் பந்தர்க்
குறுஞ்சாட் ஞேருளையொடு கலப்பை சார்த்தி
நெடுஞ்சுவர் பறைந்த புகைசூழ் கொட்டிற்
190. பருவ வானத்துப் பாமழை கடுப்பக்
குறுவை வேய்ந்த கவின்குடிச் சிறூர்
நெடுங்குரற் பூளைப் பூவி னன்ன
குறுந்தாள் வரகின் குறளாவிழுச் சொன்றிப்
புகரினைர் வேங்கை வீகண் டன்ன

* பன்மலர் மிடைந்த னன்பதும் பாடம்

195. வவரை வான்புழக் கட்டிப் பயில்வற்
றின்சுவை மூற் பெறுகுவிர் ஞங்கர்க்
குடிநிறை வல்சிச் செஞ்சா அழவர்
நடைநவில் பெரும்பகடு புதவிற் பூட்டிப்
பிடிவா யன்ன மதிவாய் தாஞ்சி
200. இடுப்புழக முழுக்கொழு முழுக ஒன்றித்
தொடுப்பெறிந் துழுத துள்ளபடு துடவை
யரிபுகு பொழுதி னிரியல் போகி
வண்ணக் கடம்பி னறுமல ரண்ன
வளரிளம் பிள்ளை தழீஇக் குறுங்காற்
205. கறையணற் குறும்பூழக் கடசிச் சேக்கும்
வன்புல மிறந்த பின்றை மென்றேஞ்
மிதியிலைக் கொல்லன் முறிகொடிற் றன்ன
கவைத்தா எலவ னளற்றளை சிதையப்
பைஞ்சாய் கொன்ற மண்படு மருப்பிற்
210. காரேது பொருத கண்ணகன் செறுவி
அழாஅ நுண்டோளி நிரவிய வினைஞர்
முடிநா றழுத்திய நெடுநீர்ச் செறுவிற்
களைஞர் தந்த கணைக்கா னெய்தற்
கட்கமம் புதுப்பு முனையின் முட்சினை
215. முகைகுழ் தகட்ட பிறழ்வாய் முள்ளிக்
கொடுங்கான் மாமலர் கொய்துகொண் டவண
பஞ்சாய்க் கோரை பல்லிற் சவட்டிப்
புனர்நார்ப் பெய்த புனைவின் கண னிரி
யிருடை யிருந்தலை யாரச் குடிப்
220. பொன்காண் கட்டளை கடுப்பக் கணபின்
புங்காய்ச் சுண்ணம் புடைத்த மார்பி
னிரும்புவடித் தன்ன மதியா மென்றேஞ்
கருங்கை வினைஞர் காதலஞ் சிறுஅர்

- பழஞ்சொற் றமலை முனைஇ வரம்பிற்
225. புதுவை வேய்ந்த கவிகுடின் முன்றி
லவலெறி யுலக்கைப் பாடுவிறந் தயல
கொடுவாய்க் கிள்ளை படுபகை வெருங்
நீங்கா யாணர் வாங்குகதிர்க் கழனிக்
கடுப்படைப் பறவைச் சாதி யன்ன
230. பைதற விளாந்த பெருஞ்செந் தெல்லின்
றும்புடைத் தீடா துமித்த லைஞருர்
பாய்ப்புறை மருதி னேங்குசினை நீழற்
பலிபெறு வியன்கள் மலிய வேற்றிக்
கணங்கொள் சுற்றுமொடு கைபுணர்ந் தாடுந்
235. துணங்கையம் பூதந் துகிலுடுத் தவைபோற்
சிலம்பி வா னால் வலந்த மருங்கிற்
குழுமுநிலைப் போரின் முழுமுத ரேலைச்சிப்
பகடேர் பிழிந்த மின்றைத் துகடப
வையுந் துரும்பு நீக்கிப் பைதறக்
240. குடகாற் றெறிந்த குப்பை வடபாற்.
செப்பொன் மலையிற் சிறப்பத் தோன்றுந்
தண்பணை தழீஇய தளரா விருக்கைப்
பகட்டா வீன்ற கொடுதடைக் குழவிக்
கவைத்தாப்பு தொடுத்த காழுன் றல்கு
245. வேணி யெய்தா நீணைடு மார்பின்
முகடுதுமித் தடுக்கிய பழம்பல் லுணவிற்
குமரி முத்த கூடோங்கு நல்லிற்
றச்சச் சிறுஅர் நச்சப் புனைந்த
மூரா நற்றே ருநுட்டிய புதல்வர்
250. தளர் நடை வருத்தம் வீடுவலர்மூலைச்
செவிலியம் பெண்டிர்த் தழீஇப் பாலார்த்
தமளித் துஞ்ச மழகுடை நல்லிற் :

- கிருமில்பசி யறியாத் துளங்கா விருக்கை
மல்லற் பேரூர் மடியின் மடியா
255. வினைஞர் தந்த வெண்ணெல் வல்சி
மனைவா முளகின் வாட்டெடாடும் பெறுகுவிர்
மழைவினை யாடுங் கழைவள ரடிக்கத்
தணங்குடை யாளி தாக்கவிற் பலவுடன்
கணஞ்சால் வேழுங் கதமுவுற் ரூஅங்
260. செந்திரன் சிலைக்குந் துஞ்சாக் கம்பலை
விசய மடேஉம் புகைது மாலைதொறுங்
கரும்பின் றிஞ்சாறு விரும்பினிர் மிசைமின்
வேழு நிரைத்து வெண்கோடு விரைஇத்
தாழை முடித்துத் தருப்பை வேய்ந்த
265. குறியிறைக் குரம்பைப் பறியுடை முன்றிற்
கொடுங்காற் புன்னைக் கோடுதுமிந் தியற்றிய
பைங்காய் தாங்கும் பாய்மணற் பந்த
ரிளையரு முதியருங் களையுடன் துவன்றிப்
புலவுதுனைப் பகழியுஞ் சிலையு மானச்
270. செவ்வாரிக் கயலொடு பச்சிரூப் பிறழு
மையிங் குட்டத்து மகவொடு வழங்கக்
கோடை நீடினுங் குறைபட லறியாத்
தோடாழ் குளத்த கோடுகாத் திருக்குங்
கோடுமுடி வலைஞர் குடிவயிற் சேப்பி
275. னைவையா வரிசி யங்களித் துழவை
மலர்வாய்ப் பிழாவிற் புலர வாற்றிப்
பாம்புறை புற்றிற் குரும்பி யேய்க்கும்
பூம்புற நல்லடை யளைஇத் தேப்பட
வெல்லையு மிரவு மிருமுறை கழிப்பி
280. வல்வாய்ச் சாடியின் வழைமுச்சுற விளைந்த
வெந்தீ ராயல் விரலை நறும்பிழி

- தண்மீன் சூட்டெடாடு தளர்தலும் பெறுகுவிர்
பச்சுன் பெய்த சுவல்பினி பைந்தோற்
கோள்வல் பாண்மகன் றலைவலித் தியாத்த[இக்
285. நெடுங்கழைத் தாண்டி னடுங்க நாண்கொழி
கொடுவா மிரும்பின் மடிதலை புலம்பப்
போதியிரை கதுவிய போழ்வாய் வாளை
நீர் நண்பி பிரப்பி னடுங்குநிழல் வெருஞ
நீத்துடை நெடுங்கயந் தீப்பட மலர்ந்த
290. கடவு ளொண்டூ வடைத் லோய்பி
யறைகான் மாறிய வோங்குயர் நனந்தலை
யகலிரு வானத்துக் குறைவி லேய்ப்பப்
வரகிதழ்க் குவளையொடு நீல நீடி
முரட்பூ மலிந்த முதுநீர்ப் பொய்கைக்
295. குறுந ரிட்ட கூம்புவிடு பன்மலர்
பெருநா வையைத்துப் பிளையினிர் கழிமின்
செழுங்கன் றியாத்த சிறுதாட் பந்தர்ப்
பைஞ்சேறு மெழுகிய படிவ நன்னகர்
மனையுறை கோழியொடு ஞமல் துன்னைது
300. வளைவாய்க் கிளை மறைவிளி பயிற்று
மறைகாப் பாள ருறைபதிச் சேப்பிற்
பெருநல் வானத்து வடவயின் விளங்குஞ்
சிறுமீன் புரையுங் கற்பி னறுநுதல்
வளைக்கை மகடே வயினறிந் தட்ட
305. சுடர்க்கடைப் பறவைப் பெயர்ப்படு வத்தஞ்
சேதா நறுமோர் வெண்ணையின் மாதுளத்
துருப்புறு பசங்காய்ப் போழோடு கறிகலந்து
கஞ்சக நறுமுறி யளைஇப் பைந்துணர்
நெடுமரக் கொக்கி னறுவடி விதிர்த்த

310. தகைமாண் காடியின் வகைபடப் பெறுகுவிர்
வண்ட லாயமொ டுண்டுறைத் தலைஇப்
புனலாடு மகளி ரிட்ட பொலங்குழை
யிரைதேர் மணிச்சிரவிரைசெத் தெறிந்தெனப்
புள்ளார் பெண்ணைப் புலம்புமடற் செல்லாது
315. கேள்வி யந்தனை ராஞ்கட னிறுத்த
வேள்வித் தூணத் தசைஇ யவன
ரோதிம விளக்கி னுயர்மிசைக் கொண்ட
வைகுறு மீனிற் பைபயத் தோன்று
தீர்ப்பெயற் றெல்லைப் போகிப் பாற்கேழ்
320. வாலுளைப் புரவியொடு வடவளந் தஞா
நாவாய் குழ்ந்த நளிதீர்ப் படப்பை
மாட மோங்கிய மணன்மலி மறுகிற்
பரதர் மலிந்த பல்வேறு தெருவிற்
சிலதர் காக்குஞ் சேணுயர் வரைப்பி
325. எனல் லுழு பகட்டொடு கறவை துன்னு
மேழுகத் தகரோ டெகினங் கொட்டுகுங்
கூழுடை நல்லிற் கொடும்பூண் மகளிர்
கொன்றை மென்சினைப்பனிதவழ் பலவேபோற்
பைங்கா மூல்கு னுண்டுகி னுடங்க
330. மால்வரைச் சிலம்பின் மகழ்சிறந் தாலும்
பீலி மஞ்சளையி னியலிக் கால
தமனியப் பாற்சிலம் பொலிப்ப வயர் நிலை
வான்றேய் மாடத்து வரிப்பந் தசைஇக்
கைபுனை குறுந்தொடி தத்தப் பைப்பய
335. முத்த வர்மணற் பொற்களங் காடும்
பட்டின மருங்கி னசையின் முட்டில்
பைங்கொடி னுடங்கும் பலர்புகு வாயிற்
செம்பூத் துய செதுக்குடை முன்றிற்

- கள்ளடு மகளிர் வள்ள னுடக்கிய
340. வார்ந்துகு சின்னீர் வழிந்த குழம்பி
னீர்ஞ்சே ரூடிய விரும்பல் குட்டிப்
பன்மயிர்ப் பிணவொடு பாயம் போகாது
நென்மா வல்சி தீற்றிப் பன்னை
குழிநிறுத் தோம்பிய குறுந்தா னேற்றைக்
345. கொழுநினைத் தடியொடு கூர்ந்துப் பெறுகுவிர்
வான மூன்றிய மதலை போல
வேணி சாத்திய வேற்றருஞ் சென்னி
வின்பொர நிவந்த வேயா மாடத்
திரவின் மாட்டிய விலங்குசுடர் ஞெகிழி
350. யுரவுநீ ரழுவத் தோடுகலங் கரையுந்
துறைபிறக் கொழியப் போகிக் கரையடிக்
குன்றுறழ் யாளை மருங்கு லேய்க்கும்
வண்டோட்டுத் தெங்கின் வாடுமெடல் வேய்ந்த
மஞ்சண் முன்றின் மணநாறு படப்பைத்
355. தண்டலை யுழவர் தனிமீனைச் சேப்பிற்
ரூழ்கோட் பலவின் சூழ்சளைப் பெரும்பழம்
வீழி ரூழைக் குழவித் தீநீர்க்
கவைமுலை யிரும்பிடிக் கவண்மருப் பேய்க்குங்
360. குலைமுதிர் வாழைக் குனி வெண்பழந்
திரளரைப் பெண்ணை னுங்கொடு பிறவுந்
தீம்பங் ரூர முளையிற் சேம்பின்
முளைப்புற முதிர்கிழங் கார்குவிர் பகற்பெயன்
மழைவீழ்ந் தன்ன மாத்தாட் கழுகின்
புடைகுழ் தெங்கின் முப்புடைத் திரழ்கா
365. யாறுசெல் வம்பலர் காய்பசி தீரச்
சோறடு குழிசி மிளக விழுங்
வீயா யாணர் வளங்கெழு பாக்கத்து

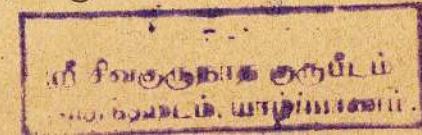

- பன்மர நீளிடைப் போகி நன்னகர்
விண்டோய் மாடத்து விளங்குசுவ ருடுத்த
370. வாடா வள்ளியின் வளம்பல தரூ
நாடுபல கழிந்த பின்றை நீடுகுலைக்
காந்தளஞ் சிலம்பிற் களிறுபடிந் தாங்குப்
பாம்பஜைப் பள்ளி யமர்ந்தோ ஞங்கண்
வெயினுழை பறியாக் குயினுழைபொதும்பங்க
375. குறுங்காற் காஞ்சி சுற்றிய நெடுங்கொடிப்
பாசிலைக் குருகின் புன்புற வரிப்பூக்
காரகற் கூவியர் பாகொடு மிடித்த
விழைகுழ் வட்டம் பால்கலந் தகவபோ
விழுறுழ் வார்மண வீர்முகத் துறைப்பப்
380. புனல்கால் கழிஇய பொழிவெழுறுந் திரள்காற்
சோலைக் கழுகன் சூல்வயிற் ரண்ன
நீலெப் பைங்குடந் தொலைச்சி நாரூம்
பெருமகி மிருக்கை மரீஇச் சிறுகோட்டுக்
குழவித் திங்கட் கோணேர்ந் தாங்குச
385. சுறவுவா யமைத்த சுரும்புகுழ் சுடர்நுத [கண்]
நறவுபெயர்த் தமைத்த நல்லெழின் மழைக்
யடவரன் மகளிரொடு பகல்விளை யாடிப்
பெற்றகருந் தொல்சீர்த் துறக்க மேய்க்கும்
பொய்யா மரபிற் பூமலி பெருந்துறைச்
390. செவ்விகொள் பவரோ டகைஇ யவ்வாயி
னருந்திறற் கடவுள் வாழ்த்திச் சிறிதுநுங்
கருங்கோட் டின்னிய மியக்கனிர் கழிமின்
காழோ ரிகழ்பத தோக்கீக் கீழ்
நெடுங்கை யானை நெய்ம்மித் தகவளங்
395. கடுஞ்சுன் மந்தி கவருங் காவிற்
களிறுகத ணடக்கிய வெளிறில் கந்தற்

- ஸ்ரின்டேர் குழித்த குண்டுதெநுந் தெருவிற்
படைதொலை பறியா மைந்துமலி பெரும்புகழுக்
கடைகால் யாத்த பல்குடி கெழீஇக்
400. கொடையுங் கோரும் வழங்குநர்த் தடுத்த
வடையா வாயின் மிளைசூழ் படப்பை
நீனிற வுருவி னெடியோன் கொப்பூழ்
நான்முக வொருவற் பயந்த பல்லிதழுத்
தாமரைப் பொகுட்டிற் காண்வரத் தோன்றிச்
405. சுடும னேங்கிய நெடுநகர் வரைப்பி
னிழுமென் புள்ளி னீண்டுகிளைத் தொழுதிக்
கொழுமென் சினைய கோளி யுள்ளும்
பழமீக் கூறும் பலா அப் போலப்
புலவுக் கடலுடுத்த வானஞ் சூடிய
410. மலர்தலை யுலகத் துள்ளும் பலர்தொழு
விழவு மேம்பட்ட பழவிறன் முது
ரவ்வாய் வளர்பிறை சூடிச் செவ்வா
யந்தி வானத் தாடுமழைகுப்ப
வெண்கோட் டிரும்பினங் குருதி யீர்ப்ப
415. வீரைம் பதின்மரும் பொந்துகளத் தவியப்
பேரமர்க் கடந்த கொடுஞ்சி நெடுந்தே
ராராச் செருவி னைவர் போல
வடங்காத் தானையோ டடன்றுமேல் வந்த
வொன்னுத் தெவ்வ ரூலைவிடத் தார்த்துக்
420. கச்சி யோனே கைவண் டோன்ற
ஏச்சிச் சென்றேர்க் கேம மாகிய
வளியுந் தெறலு மெளிய வாகலின்
மலைந்தோர் தேன மன்றம் பாழ்ப்ப
நயந்தோர் தேன நன்பொன் பூப்ப
425. நட்புக்கொள்வ வெண்டி நயந்திசி னேருந்

- துப்புக்கொள்வேண்டிய துணையி லோருங்
கல்வீ முருவி கடற்படர்ந்தாங்குப்
பல்வேறு வகையிற் பணிந்த மன்ன
ரிமையவ ருறையுஞ் சிமையச்செவ்வரை[ட்டுப்
430. வெண்டிரை கிழித்த விளங்குசுடர் நெடுங்கோ
பொன்கொழித் திழிதரும் போக்கருங் கங்கைப்
பெருநீர் போகு மிரியன் மாக்க
ளோருமரப் பாணியிற் றுங்கி யாங்குத் [இச்
தொய்யா வெறுக்கையொடு துவன்றுபுகுழி
435. செவ்வி பார்க்குஞ் செழுநகர் முற்றத்துப்
பெருங்கை யானைக் கொடுந்துடி படுக்குஞ்
கடுங்கைக் கொல்ல னிரும்புவிசைத் தெறிந்த
கூடத் திண்ணிசை வெரிடி மாடத்
திறையுறை புறவின் செங்காற் சேவ
440. வின்றுயி விர்யும் பொன்றுஞ்சு வியனகர்க்
குணகடல் வரைப்பின் முந்நீர் நாப்பட்
பகல்செய் மண்டிலம் பாரித் தாங்கு
முறைவேண்டு நர்க்குஞ் குறைவேண்டு நர்க்கும்
வேண்டுபே வேண்டுபே வேண்டினர்க் கருளி
445. யிடைத்தெரிந் துணரு மிருஉர் காட்சிக்
கொடைக்கட னிறுத்த கூட்பா வள்ளத்
துரும்பில் சுற்றமோ டிருந்தோற் குறுகிப்
பொறிவரிப் புகர்முகந் தாக்கிய வயமான்
கொடுவரிக் குருளை கோளவேட் டாங்குப்
450. புலவர் பூண்கட னற்றிப் பகைவர்
கடிமதி லெறிந்து குடுமி கொள்ளும்
வென்றி யல்லது வினையுடம் படினு
மொன்றல் செல்லா ஏறவுவாட் டடக்கைக்
கொண்டியுண்டித் தொண்டையோர் மருகு

455. மள்ளர் மள்ள மறவர் மறவ
செல்வர் செல்வ செருமேம் படுதை
வெண்டிரைப் பரப்பிற் கடுஞ்கூர் கொன்ற
பைம்பூட் சேனய் பயந்தமா மோட்டுத் [குத்
துணங்கையஞ் செல்விக் கணங்குதொடித் தாங்
460. தண்டா வீகைத்தின் பெரும்பெய ரேத்தி
வந்தேன் பெரும வாழிய நெடிதென
விடனுடைப் பேரியாழ் முறையுளிக் கழிப்பிக்
கடன்றி மரபிற் கைதொழுஉப் பழிச்சி
நின்னிலை தெரியா வளவை யந்திலை
465. நாவலந் தண்பொழில் வீவின்று விளங்க
நில்லா வுலகத்து நிலைமை தூக்கி
யந்திலை யணுகல் வேண்டி நின்னரைப்
பாசி யன்ன சிதர்வை நீக்கி
யாவி யன்ன வலிர் நூற் கலிங்க
470. மிரும்பே ரொக்கலை டொருங்குட னுமீக்
கொடுவாள் கதுவய வடுவாழ் தோன்கை
வில்லோ னட்ட பல்லுன் கொழுங்குறை
யரிசைத் துணங்கிய பெருஞ்செந் தெல்லின்
றேர்கொ ஸரிசித் திரணைடும் புழுக்க
475. லருங்கடித் தீஞ்சுவை யழுதொடு பிறவும்
விருப்புடை மரபிற் கரப்புடை யடிசின்
மீன்பூத் தண்ண வான்கலம் பரப்பி
மகமுறை மகமுறை நோக்கி முகனமர் ந்
தானு விநுப்பிற் ரூனின் றாட்டி
480. மங்குல் வானத்துத் திங்க ளேய்க்கு
மாடுவண் டிமிரா வழலவர் தாமரை
நீடிரும் பித்தை பொலியச் சூட்டி
ஏறவுக்கடன் முகந்த பருவ வானத்துப்

- பகற்பெயற் றுளியின் மின் னுதிமிர்ந் தாங்குப்
 485. புனையிருங் கதுப்பகம் பொலியப் பொன்னின்
 ரேடையமை மாலை விறலியர் மலைய
 நுலோர் புகழ்ந்த மாட்சிய மாக்கடல்
 வளைகண் டன்ன வாலுளைப் புரவி
 துணைபுனர் தொழில் நால்குடன் பூட்டி
 490. யாரிதேர் நல்கியு மமையான் செருத்தொலைத்
 தொன்னாத் தெவ்வ ரூலைவிடத் தொழித்த
 விசம்புசே லிவுளியொடு பசும்படை தரீடி
 யன்றே விடுக்குமவன் பரிசி லின்சிர்க்
 கின்றை முரலு மணங்குடைச் சாரன்
 495. மஞ்சனு யாலு மரய்பயி விறும்பிற்
 கலைபாய்ந் துதிர்த்த மலர்வீழ் புறவின்
 மந்தி சீக்கு மாதுஞ்சு முன்றிற்
 செந்தீப் பேணிய முனிவர் வெண்கோட்டுக்
 களிறுதரு விறகின் வேட்கு
 500. மொளிறிலங் கருவிய மலைகழி வோனே.

போந்தபாது.

1-முதல் 16-அடி கன் பேரியாழின் வருணை

அகன்ற பெரிய ஆகாயத்திடத்தே தோன்றிப் பரந்த
 இருளை விழுங்காநின்று மனைந்தபகற்பொழுதை உலகத்தே
 தோற்றுவித்து எழுதலைச் செய்யும் பலகிரணங்களையுடைய
 நூழிறு கோபிக்கன்ற சினம் முறுகிய வலியையுடைய முது
 வேணிற் காலத்தே, பசிய இலைகளை உதிர்த்த பரிய தாளி
 ணையுடைய பாதிரியினது வளவிய இதழையுடைத்தாகிய
 வண்ணடையுடைய பூவினுடைய வயிற்றிடத்தைப் பிளங்க
 அதன் உள்ளிடத்தை யொக்கும் நிறமுட்டுதலுற்ற தோளி
 னூலாகிய, பரிய தாளிணையுடைய கழுகினது பாளையாகிய
 அழகிய பசியழு விரியாமற் கருவாயிருந்தாலொத்த இரண்டு
 கண்ணுங்கூடின செறிந்த துளையினையும், உருக்கி ஒன்றாக
 வார்த்தாற் போன்ற தோல்களின் வேறுபாடு தெரியாமல்
 இசைத்தலுறும் போர்வையினையும், சுனை வற்றி உள்
 இருண்டாலொத்த இருள் செறிந்த உண்ணாக்கினையில்
 ஸாத வாயினையும், முதற்பிறை பிறந்து ஏந்தியிருந்தாற்
 போன்ற பின்பு ஏந்தியிருக்கன்ற கவைத்தலையுடைய கடை
 யினையும், நெடிய மூங்கிலையாத்த திரண்ட தோளினை
 யுடைய மடங்கையின் முன்கையிற்குறிய தொடியை யொக்கும் நெகிழி வேண்டுமிடத்து நெகின்தும் இறுக வேண்டு
 மிடத்து இறுகும் வார்க்கட்டினையுப், நீலமணி ஒழுகினு
 லொத்த கருமையான பெரிய தண்டினையுடைய பொன்
 கப்பியாப் ஒழுகினுலொத்த முறக்கடங்கின நரம்பின்
 கட்டமைந்த யாழ் என்க.

16-22 பாணரின் இயல்பு.

இவ்வியல்பினதாகிய பெரியாழை இடத்தோட்பக்
 கத்தே அணைத்து, வெய்ய தெறுதற் ரெழிலையுடைய

ஞாயிற்கேடே திங்களும் மேருவை வலமாகத் திரிதலைச் செய்யும் குளிர்ந்த கடல்குழந்த உலகில் நின்னைப் புரப்பாரைப் பெறுமையாலே, பெய்கின்ற மழை துறத்தலால் நிலத் தின்கண்ணெழுந்த ஆவிகுழந்த மலையிடத்தே பழுத்த மரத்தைத் தேடி த்திரியும் பறவைகளைப்போலப் பசிமிகுதி யால் அழுகின்ற சுற்றத்தாருடனே ஒரிடத்திராமற் பயனின்று ஒடித் திரிதலைச் செய்யும் பொலிவழிந்த யாக்கையினையும் சுற்றகல்வியை வெறுத்துக் கூறுகின்ற வாயினையுடைய பாணை என்க.

23-28 ஆற்றுப்படுத்துவோன் தான்பேற்ற பரிசிலக்கூறுதல்.

பாணை! பெரிய வற்கடமிக்க காடு உழுவத்தொழில் முதலியவற்றில் ஆரவாரமிகும்படி தொகுதியையுடைய மேகம் துளியைச் சொரிந்தாற்போல, தொன்று தொட்ட பசிமிக்க எம்முடைய மிகப்பெரிய சுற்றத்தோடே பிறர்க்குக் கொடுக்கவும் கெடாத பெருஞ் செல்வத்தைப் பெற்று வெள்ளிய பிடிரிமயிரையுடைய குதிரையோடே வலியினையுடைய யானைகளையும் வாரிக்கொண்டு தொண்டமான் இளந்திரையன்று ஊராகிய அவ்விடத்தினின்றும் யாம் வாராநின்றேம் என்க.

28-37 இளந்திரையனின் சிறப்பு.

நீங்களும், பெரிய நிலத்தை அளந்த, திருவாகிய மறுவை யணிந்த மார்பினையுடைய, கடல்போலும் நிறத்தையுடைய திருமாலாகிய இராமபிரானின் வழித்தோன்ற ஓம் அக்கடலின் திரை கொண்டுவந்து ஏறவிட்ட மரபினால் சோழன் குடியிற் பிறந்தோனுமாகிய அகன்ற இடத்தையுடைய உலகத்திலே கிளைபெற்ற உரிர்ச்களைக் காச்சும் முரச முழங்குகின்ற நாற்படையினையுடைய சேர சோழ பாண்டியரைன் னும் மூவரினும், விளங்குகின்ற கீரையுடைய டட

விடத்துப் பிறக்க சங்கின் மேலாக உலகம் கூறும் வஸம் புரிச் சங்கையொத்த குற்றம் நீங்கும் தலைமையினையும் மறத்தைப் போக்கின அறத்தைச் செய்கின்ற செங்கோலை னையும் பல்வேற் படையினையுடைய தொண்டமான் இளந்திரையன் என்க.

37-45 இளந்திரையனின் ஆடசிச் சிறப்பு.

இவ்விளந்திரையனிடத்துச் செல்லுவீராயின் கேட்பாயாக அவனுடைய தன்மையை கெடுவதாக நின்துமிடி. வழிப்போவார் கலங்கும்படியாக வெட்டி அவர்கள் கையிலுள்ள பொருள்களைக் கைக்கொள்ளும் களவே உழவு போலும் இல்லாழக்கைப் பொருளாகவுடைய கொடுமையோரில்லை அவ்விளந்திரையனது காவலையுடைத்தாகிய அகலத்தையுடையநாட்டில்; உருமேஹும் இடியாது; பாப்புகளும் கொல்லுதலைச் செய்யா; காட்டிடத்துள்ள புலி முதலான விலங்குசளும் துன்பஞ் செய்யா; ஆதலின்விரும்பிய விதமாக அங்காட்டின்கண்ணே இலைத்த விடத்தே இளைப்பாறி, எங்களிடத்தே நீதியும் அதற்கு விரும்பித் தங்கிச் செல்லாயாக, இரத்தற்கெழுமிலில் வல்லோய்! நினது நெஞ்சு நினைத்த சிறப்புகளைப் பெறுவதாக என்க.

46-65 ஆப்பு வாணிகர் இயல்பு.

நன்றாகி வளைந்தமரம் குழந்து கிடக்கப்பட்டதாய் தைத்த சிக்கென்ற தன்மையையுடைய ஆரிடத்தே பத்தளத்தை யொத்த குறட்டினையுடைய உருளையினையும் கணியமரப் பூங்கூடு சேர்ந்தாலொத்த பருத்த கைகளையுடைய வலியபாரையுடைய, மாரிகாலத்தில் மலையானது மேகத்தைச் சுமந்து நின்றூற் போன்ற தொத்துளிப்பாயாலே வேய்ந்த ஒலிக்கின்ற வாயையுடைய சுடுத்தை,

யானை புனத்திற் தின்னுமல் காக்கின்றவர்கள் இதன் மேலே கட்டின குடிலை யொப்பச் சிறுக்கட்டின கோழி கிடக்கும் கூட்டையுடைத்தாகிய குடிலின் வாசலிலே முங்கில் முளைபோலும் கொப்பினையுடைய கரியபிடியின் து முழுந்தாளை யொக்கும் துளையைத் தன்னிடத்தேயுடைய சிறிய உரலை அசையும்படி தூக்கிநாட்கமாடுமெகளிர் ஆடுங்கள் ததேகொண்டுவந்த வாராற்பினித்தலிறுகின இனிப்பழுதவை யொப்பத்தகராதபடி கயிற்றுலேவரின்து காடிவைத்துமிடா வையுடைய அப்பாரிற்றலையிலே குழவியைக் கைக்கொண்ட பெண் இருந்து பூண்ட எருதை முதுகிலே அடிப்ப, கொம் பிடத்தே பூங்கொத்தையுடைய வேப்பின் து மேன்மையை புடைய இலை நெருங்கிய தழைவிரவின மாலையையும் பரிய அழகினையும் வலியினையுமைடைய இறுகின தோளினையும் முறுக்குண்ட உடம்பினையும். நிராமிய பெய்வலியினையுமைடைய உமனர் சிறிய துளையினையுடைய கொடிய நுகத் தின்கண்ணே எருதுகளை ஒருவழிப்பட நிரைத்துக்கட்டின பெரிய கயிற்றினையுடைய சகடமாகிய வொழுகையினைப் பக்கத்தே காத்துச் செல்ல, சிறிபவாக இடப்படும் பக்கு வத்தையுடைய உப்பாகிய உணவின் விலையை சொல்லி இளைத்த எருதுகளுக்குப் பதிலாகப் பூட்டிவதற்குப் பல எருத்தையும் அடித்துக் கொண்டு போகும் உப்புவாணிகர் என்க.

65-82 ஊரின் கவர்த்த வழிகளைக் காத்தல்.

இவ்வாருக உப்புவாணிகர் ஊர்கள் தோறும் செல்லும் கெடிய வழியினையும் பக்கற்பொழுது போவார்க்கு இளைப்புத் தீர மலையிலுள்ளனவும் கடலிலுள்ளனவுமாகிய மாட்சிமையையுடைய பயன்க்கொடுக்கும் பெறுதற்கரிய பொருள்களை உலகத்தோரைல்லோரையும் நுகரப்பண்ணும், திருந்திய தொடையினையுடையவளிமையுடையவாகிய காலில் அடியை

மறைக்கின்ற செருப்பைக் கோத்துச்சட்டையிட்டி, பொருகின்ற அம்புகள் தசையைப் போக்கின புண்கள் தீர்த்த மார்பினையும் விரவின வரிப்பொருந்திய கச்சினையுடைய வெள்ளியைக்கப்படி பொருந்திய ஒள்ளியை வாள் வரையிடத்து ஊர்க்கின்றபாப்புதோலத்தோளிலே கோக்கப்பட்டு ஒருபக்கத்தே தூங்காகிற்க, உடைவாள் செருகப்பட்ட கட்டுதலிலுகும் சேலையினையும் கொடிய வில்லை நிரம்பவாங்கின இடமகன்ற வலியினையுடைத்தாகிய தோளினையுமைடைய கடம்பிடத்தே யிருந்த கெடிய முருகனை யொத்த கூற்றுவளைப் போன்ற வேலைப் பெரிய கையிலேயுடைய பிறக்கிடாத புதியோர் பெரிய நிழலினையுடைய பலாவினாடியிலே குலைகொண்ட சிலவாகியச்சௌயினையுடைய பெரிய பழுக்கைதொயாப்ப மிளகினது ஒத்தகன்மாகச் சேர்த்த பாரத்தைத் தாங்கிய, வடிவழுந்தின வலியினையுடையமுதுகினையும் நிமிர்க்க செவிப்பினையுமைடைய கழுதையைக் கொண்டு போகின்ற திரளோடே வழங்குஞ் சங்கத்தினையுடைய பெரிய வழியிலே கவர்த்த வழிகளையும் காத்திருக்கும் விற்படையிருக்கின்ற ஊர் என்க.

82-105 எழிற்றியர் சேய்கை.

இத்தன்மையதாகிய காட்டுவழிகளில், நீண்ட தாளி ஜையுடைய இவைத்தினது அசைகின்ற கொப்புகள் காய்த்த பஞ்சினையுடைய அழகிய பசிய காயினது முதகு விரிந்து பஞ்ச தோன்றினுலோத்த வரியை முதுகிலேயுடைய அணி லோடே எவியும் திரியாதபடியாக, யாற்றினது அறலை யொக்கும் மேற்புறத்தினையும்கொழுவிய மடவினையுமைடைய வேலின் முனையை யொத்த கூர்மையான முனையினையுடைய கெடிய மேட்டு நிலத்தில் நின்ற ஈந்தினுடைய இலையாலே வேய்ந்த எய்ப்பண்றியினது முதுகுபோலும் புறத்தினையுடைய குடிலின் கண்ணே, மாண்தேலாகிய ப்புக்கையிலே

பின்னோடே முடங்கி அப்பிளையைப் பெற்ற எயிற்றி கிடக்க, (எனைய எயிற்றியர்) சென்று வலையையும் வைரத் தையும் உடைய பூண் தலையிலே அழுத்தின நன்றுகிய தீர்ச்சியையுடைய சீரியகோல் செருகின உளிபோலும் வாயினையுடைய பாரைசளாலே கட்டிகள் கீழ்மொகுமாறு குத்துக்கையினுடேல் கருமை நிலமாகிய கரம்பை நிலத்திலுள்ள டாகிய புழுதியை யழைந்து மெல்லிப் புல்லரிசிபை வாரி பெடுத்துக்கொண்ட வெள்ளிய பல்லையுடையனயின் குடிபிற் பிறந்த மகளிர், பார்வைவான் கட்டிதின்ற தேயந்த தாவினை யுடைய விழாமரத்தினது நிழலையுடைய முற்றத்திடத்துத் தோண்டின நிலவரவிலே அப்புல்லரிசியை இட்டுச் சிறிய வயிரமாகிய உலக்கையினுடேல் குத்திஆழந்த கிணற்றிலுள்ள சிற்றுறலாகிய உள்ளிசை முகங்குதொண்டு வந்து பழைய ஒறுவாய்போன பாணியிலே வார்த்த உலையையுரிந்த அடுப்பிலே வைத்து அரியாது ஆக்கின, உப்புக்கண்டத்துடன் கூடிய சோற்றை, கெடாததும்பை சூடின போரை வல்ல விரேருடைய தலைவனுகிய முதுகிடாத படையினையும் ஒன்னியிய தொழில்களையுடைத்தாகிய வீரக்கழலை யணிந்த காலி கிணையுடைய செவ்விய மலைநாட்டையுடையானது பாணச்சாதியேம் என்று கூறுவிராயின் தெய்வங்களுக்கு இடும் பலிபோலத் தேக்கிலையிலே குவிக்கையினுடே நுழமுடைய பசுமை தீர்ந்த சுற்றுத்தோடே அவ்வணவை மிகப்பெறுகு விர் என்க.

106-117 பாலைநிலத்துள்ளார் சேயல்.

மானடி அழுந்திக்கிடக்கின்ற கீரின்மையான் மயக்கித் திரியும் வழியிடத்திலே, மழைப்பதலைத் தவிர்ந்த காலத் தே நீர் நிற்கவேண்டுமென்று நிரும்புதலாலே குழித்த குளங்களைச் சூழப்பறித்துக்கிடக்கின்ற குழிகளினுள்ளே மறைந்தொதுங்கி அகத்திப்புவினை யொத்த வலைந்த கொம்

பினையுடைய பன்றியின நிருண்ணவரும் வரவைப் பார்த்திருக்கும் நடுவியாமத்து வேட்டை ஒழிந்தார்களாயின் அதன் பிற்றை (பகல்) நாளிலே அங்காந்த வாயையுடைய நாய்களுடனே சென்று பசிய தூறுகளையடித்து அவற்றிற் கிடவாமலோட்டி குவிந்த இடத்தையுடைய வேலியிடத்தே ஒன்றே போன்றோன்று பினைத்த வலைகளை மாட்டி, மூளைத் தண்டிலேயுடைய தாமரையினது புறவிதழை யொக்கும் நெடிய செவியினையுடைய குறிய முயல்களை ஒரிடத்தும் போகில்லாதபடி வலைத்துத் தறுகண்மையையுடைய கானவர் காட்டி ஹள்ள முயல்களைக் கொள்ளோ கொண்டுண்ணும் அரியபாலைநிலம் என்க.

117-133 எமினர் அரண்களின் நிலைமை.

இவ்வரிய பாலைநிலத்தைக் கைவிட்ட அப்பால், பருந்துகள் படியப் பொருந்தாத பகைவர் அஞ்சக் குத்தி கூர்மையை யுடைய முனைமழுங்கின புலால் நாறும் வாயை யுடைய வேலை வடித்த பணிகளிடின பலகைகளோடு திரைத்து வைத்து, தலையிலே முடிந்த நாணையுடைய வில்லைச் சார்த்தி வைத்த அம்புகளுக்கும் அகற்றியை யுடைய வீரக்களையும் ஊகம் புல்லாலே வேய்ந்த உயர்ந்த கிலைமையினை யுடைய மதிலையும் மலையிடத்துள்ள தேனிரூலை யொக்கும் குதையினை யுடைத்தாகிய அடியினை யுடைய அம்புக்கட்டுகளுடனே ஒசை கடிய துடியும் தூங்கும் தீரண்ட காலையுடைய பந்தரினையும் சங்கிளிகளாலே நாய்களைக் கட்டிவைத்த கெட்டு தற்கிய காலையுடைய விட்டினையும், வாழுகின்ற மூளையுடைய வேலையினையும் அதனைச் சூழ்ந்த காலற் காட்டினையுடைத்தாகிய பக்கத்தினையும் கொடிய கணையமர் ஏறட்ட உட்கதவையுடைய வாய்வினையும் செவ்விய திலையினையும் நெடிய முனையினையும்

டைய வலியை யுடைய சமூக்கள் நிரைத்த ஊர்வாசலினையுடைய கொடிய வில்லையுடைய எபினச்சாதியிள்ளாருடைய அரணிலே தங்கின், களர்நிலத்தே வளர்ந்த ஈந்தி னது விதையைக் கண்டாற்போன்ற மேட்டு நிலத்தே விளைந்த நெல்லினது சிவந்த அவிழாகிய சோற்றை நாப் கடித்துக் கொண்டு வந்த அக்குமணிபோலும் முட்டை களையுடைய உடும்பினது பொரியலாலே மறைத்ததனை மனைகள் தோறும் பெறுகுவிர் என்க.

134-147 குறிஞ்சிநிலத்துள்ளார் வீரம்.

யானை தன் எதிரே செல்லினும் பாப்பு தன்மேலே செல்லினும் நீலநிறத்தையுடைய மேகத்திடத்தே வலிய உருமேறு இடிப்பினும் சூற்கொண்ட மகள் அவையிற்றுக்கு அஞ்சி மீளா மறத்தைப்பூண்ட வாழ்கினையும், வலியையினாற் கொள்ளைகொண்டுண்ணுப் புணவினையும் வாட்டொழில் செய்யும் குடியிற் பிறந்த புவியினது போத்தை யொத்த புல்வெண்ற தாடியை யுடைய குறிஞ்சிநிலத்தலை வன், தான் குறித்த விளங்கின்கே மலே செல்லுகின்ற நாப் அதனைத் தப்பாமற் கொள்ளுமாறு போன்ற கொடிய வில்லை யெடுத்த காவலாளருடனே தன்வார்த்தை சேளாத பகைவரது காவலையுடைய நிலத்தே சென்று விடியற்காலையில் அவர்களுடைய பச்க்களை அடித்துக்கொண்டு போந்து அவற்றைக் கள்ளுக்கு விலையாகப்போக்கி அதற்குப் பின்பு தமது வீட்டிலே சமைத்த கள்ளுகளில் இனிதாகிய நெல்லாற் செய்த கள்ளையுண்டு வளப்பத்தையுடைய மன்றிலே வலியையுடைய கிடையை அறுத்துத்தின்று தோலை மடித் துப்போர்த்த வாயையுடைய மத்தளம் தங்களுக்கு நடுவே முழங்க வில்லுப்பயின்ற வலிமையுடைய இடத்தோலை யெடுத்து வைப்பக்கத்திலே வளைந்து பகந்பொழுதிலே

மகிழ்ச்சியுடனே ஆடும் அசையாத குடியிருப்பாகிய பொருதலையுடைய இடம் என்க.

147-154 இடையர் குடியிருப்பின் தோற்றும்.

இவ்வகையான குடியிருப்பினைக் கடந்த பின்பு ஆட்டு பறிகள் கின்றுதின்னும் தன்மையையுடைய தழைகளைத் தட்டின குறுகிய கால்களையுடையீட்டினையும், சிறுதூற்றை யுடைய வாயிலையும் கட்டப்பட்ட கழிகளாலான கதவினையும், வரகுக் கற்றைசளாலே வேயப்பட்ட வரித்தகழிக விடத்தேயுள்ள சேக்கையையும், தோல்களைப் பாயலாக வைத்தையும் தியோன் துயில் கொள்ளும் காவலையும்யாட்டின் நெடிய கரிதுகள் கட்டின குறிய முளைகளையுடைய முற்றத் தினையும், வளைந்த முகத்தையுடைய செப்மறியாட்டுடனே வெள்ளாடுக் கிடக்கும் கட்டு முள்ளாகிய வேலியினையுடைய எருமிகுகின்ற மூல்லைநிலத்து ஊர் என்க.

155-168 ஆய்மகள் சேயல்.

இத்தன்மையான ஊரிடத்து, செறிந்த இருள்போகின்ற காலத்தே பறவைகள் துபிலெழு கிற்க எழுந்து போய், புலியினது முழுக்கம்போலும் முழுக்கத்தையுடைய மத்தை ஆரவாரிக்குப்படி கபித்தை வலித்து, குடைக்காளாலுடைய வெண்மையான முடைகளை யொத்த குவிந்த முகிழ்களையுடைய உறையாலே இறுகத்தோய்த்க இனிய தயிரைக்கடைந்து வெண்ணெயை எடுத்து, தயிர்புள்ளியாத் தெறித்த வாயையுடைய மோர்ப்பாளையை மெத்தெண்ற சுமட்டில் வைத்துச் சுமந்து நாட்காலையிலே மோரவிற்கும் நன்றாகிய மாமைநிறத்தினையும் சிறிய குழை அசையுங் காதினையும் முங்கில் போலும் தோளினையும் குறிதாகிய அறலைத் தன்னிடத்தே கொண்ட பயிர் :

ளையமுடைய ஆய்சாதியிற் பிறக்க மகள் மோர்விற்றதனு அண்டாகிய கெல் முதலியவற்றுலே சுற்றாதாரர்லாரை யும் உண்ணப்பண்ணிப் பின்பு தான் நெய்யை விற்கின்ற விலைக்குக் கட்டியாகப் பசும் பொன்னை வாங்காளாய், பாலெருமையையும் நல்ல பசுவையும் கரிய ஏருமை நாக்கை யும் கெங்கு ஒப்பாகச் சொல்லி வாங்குகின்ற, சிழ்க்கைபீடுத்தலாலே மடிந்த வாயையுடையஇடையர்குடியிருப்பிலே தங்குவீராயின் பெரிய சுற்றத்தையுடைய ஞானிடினது சிறிய பார்ப்பையொத்த பசிய திண்யாசிச்சோற்றைப் பாலோடு பெறுகுவிர் என்க.

169-184 இடையர் தன்மை.

இடையன் செருப்புக்கிடந்த வடிவமுந்தன வலியை அடியினையும், பசுக்களுக்கு வருத்தஞ் செய்யும் தடியை ஊன்றினவும் மரங்களை ஒடிய வெறிந்து கொடுக்கும் கோடாரியால் தழும்பிருந்த வலியனவுமாகிய கையினையும், இரண்டு நுனிகளிலும் உறியையுடைய காக்கள் மேலே யிருந்ததனால் உண்டாகிய தழும்பு மிகக் மயிரை முந்த தோட்கட்டினையும், பசுக்கறந்த கையில் மேவிய பாலைத் தடவின மயிரையும், உயர்கின்ற உச்சியையுடைய கொப்புகளிலுள்ளவும் கொடிகளிலுள்ளவுமாய்க் கலந்து காட்டிடத்துள்ள பல பூக்கள் நெருங்கிய கலம்பக்மாகிய மாலையினையும், ஒன்றுக்கப் பொருந்திய உடையினையுடைய பாற்சோற்றை யுண்கின்ற இடையன் கன்றுகளை முடைய பசுத்திரளோடு காட்டிலே தங்கி, அழுகிய நுண்ணியதாய் விளக்கும் புகை கபழுமாறு கையினாலே முயன்று தீக்கடைக் கோலாலே கடைந்து கொண்ட மிக்க விற்லையுடைய கடைக்கொள்ளியாகிய சிவந்த நெருப்பினாற் துளையிட்ட கரிய துளையினையுடைய குழலில் உண்டாக்கிய

மிகவுமினிய பாலை என்னும் பண்ணை தான் வெறுப்பானு யின், குமிழின து உட்பொய்யாகிய கொப்பிடத்து வளைத் துக்கட்டின மரந்தியிருப்புமினையுடையவில்பாழிடத்து ஒளிக்கும்படி விரலாலே தெற்றித்து வாசிக்கின்ற குறிஞ்சி யென்கின்ற பண்ணைப் பலகாலினையுடைய வண்டுகள் தம் சுற்றத்தின் ஒரையாகக் கருதி அதனைச் செவிகொடுத்துக் கேட்கும் புல்லு நிறைந்த அகற்றியையுடைய மூல்லை நிலம் என்க.

184-196 உழுதுண்பார் இருப்பின் இயல்பு.

இன்வாரூன் மூல்லைகிலத்தைக் கடந்துபோய், முன்னுத் தன்னிடத்தே சூழ்ந்து எழுகின்ற ஸிடத்தர் முதலிய காடுகள் குழ வளர்ந்த தொழுக்களையுடைய ஊர்களில் பிடித்திரசன் நின்றுத் போன்ற குதிர்களையுடைய முற்றத் தினையும், யாளையினது காலையொக்கும் வரகுதிரிகை நடப் பட்டிருக்கும் பந்தரினையும், குறிய சுகடத்தினுருளைக் கோடே கலப்பையையும் சார்த்தி வைக்கையினாலே நெடிய சுவர்தேய்யந்தபுகைசூழ்ந்தவகாட்டினையும் உடைய, மாரிக்காலத்தையுடைய விகம்பிடத்தே பரந்த மேகத்தை யொப்ப வரகு வைக்கோலாலே வேய்ந்த அழகிய குடிசை களையுடைய சிறிய ஊர்களிலே நெடிய கொத்தினையுடைய சிறு பூளையினது பூவையொத்த குறிய தாளையுடைய வரக்கூடிய சோற்றை, நிறத்தையுடைய கொத்தினையுடைய வேங்கைப் பூவைக் கண்டாலோத்த அவரை விதையினது நன்றாகிய பருப்பை மிக இட்டுக் கலத்தவினாலே இனிய சுவையினையுடைத்தாகிய முரலோடு பெறுகுவிர் என்க.

196-206 மூல்லைநிலத்து உழுவார் சேய்கை.

இத்தன்மையான குடியிருப்புக்களைக் கடந்து செல் வீராயின், வீடுகிறைந்த உணவுப் பொருட்களையுடைய

செல்விய சாலாகவழுகின்ற உழுவத் தொழிலையுடையோர் அத்தொழிலிலே பயின்ற பெரிய எருதுகளை வாயிலிலே நுகத்தைப் பூட்டிக் கொண்டு சென்று, பெண் யானையின் வாயையொத்த வளைந்த வாயையுடைய களம்யையின் உடும்பினது முகத்தையொத்த பெருங்கொழுக்கள் மறை யும்படி அழுக்கி முற்பட வளையவழுது விதைத்தத்தின்னர் இடையே உழுதகளைக் களைக்கொட்டுச் செத்தியதோட் தத்தை அறுக்கும் பருவம் வருங் காலத்தே, அவ்வழவர் கள் ஆரவாற்திற்கஞ்சிக் கெடுதற்றன்மை யுடையவாய் ஆண்டு நின்றுப்போய், வெள்ளிய சிறத்தையுடைய கடம் பின்து நுாற்றத்தினையுடைய பூவையொத்தவளருகின்ற இளைய குஞ்சுகள் மிகவும் பறத்தலாற்றுதனவற்றையும் கூட்டிக்கொண்டு குறுங்காலைனையும் கருமை நிறம்பொருங் திய கழுத்தினையுடைய குறும்பூழ் காட்டிலே தங்கும் மூல்லை கிலம் என்க.

206-256 மநுத நிலத்தின் நிகழ்ச்சி.

இதனைக் கடந்தபின்பு, மெததென்ற துருத்தியை அழுக்க ஊதுகின்ற உலையில் கொற்றெழுபில் செய்கின்றவ னுடைய முறிந்த கொடிற்றை யொத்த கவர்த்த காலை யுடைய ஞான்தனது சேற்றின்கண்ணுண்டாகிய அளை அழியும்படி பசிய கோரையை அடிப்பிலே குத்தியெடுத்த மன்கூட்கின்ற கொம்புகளையுடைய கரிய கடாக்கள் தம்மிற் பொருத இடமகன்ற வயலின்கண் தாம் உழப்படாத அந்த நுண்ணிய சேற்றை ஒப்பரவு செய்த உழவர் முடியாகக் கிடக்கின்ற நாற்றை நட்ட நெடிய நீரையுடைய வயல்களில் களைகளைப் பறிப்பார் பறித்து எற்றந்த திரண்ட தாளினையுடைய நெய்தலைனது தேன் நாறுகின்ற புதிய பூவை வெறுத்தாராயின், மூள் பொருந்திய கொம்புகளி

த்து அரும்புகழ் சூழ்ந்த இதழையுடையவாகிய மறிந்த வாயுடைய மூள்ளியின் வளைந்த காலையுடைய கருமை யுடைய பூவைப் பறித்துக் கொண்டு, அங்கிலத் திலுண்டாகிய தண்டானுகிய கோரையைப்பல்லாலே மென்று மென்று கிழித்து முடிந்த நாராற் கட்டின புனைதற்கினிய மாலையை கருடைத்தாகிய கரிய தலைகிறையும்படி சூடு, பொன்னை யுரைத்து மாற்றுக்கானும் உரைகல்லையொப்பச் சண்பங் கோரையினது புல்லிய காயிற்றேன் நினதாகை அக்கதிரை முறித்து அடித்துக் கொண்ட மார்பினையும், இரும்பைத் தகடாக்கினுலைத்த திரையாத மெல்லிய தோலினையு முடைய வலிய கையால் தொழில் செய்வாருடைய விருப் பத்தையுடைய அழகிய சிறுபிளைகள், பழைய சோற் றினது கட்டியை வெறுத்து வரம்பிடத்துக் கட்டப்பட்டு புதிய வைக்காலாலே வேய்ந்த கவிந்த குடிவினுடைய முற்றத்தே அவலையிடுக்கும் உலக்கையினது ஒசை செறி கையினுலே, அதற்கு அயலிடத்தனவாகிய வளைந்த வாயை யுடைய கிளிகள் தமக்குஞ்டாகின்ற பகையாக நின்து அஞ்சம் இடையருத புது வருவாயினையுடைய வளையும் கதிர்களையுடைய கழனியிடத்து, எறியப்பட்டார்க்குக் கடுக்கும் தன்மையைக் கொடுத்தலையுடைய குழலித்திரளை யொத்த பசுமை யறும்படி விளைந்த பெரிய செங்கெல்லி னுடைய உள்ளுப் பொய்யையுடைத்தாகிய திரண்ட தாளையறுத்த தொழில் செய்வார் பாம்புகிடக்கின்ற மருதினது உயர்ந்த கொம்பினது நிழவிலே, ஆண்டுறையுங் தெய்வங்கள் பலிபெறுகின்ற அகன்ற களங்களிலே மிகவு நிறைய போராக அடுக்கி, திரட்சி கொண்ட தம்முடைய சுற்றாடே ஒழுங்கு பெரச் செறிந்து தின்று ஆடுகின்ற துணங்கைக் கூத்தையுடைய அழகிய பூதங்கள்

வெள்ளிய துக்கிலையுடித்து நின்றவை போலச் சிலங்தியினது வெள்ளிய நூல் சூழ்ந்த பக்கத் தினையுடைய பலவாய்த் திரண்ட தன்மையினையுடைய போர்களினுடைய பெரிய அடியைப் பிரித்துப் பரவிக் கடாவிட்டுப் போன பின்பு குற்றமறும்படி வைக்கோலையும் கூத்தையும் அதனிடத் தினின்றும் நீக்கி சரம் புவராசிற்க மேல்சாற்றுலை கைவி ஞற் றாவித் தூற்றின பொலியானது வடத்திசைக்கனுள்ள தாகிய மேருமலை போல மிகும்படி கோன்றும் மருத நிலம் சூழ்ந்த அசையாத குடியிருப்புக்களில், பெரும்பையை யுடைய பசுக்களீந்த வளைந்த அடியினையுடைய கன்று களைக் கட்டின தாமணியையுடைய நெடிய தாம்புகள்கட்டிக் கிடக்கின்ற தறிகள் நட்ட பக்கத் தினையும், ஏனிக்கு எட்டாத நீண்ட நெடிய வடிவினையும் தலையைத் திறந்து உள்ளே சொரியப்பட்ட பழையவாகிய பல நெல்லினையு முடைய அழியாத தன்மையவாய் முதிர்ந்த கூடுகள்வளர்ந்த நல்ல இல்லினையும், தச்சச் சாதியிற் பிறக்க தொழில் செய்தற்குரிய சிறியோர் பிறர் விரும்பும்படி பண்ணின பிறரால் ஏறப்படாத நல்ல சிறிய கேரை உருட்டிக் கொண்டு திரிந்த பின்னோகள் தமது தளர் நடையாலுண்டாகிய வருத்தம் நீங்கும்படி பால்சரங்த மூலையினையுடைய செவிலித்தாயராகிய அழுகினையுடைய மகனிரைத் தழுவிக் கொண்டு அம்மூலையிற் பாலை நிறையவன்கு தமது படுக்கை யிலே துயில்கொள்ளும் அழுகினை யுடைத்தாகிய நல்ல இல்லினையும், ஏனை நாட்டிற்கு இயல்பாகிய பழையமிடியை யறியாத அசையாத குடியிருப்பினையுடைய வளர்ப்பத் தையுடைய பெரிய ஊரின் கண்ணே தங்கின் சோம்பளில் ஸாத தொழில் செய்வார் கொண்டுவந்த வெள்ளிய நெற் சார்றை மனையின் கண்ணே வாழும் கோழிப்பெடையின் பாரியலேருடு பெறுகுனிர் என்க.

257-262 கரும்பாலையின் இயல்பு.

மேகங்கள் விளையாடித் திரியும் மூங்கில் வளர்கின்ற பக்கமலையிலே தம்மை வருத்துதலையுடைய யாளி பாய்கை யினாலே பலவங்கூடிய திரட்சி யமைந்த யாளை கலங்கிக் கூப்பிட்டாற்போல ஆலை ஆரவாரிக்கும் மாறுத ஒசையை யுடைய கருப்பஞ்சாற்றைக் கட்டியாகக் காய்ச்சும் புகை சூழ்ந்த கொட்டில்கள் தோறும் கரும்பினது இனிய சாற்றை முற்படக் குடித்துப் பின்னர் அக்கரும்பின் கட்டியைத் தின்பிராக.

263-282 வலைதூர் குடியிருப்பின் இயல்பு.

வேழுக்கோலை வரிச்சாக நிறைத்து வஞ்சிமரமும் காஞ்சி மரமுமாகிய வெள்ளிய கொம்புகளைக் கைகளுக்கு நடவேல் கலந்து நாற்றித் தாழை நாராற் கட்டித் தருப்பைப் புல்லாலே வேயப்பட்ட குறிய இறப்பையுடைய குடிலையினையும், மீன்வாரி எடுக்கும் பறிகளையுடைய முற்றத்தினையு முடைய, வளைந்த காலையுடைய புண்ணைகளினது கொப்பு களை வெட்டியிட்ட பசிய காய்கள் தூங்கும் பரந்த மணலை யுடைய பந்தரிலே இளையவர்களும் முதியவர்களும் சுற்றத் துடனே நிறைந்திருந்து, பின்பு புலால் நாறுகின்ற முளை யையுடைய அம்பையும் வில்லையு மொப்பச் சிவந்தவாயினை யுடைய கயல்களோடே பசிய இருப்பிறமும் கருமையையு டைய பெரிய ஆழ்ந்த குளங்களைப்பின்னோகளோடே உலாவி மீனைப்பிடித்துக் கோடைகாலம் நீட்டித்து நின்றதாயினும் வற்றுதலை யறியாத, கையை மேலே கூப்பி முழுகி நீர்நிலை காட்டுங் காலத்துக் கையமிழ்ந்துங் குளங்களினுடைய கரை யைக் காத்திருக்கும் வளைந்த முடியினையுடைய வலையை வீசவாருடைய குடியிருப்பிலே தங்குவீராயின் குற்றுத்

கொழியலரிசியை அழகினையுடைய களியாகத் துளாவி யட்ட குழை அகன்ற வாயையுடைய தட்டுப் பிழாவில் உலரவாற்றி, பாம்பு உறையும் புற்றின்கட்ட கிடக்கும் புற்றும்பழங் சோற்றை பொக்குர் பொலிவு பெற்ற புறத் தினையுடைய நல்ல முனையை யிடுத்துச் சேர அகனை அதிலே கலந்து இனிமை பிறக்கும்படி பச்சலும் இரவும் இரண்டுமூறை கழியுப்படி அரியாமல் வைத்து வலிய வாயிலையுடைய சாடியின் கண்ணே இளமையறுப்படி முற்றின வெவ்விய சீர்மையையுடைய அரிக்கும் தன்மையுடைத்தாக்கிய விரலாலே அலீச்கும் நறிய கள்ளை மிகவும் உலராத மீனைச் சுட்டதனேடே இளைத்த அளவிலே பெறுகுவிர்என்க.

283-296 மநுதநிலத்துப் போய்கைச் சிறப்பு.

செவ்வியான இறைச்சியிட்டு வைத்த தோலிடத்தே கோத்து நாற்றின பசிய தோலினையுடைய, மீனைத் தப்பா மற் பிடிக்க வல்ல பான்சாதியிற் பிறந்தவன், துனியிலே வலித்துக் கட்டின நெடிய மூங்கிற் கோலிடத்துள்ள தூண் டில் அசையும்படியாக, சுயிற்றிடத்தே கொளுத்தி வளைந்த வாயினையுடைய தூண்டிலினது மடித்ததலை இரையின்றித் தனிக்கும்படியாக அது மறையைப் பொதிந்த இரையைக் கொளவிக் கூடப்படாது போன அங்காந்த வாயையுடைய வாளைமீன் நீர்க்கு அணித்தாய் நின்ற பிரம்பினது காற்று ஸ்ரையும் நிழலை நீரிற்கண்டு அஞ்சம் பெருக்கினையுடைய நெடிய குளத்திலே நெருப்பின் தன்மைகிலே உண்டாகப் பூத்த கடவுள் சூடுதற்குரிய ஒள்ளிய தாமரைப் பூவைப் பறித்து முடித்தலைப் பரிகரித்து, பீர்த்துளி விழுதல் தவிர்ந்த ஒங்கிய உயர்ச்சி பொருந்திய அகன்ற இடத்தை

யுடைய பெரிய வானத் தினிடத்துக் குறைவில்லாகிய இங்கிரவில்லையாப்ப, சாதிலிங்கம் போன்ற இதன்முயுடைய குவளையோடே லீஸ்பூவும் வளர்ந்து நிறர்மாறுதலையுடைய ஏனைப்பூக்களும் மிக்க முதிய நீரையுடைத்தாகிய பொய்கை களிடத்தே பறிப்பார் நங்களுக்கிட்ட குவிதல் நெகிழ்க்க பலபூக்களைப் பெரிதாகிய நாட்காலக்கேதே சூடிப் போமின்என்க.

297-310 அந்தணர் ஜமுக்கழுறை.

இங்குனம் கழுந்து சென்று, வளவிபகன்றைக் கட்டின சிறிய கால்களையுடைய பந்தரினையும் பசுவின் சாணத்தால் மெழுகியதும் தாம் வழிபடு கெய்வங்களையுடையதுமாகிய நன்றாகிய வீடுகளையும் மீனைகளிலே தங்கும் கோழியுடனே நாயுஞ் சேராமல் வளைந்த வாயினையுடைய கிளிச்சு வேதத் தின் ஒசையைக் கற்பிக்கும் வேதத்தைக் காத்தற் றெழுதில் செய்யும் அந்தணர் இருக்கின்ற ஊரிடத்தே தங்குவீராயின், பெரியகன்றாகிய விசப்பினிடத்துவடத்திசைக்கண்ணே நின்று விளங்கும் அருந்ததியையொக்கும் கற்பினையும் நறிய நுதலினையுமடைய வளையலரிக்கையையுடையபார்ப்பனி பதமறிந்து அட்டனவற்றை ஞாயிறு பட்ட காலத்தே பறவையினது பெயரைப்பெறுகின்றநெற்சோற்றை, சிவந்த பசுவினது நறிப மோரின்கண் எடுத்த வெண்ணெயின்கண் வெந்த கொம்மட்டி மாதுளையிலுடைய வெம்மையுறுகின்ற பசிய காய்வகிரோடே மிளகுப் பொடிகலந்து கருவேப்பி எனது நறிய இலை அளாவிப் பசிப கொத்துக்களையுடைய நெடியமரமாகிய மாவின்து நறிப வடிவினைப் பலவாகப் போகட்ட அழகு மாட்சிமைப்பரட்ட உன்றுகறியோடே சோற்றின் கூறுகளுண்டாகப் பெறுகுவிர்என்க.

74 பெரும்பானுற்றப்படை ஆராய்ச்சியுரை

311-319 நீர்ப்பெயற்றேன்னும் ஊரின் சிறப்பு.

விளையாட்டினையுடைய திரள்களோடே நீருண் னும் துறையிலே கூடி சீராடுகின்ற மகளிர் போகட்டுப்போன பொன்றை செய்த மகரக்குழுமயினை இரையைத் தேடு கின்ற நிலைணி போலும் சிச்சிலி தனக்கு இரையாகத் துணிக்கு எடுத்துப் பறவைகள் நிறைந்திருக்கின்ற பளையில் தனித்த மடவிற் போகாமல் நூற்கேள்வியையுடைய அந்த ணர் செய்தற்கிய கடனாகச் செய்து முடித்த யாகசாலை யிடத்து நட்ட யூபத்தின் மேலேயிருந்து சோனகர் பாய் மரத்தின் மேலிட்ட அன்ன விளக்குப் போலவும் இராக்காலம் விடிதற்குக் காரணமான வெள்ளியாகிய மீன்போல வும் ஒளிவிட்டு விளங்காது தோன்றும் நீர்ப்பெயற்றென்னும் ஊர் என்க.

319-345 பட்டினச்சிறப்பு.

அவ்வுரின் எல்லையிலே போய், பால்போன்ற வெள்ளிய நிறத்தினையும் வெள்ளிய தலையாட்டத்தினையுமுடைய மேற்றிசைக்கனுளவாகிய குதிரைகளுடனே வடத்திசைக்கனுளவாகிய நுகரப்படும் பொருள்களைக் கொண்டுவந்து தரும் மரக்கலங்கள் சூழ்ந்துகிடக்கப்பட்ட பெருமையை யுடைய கடற்பக்கத்தினையும், மாடங்கள் உயர்ந்த மன்மிக்க தெருக்களையும், பரதவர் மிக்க பலவாய் வேறுபட்ட தெருக்களையும், தொழில்வெச்சம்வார் காக்கும் மிகவும் உயர்ந்த பண்டசாலைகளையும், நெல்லினைப் பெறுதற்கு உழுகின்ற எருதுகளுடனே பசுக்கள் நெருங்காவாய் மேழக்கிடா யோடே நாயும் சுழன்று திரியும் சோறுடைய நல்ல இல்லங்களையும், வளைந்த பேரணிகளங்களையுடைய மகளிர் கொண்றையிடத்து அரும்புகளையுடைய மெல்லிய கொட்டு

களிலே பனிமாககிடக்கு தலையின்றவைபோலப் பசிய மணிகள் கோத்த வடங்களையுடைய அல்லுலிற் கிடக்கின்ற மெல்லியதுகிலைசைய, பெருமையுடைய மூங்கில்வளர்ந்தபலை யிலேமனவெழுச்சிமிச்கு ஆரவாரிக்கும்தோகையையுடைய மயில்போல உலாவிக் கால்களினிடத்தனவாகிய தமனிய மாகிய பொன்றை செய்த சிலப்புகள் ஆரவாரிப்பு உயர்ந்த நிலையையையுடைய தேவருலகத்தைத் தீண்டும் மாடத் திலே நூலால் வரிதலையுடைய பஞ்சதயாடித்து இளைக்கு, கையிற்புளைந்த குறிய வளையல்கள் அசைய மெத்தென மெத்தென முத்தையொத்த வார்ந்த மணிலே பொன்றை செய்த சுழங்கைக்கொண்டு விளையாடும் பட்டினத்தி ட்டெதெஇளைப்பாறுவீராயின், முட்டில்லையாகப் பசியகொடி களைசையும் கள்ளுங்கார் பலரும் புகுகின்ற வாயினி ட்டத்து செய்யழு தெய்வத்திற்குக் தாவின வாடலையுடைய முற்றத்தில், கள்ளோச்சமைக்கின்ற மசளிர் ட்டில் சழுவின வடிந்து சிந்தும் சிலார் பலகால் வடிதலின் நிறைந்து வழிந்த குழம்பினிடத்து ஈரத்தையை சேற்றை யளைந்த கரிய பலவாகிய குட்டிகளையுடைய பலவாகிய மயிர்களையுடைய பெண்பன்றிகளுடனே ஏணர் சுகையைக்கருதும் கருத்தாற்போகாமல் நெல்லையிடத்த மாவாகிய உணவைத் தின்னப்பண்ணிப் பலங்கள் குழியிலே நிறுத்திப் பாதுகாத்த குறிய காலையுடைய ஆண்பன்றியின் கொழுவிய நினைத்தையை தகையோடே சளிப்புமிக்க கள்ளோப் பெறுகுவிர் என்க.

346-351 கடற்றுறைச் சிறப்பு.

ஆகாயத்தே திரிகின்ற தேவருலகுக்கு முட்டுக்காலாக ஊன்றி வைத்த ஒருபற்றுக்கோடு போல, தன்னிடத்துச்

சாத்திய ஏணியால் ஏறதற்கிய தலையினையுடைய விண் ஜெத்தின்டுப்படி உயாந்ததும் கற்றை முதலியவற்றுல் வேயாது சாந்திட்டதுமாகிய மாடத்தினிடத்தே இராக காலத்தே கொழுததின விளங்குகின்ற விளக்கு, நெகிழ்நு மிக்க நீரையுடைய கடற்பறப்பிலே வந்து நாம் சேரும் துறையன்றென்பது வேறெற்றுதுறைக்கண் ஒடுங்கலங்களை இது நம்துறையென்று அழைக்கும் துறை என்க.

351-362 தோப்புக்குடிகளின் இயல்பு.

இத்தகைய துறையானது பின்னே கிடக்கப்போய் உரல்போன்ற அடியினையுடைய மலையோடு மாறுபடுகின்ற யானியின் உடம்பையொக்கும் வளவிய இலைகளையுடைய தெங்ளையின் உரைந்த பழுத்தலை முடைந்து வேய்த்தும் மஞ்சளையுடைய முற்றத்தினையும் மணங்ககழ்கின்ற குஞ்சோட்டங்களையுமுடையதுமாகிய தோப்புக்குடிகளுடைய ஒப்பில்லாத மனைகளிலே தங்கின் தாழ்ந்த குலைகளையுடைய பலாவினது குழ்ந்து கிடக்கின்ற சளைகளையுடைய பெரிய பழுத்தையும் விழுதில்லாத தாழையாகிய தெங்கின் இளைத்தய இனிய நீரையும் கவைத்த மூலையையுடைய பெரிய பிடியினுடைய கவுளிடத்துள்ள கொம்புகளை யொக்கும் குலைகள் முதிர்ந்த வாளையின துவளைந்த வெள்ளியபழுத்தையும் திரண்ட அடியையுடைய பனையினது நுங்கோடு வேறும் இனிய பலபண்டங்களையும் வெறுக்கின் சேப்பி னது மூளையப் புறத்தேயுடைய முற்றிய கிழங்குகளைத் தின்பீர் என்க.

362-371 புறநாடுகளின் தன்மை.

பகற்பொழுதிலே பெய்தலையுடைய மழை கால்விழுந் தாலைத்த பெரிய தண்டினையுடைய கழுகுளின் பக-

கத்தீ சூழ்ந்த தெங்கினுடைய மூன்று புடைப்பினை யுடைய திரண்டகாயானது, வழிச்செல்லுகின்ற புதி யோர் தமதுமிக்கபசி தீரும்படி சோற்றையாக்குகின்ற பாளை அடுப்பினின்றும் அசைந்து விழும்படி நிலத்திலே விழுகின்ற நீங்காத புதுவருவாயினையுடைய செல்வம் பொருந்தின பாக்கத்தினிடத்துப் பலமரங்கள் வளர்ந்த நீண்டவழியாகப் போய் நன்றாகிய ஊர்களிடத்துள்ள விண்ணினத்தின்டும் மாடங்களையுடைய விளங்குகின்ற மதி வின் புறத்துச் சூழ்ந்த வாடுங்கொடியினையுடைய வள்ளியல்லாத வள்ளிக்கூத்தின் வளப்பம் பலவற்றையுங் தருதற்குக் காரணமாகிய புறநாடு என்க.

371-392 திருவேலூகாவின் சிறப்பு.

இத்தகைய புறநாடுகள் பலவற்றையும் சுழிந்துபோன பின்பு நீண்ட பூங்கொத்துக்களையுடைய காந்தளையுடைய அழியப் பக்கமலையிலே யானை கிடந்தாற்போல, பாம்பைன் யாகிய படுக்கையிலே துயில்கொண்டோனுடைய திருவெல்லோவிடத்து, சூயிற்றின் கதிர்கள் தோன்றிய காலத்தும் படுகின்ற காலத்து முட்படச் சிறிதும் செல்லுதலறியாத இலைகளுக்கத்தாற் குயில்கள் நுழைந்து செல்லும் இமைரக் காவில் குறிய காலையையுடைய காஞ்சி மரத்தைச் சூழ்ந்த நெடிய கொடியினையும் பசிய இலையையுமுடைய குருக்கத் தியின் புந்கென்ற புறத்தினையும் வரிகளையுமுடைய பூக்கள் கரிதாகிய சட்டியிலே அப்ப வாளிகள் பாகுடனே வேண்டு வனக்கட்டிச் சேர்க்கப்பட்ட நூல்போலச் சூழ்ந்து கிடக்கின்ற அப்பம் பாலிலே கிடந்தவைபோல, நிறங்கள் கின்ற வார்ந்த மணலிடத்துக் குழிகளினின்ற நீரிடத்து விழும்படி நீர் பெருகிய காலத்தே ஏறிய இடத்தைத் தூய்

தாக்கிப்போன பொழில்கள் தோறும் திரண்ட தண்டினை யுடைய சோலையிடத் துநிற்குங் கூகு னுடைய குற்கொண்ட வயிற்றையொக்க பச்சைக்குப்பிகளிலிருந்த கள்ளை உண்டு போக்கி நாடோறும் பெரிய மகிழ்ச்சியையுடைய இருக்கை யினை மருவிச் சிறிய கோட்டையுடைய இளைாகிய பிறை யைச் செம்பாப்பு திண்டினுற்போல மகரவாயாகிய தலைக் கோலத்தைச்சேர்த்தின் சுரும்புகள் சூழும் ஒளியையுடைய நுதலினையும், கள்ளினை உண்டு பொருந்திய நன்றாகிய அழு கிளையுடைய குளிர்ச்சியையுடைத்தாகிய கண்ணினையு முடைய மடப்பம் தோற்றுதலையுடைய மகளிரோடே பகற்பொழுது விளையாடி, பெறுதற்கிய பழையைடைத் தாகிய புகழினையுடைய துறக்கத்தை யொக்கும் தப்பாமல் நீர்வரு முறையையினையுடைய பூமிகுகின்ற பெரிய துறை பிடத்தே இளவேனிற் செவ்வியை நுகர்வாரோடு இளைப் பாறி அஃதிருவெல்காவினையில் அரிய திறவினையுடைய திருமாலை வாழ்த்திச் சிறிதுநேரம் நுழுமையை கரிய தண் டினையுடைய இனிய யாழைச் சிறிது வாசித்து அவ்விடத்து நின்றும் போமின் என்க.

393-421 காஞ்சி நகரின் சிறப்பு.

பரிக்கோலையுடையோரின் நெகிழித் சமயத்தைப் பார்த்துக் கீழே தாழ்ந்த நெடிய கையினையுடைய யானைகள் தின்கின்ற நெய்யை வார்த்துக் கலந்தகவளங்களை முற்பட்ட சூலையுடைய மந்தி எடுத்துக் கொண்டு போய்த் தின்றும் சோலையினையும், களிற்று யானையின் கோபத்தை யடக்கிய வயிரமூள்ள கந்தினையும், திண்ணியதேர் பலகாலும் ஒடிக் குழித்த தாழ்ச்சியையுடைய நெடிய தெருவினையும், படை கெடுதலையாத வலிமிகுகின்ற பெரிய புகழினையுடைய

கடையிடத்து கெருங்கின குடிசள்பொருந்திய, உலகத்திலே ஈதலும் ஏற்றலும் வழங்குவாரைத் தடுத்த பசிலர்க்கு னுடையாத வாயிலினையும் காவற்காடு குழித்த பக்கத்தினையும் நீலங்கில் பொருந்திய வடிவினையுடைய திருமாலின் திருவந்தியிடத்துள்ள நான்கு முகத்தையுடையாருவனைப் பெற்ற பல இதழையுடைய தாமரையினது கொட்டை போலே அழகு விளங்கத் தோன்றி, செங்கல்லாற் செய்யப் பட்டு உயர்ந்த புறப்படை வீட்டைச் சூழ்ந்த மதிலினையும் இழுமென்னும் ஒசையினையுடைய புறவினது தீர்ணகின்ற சுற்றுத்திரட்சியையுடைய கொழுவிய மெல்லிய கொம்புகளை யுடைய பூலாமற் காய்க்கும் மரங்களில் விசேஷிடத்தும் பழத் தின் இனிமையால் மேலாகச் சொல்லும் பலாமரத்தை யொக்க, புலால் நாற்றுத்தையுடைய கடல்சூழ்ந்த ஆகாயங்களின்த அகன்ற இடத்தையுடைய உலகத்து நகரில் விசேஷிட்தும் பலசமயத்தாரும் தொழும்படி எடுத்த விழாக்களாலே ஏனைய நகர்களின் மேம்பட்ட பழைய வெற்றினையுடைய ஊராகிய அழுகிய இடத்தையுடைய வளரும் பிறையைச் சூழிச் செக்கர் வானமாகிய அந்திக்காலத்தே உலாவுகின்ற மேகத்தை யொப்ப, வெண்ணையான கொம் பினையுடைய கரிய யானைப் பினத்தைக் குருதியாகிய ஆறு இழுத்துச் செல்ல துரியோதனன் முதலிய நூற்றுவரும் போர்செய்து கனத்திலே படுப்படி பெரிய போரை வென்ற தாமரை முகையினையுடைய நெடிய தெரினையும் தொலையாத போரினையுடைய தருமன் முதலியோரைப் போல ஒரெண்ணிக்கண் அடங்காத சேனையுடனே கோடித் துத் தண்மேல் வந்த தண் ஏவலைப் பொருந்தாத பகைவர் தோற்றுவிடத்தே களிப்பினுல் ஆரவாரித்துக் காஞ்சிபுரத் தேயிருக்கின்றுன் பரிசிலை விருப்பித் தண்பாற் சென்

கேர்க்குப் பாதுகாவலாகிய கைவளப்பத்தையுடைய தலை
வன் என்க.

422-447 இளந்திரையனீன் அரசிநக்கை.

அருளுதலும் அழித்தலும் தனக்கு எளியவாய் கடக்
கையினாலே தன்னுடனே பொருதார் தேயத்திலுள்ள
மன்றுகள் மக்களில்லையாய்ப் பாழாகவும் தன்னை விரும்பி
ஞோர் தேயம் திருமடந்தை பொலிவு பெற்றிருப்பவும்,
உறவு கொள்ளுதலை வேண்டி அவன்றுளை விரும்பினால்க
ஞம், வளியைத் தமக்குப் பெறவேண்டின வேலேர் உதவி
பில்லாதவர்களும், மலையினின்று விழுகின்ற அருளி அம்
மலையிலுள்ள பலபண்டங்களை வாரிக்கொண்டு கடலுக்குக்
கொடுப்பதாகச் சென்றுத்தோல், பலவாகிய வேறுபட்ட
திறைகளின் கூறுபாட்டோடே சென்று வணங்கின அரசர்
தேவர்கள் இருக்கும்பலச்சியையுடைய சிவந்த மேருவினது,
வெள்ளிய திரையைக் கிழித்துச் சென்ற விளங்குகின்ற
ஒளி பொருந்திய நெடிய சிகரத்தினின்றும் பொன்னைக்
கொழித்துக் குதிக்கும் கடந்து போதற்கிய கங்கையினது
பெரிய நீரைக்கடந்து போகும் விரைந்து செல்லுதலை
யுடைய மாக்கள், விடுகின்ற தோணியாகையினாலே அது
வருங்காலம் பார்த்திருந்து தூங்கினாற்போல கெடாத
செல்வங்களோடு நெருங்காநின்று திரண்டு காலம் பார்த்
திருக்கும் செழுமையான நகரின் முற்றத்தினையுடைய,
பெரிய கையினையுடைய மானைக்கு வளைந்து கிடக்கும்
பூணைச் சேர்க்கும் வளிய கையினையுடைய கொல்லன்
இரும்பை உரத்துக் கொட்டின கூடத்தின் எழுந்த
திண்ணிய ஒசைக்கு வெருவி, மாடத் தில்தங்கி இருக்கின்ற
புறவினுடைய சிவந்த காலையுடைய சேவல் இனிய துயிலை

கீங்கும் திருத்தங்குகின்ற அகற்சியையுடைய கோயிற்
கண்ணே, கிழ்க்டலாகிய எல்லையிடத்து முந்தீர்க்கு நடுவே
பசற்பொழுதைச் செப்பும் ஞாயிறு தன் கிரணங்களைப்
பரப்பித் தோன்றினாற்போல முறைப்பாட்டை விரும்பு
வார்க்கும் காரியங்களை விரும்புவார்க்குப் பிரும்புவனவற்றை
விரும்புவனவற்றை விரும்பி வந்தவர்க்கு அருளிச்செய்து
நடுவுதிலைமையை ஆராய்ந்தறியும் மயக்கக் தீர்க்க அறி
வாலே கொடையாகிய கடனை முடித்த குழியாத நெஞ்
சத்தோடீடு கொடுமையில்லாத மந்திரச் சுற்றுத்தோடு
இருந்தோன் என்க.

447-493 இளந்திரையன் பரிசிலரை உபசரிக்குந் தன்மை.

அங்குனம் வீற்றிருந்த இளந்திரையனை அனுகி,
ஒளியினையும் வரியினையும் உடைய யானையைப் பாய்ந்த
வலியை யுடைய சிங்கத்தினுடைய வளைந்த வரியினையுடைய
குருளை அவ்வியானையின் மத்தகத்தைக்கொள்ள விரும்பி
ஞாற்போலப் புலவர்க்குப் பேரணிகலங்களையும் கொடுத்தற்
குரிய பிறகங்களையும் கொடுத்து, பணகவரது காவல்
பொருந்திய மதில்களை யழித்து ஆண்டிருந்த அரசரு
டைய முடிக்கலம் முதலியவற்றை வாங்கிக்கொண்டு வீர
முடிபுணையும் வெற்றியினை விரும்புவதல்லது அம்மதிலர
சர் சந்து செய்தற்கு உடம்பட்டாராயினும் அதற்கு
மனம்பொருந்துதல் நிகழாமைக்குக் காணமாகிய உல
கெங்கும் பரக்கும் வாளையுடைத்தாகிய பெருமைபொருந்
திய கையினையும், பகைப்புலத்துக் கொள்ளியாகிய உணை
வினையுமையை ஆதொண்டையைச் சூடினாற்றைய சூடி
யிலுள்ளவனே! வீரர்க்கு வீரத்தைக் கொடுக்கின்றவனே!

கொடியோர்க்குக் கொடியவனே! செல்லுமடோர்க்கும் கொடுத்தலை விருப்புவனே! போர்த் தொழிலில் மிக்க வனே! வெள்ளிய திரையினையுடைய கடலிலே சென்று கடிய சூரைக் கொன்ற பசிய பூணினையுடைய முருக ஜீப் பெற்ற பெருமையையுடைய வயிற்றினையும் பேய்க எாடுந் துணங்கைக் கூத்தினையும் அழகினையுடைய இறை விக்குப் பேய்மகள் நொடிசொன்னாற்போல் அமையாக் கொடையினையுடைய நின் பெரிய பெயருட் சிலவற்றைச் சொல்லிப் புகழ்ந்து வந்தேன் பெருமானே! வாழ்வா யாக நெடுங்காலம் எனச் சொல்லி, இலக்கணங்களைத் தன்னிடத்தேயுடைய பெரிய யாழை வாசிக்கும் முறை யிலே வாசித்து முற்படக் கண்டக்காற் செய்வேண்டிய கடன்களை அறிந்த முறைமோடே கையாற் ரெழுது வாழ்த்தி நின்னுடைய கலைகளொல்லாந் தெரிவதற்கு முன்னே நீ நின்ற அந்த நிலை தன்னிடைநாவலாற் பெயர் பெற்ற அழகினையுடைய குளிர்க்க உலகமெல்லாம் கேடின் ரூக விளங்குப்படி யாக்கையும் செல்லும் முதலிய நிலையில்லாத உலகத்திடத்து நிலைபேற்றுதைய புகழை நாம் பெறுதல் நன்றென்று ஆராய்ந்து முற்பட நின்ற சேய் விலத்து நின்று தன்னை அனுகூதற்கு விரும்பி அழைத்து நின்னுடைய அரையிடத்துக் கிடந்த கொட்டைப்பாசியின் வேவரைப்பாத்த சிதரின திரையைப் போக்கிப் பாலா வியையொத்த விளங்குகின்ற நாலாற்செய்த துகிள்களை கரிய பெரிய சுற்றத்தாரோடு ஒருங்கே சேர உடுக்கப் பண்ணி, வளைந்த அரிவாளைக்கொண்ட வழுவழுங்கின வலியையுடைத்தாகிய கையினையுடைய மடையனுக்கின பல இறைச்சியிற் கொழுவிய தசைகளும் நிறத்தால் ஞாயிற்றை பொத்து உலர்ந்த பெரிய செந்தெல்லினுடைய பொறுக்

கிக்கொண்ட அரிசியாலாக்கின திரண்ட இடைமுரியாத சோறும் பெறுதற்கிய மிகுதியையுடைய இனிய சலவ யினையுடைய கண்ட சருக்கரை முதலியவற்றேருடே கூரு தொழிந்தனவுமாகிய விருப்பமுடைத்தாகிய முறைமை யினையுடைய தலையாப்புப் பரத்தலையுடைய அடிசிலை நட சத்திரங்கள் தோன்றினற்போன்ற சிறிய வெள்ளிக்கலங்களைப் பரப்பி (நும்மையும் நும்முடைய சுற்றத்தாரையும்) தன் மகவு முறையாய் வாத்சல்லியத்தோடு பார்த்து முகம் பொருந்தி அமையாத ஆசையுடன் தான் நின்று உண் னைப்பண்ணுவித்து இருட்சியையுடைய ஆசாயத்திடத்தே தோன்றிய திங்களை ஒக்கும் உலரவும் வண்டுகள் ஒலி யாத நெருப்பிடத்தே கிடந்து விளங்கிய பொற்றுமரையை நீண்ட கரிய மயிரிடத்தே அழகுபெறச் சூட்டி, பலவுஞ் சேர உலாவுகின்ற கடலிடத்தே முகந்த கூதிர்க்காலத்து மேகத்தினின்றும் பகற்காலத்தே பெய்தலை யுடைத்தாகிய துளியின்கண்டேன மின் ஒடினும்போல கைசெய்த கரிய மயிரிடத்தே அழகுபெறும்படி பொன்றைச் செய்து சேரக்கட்டுத லமைந்த மாலையை விறல்பட ஆடும் மகளிர் சூடா நிற்ப குதிரைநால் கற்றௌர் புகழ்ந்த அழகினையுடையவாய்க் கரிய கடலிற் சங்கைக் கண்டாற்போன்ற வெள்ளிய கழுத்தின் மயிரையுடைய குதிரைகளில், தனித் துத் தொழில் செய்யாமல் இரண்டு சேர்ந்து செய்யும் தொழிலை யுடையவாய் நான்கினைச் சேரப் பூட்டி பொன்றைச் செய்த தேரைத் தந்தும் கொடைமேல் விருப்பங்களிரானுய் தம்முடன் வந்து பொருதோருடைய போர்களை மாளப்பண்ணித் தன்னேவலைப் பொருந்தாத பகைவர் முதுகிட்டவிடத்து விட்டுப்போன ஆசாயத்தே செல்லுகின்ற குதிரைகளுடனே பசிய பொன்று செய்த

குதிரைச் சேணத்தையும் தந்து நீ சென்ற அற்றை நானோ இவை யொழிந்த பரிசில்களையும் தருவான் என்க.

493-500. அவன் மலைச் சிறப்பு.

இனிய தாளத்திலே கின்னர மென் னும் பறவைகள் பாடும் தெய்வங்களையுடைய சாரிடத்து மயில்கள் ஆரவாரிக்கும் மரம் நெருங்கின இளமரக் காட்டிலையுடைய முசக்களைகள் பாய்ந்து உதிர்த்த மலர்கள் சிந்தின காட்டினது மந்திகள் அவ்விடத்துக் கிடந்த தூராலை வாரும் மானும் புலியுங் துயில்கொள்ளும் முற்றத்தே சிவந்த தீயைக் கைவிடாமற் காத்துப்போந்த இருடிகள், வெள்ளிய கொம்பினையுடைய களிறு முறித்துக்கொண்டு வந்த சமிதையாலே வேள்வியைச் செய்யும், மிக விளங்குகின்ற அருவிகளையுடைய மலையையாளும் உரிமையுடையவன் என்க.

ஆக்கியோன் வரலாறு.

பெரும்பானுற்றுப்படை யென்னும் இவ்வருமைத் திருப்பாட்டை அருளிச்செய்தவர் உருத்திரங்கண்ண னார் என்னும் நல்லிசைப் புலவராவர். இவர் பிறந்தலூர் கடியலூராகும் என்பது, இவர் பெயரை அவ்ளூர்ப் பெயரொடு சேர்த்துக் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணானார் என வழங்குவதனால் அறியப்படும். இவ்வாறு மக்கள் பெயரை அறியும் போது, மனையுறை கோழியொடு ஞமலி துன்னுது, வளைவாய்க் கிள்ளை மறைவினி பயிற்று, மறைகாப்பாளருறை பதி’ என அந்தனர் மனையையும், ‘‘பெருநல் வானத்து வடவயின் விளங்குஞ், சிறுமீன் புரையுங் கற்பி ன ரதுதல் வளைக்கை மகடூ’’ என அந்தன மகளிர் கற்பின் திறத்தையும், ‘‘கேள்வியந்தன ராந்கட னிறுத்த வேள் வித் தாணம்’’ என வேள்வித் தாணத்தையும் பற்றிக் குறவன் ஈண்டு அறிதற் குரியன.

ஆக்கியோன் வரலாறு

அடையாச்சி மழங்குதல் பண்டைமரபாதலாலும் இவர் தந்தையார் உருத்திரனுராவர் எனக் கருதலாகும். இவர்குலம் தமிழ்ப் பழங்குடிகளில் ஒன்றை அந்தனர் குலமென்பது “ஊரும் பெயரு முடைத்தொழிற் கருவியும், யாருஞ்சார்த்தியவையை பெறுமே” என்னும் தோல் காப்பிய மரபியற் தூத்திரவூரையில், ‘‘உறையூர் ஏணிச் சேரி முடமோசி, பெருங்குன்றார்ப் பெருங் கெளகிகன், கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணன் என்பன அந்தனர்க்குரியன்’ எனப் பேராசரியர் கறியவாற்றும் அறியப்படும். இவ்வாசிரியர் இப்பாட்டினகத்துப் “பைஞ்சேறு பெழுகிய படிவ கண்ணகர், மனையுறை கோழியொடு ஞமலி துன்னுது, வளைவாய்க் கிள்ளை மறைவினி பயிற்று, மறைகாப்பாளருறை பதி’ என அந்தனர் மனையையும், ‘‘பெருநல் வானத்து வடவயின் விளங்குஞ், சிறுமீன் புரையுங் கற்பி ன ரதுதல் வளைக்கை மகடூ’’ என அந்தன மகளிர் கற்பின் திறத்தையும், ‘‘கேள்வியந்தன ராந்கட னிறுத்த வேள் வித் தாணம்’’ என வேள்வித் தாணத்தையும் பற்றிக் குறவன் ஈண்டு அறிதற் குரியன.

இனி, இவர் இயற்றிய பாடல்களிலிருந்தேனும் வேறு சான்றுலைகண்டேனும் இவர் இன்ன சமயத்தைக் கைக் கொண்டொழுகினுரெனத் தெளிவாய்க் கூறுமாறில்லை. இவ்வாசிரியர் தாம் இயற்றிய இப்பாட்டினகத்து “இருங்கிங் கடந்த திருமறு மார்பின், முங்கீர் வண்ணன்” எனத் திருமாலையும், “நீனிற வருவி நெடியோன் கொப்பூழ், நான் முக வொருவற் பயந்த பல்லிதமுத், தாமரைப் பொருட்டு” என அவர் திருவந்திக் கபலத்தையும், ‘‘காந்தளாஞ் சிலம் பிற் களிறுபடிந்தாங்குப், பாம்பணைப்பள்ளி யமர்க்கோ

ஞங்கண்” என அவர் பாம்பலையாகிய படுக்கையில் துயில் கொள்ளும் திருவெல்காவையும் சிறப்பித்துக் கூறியிருத் தவினால் இவர் திருமாலிடத்து அன்புடையாரெனக் கொள்ள இடமுண்டு. ஆயினும் “கருவிலோச்சிய கண்ண கன் எறுமத்தோட் கடப்பமர் நெடுவேள்” எனவும், “வெண்டிரைப் பரப்பிற் கடுஞ்சூர் கொன்ற, பைப்பூட் சேனப் பயந்தமா மோட்டுத், துணங்கையஞ் செல்வி” எனவும் முருகவேளையும் உமாதேவியாரையும் பாராட்டிக் கூறுமாற்றால் இவர் முருகவேளிடத்தும் உமாதேவியாரிடத்தும் அன்புடையாரெனக் கூறவும்படும். ஆனால் “அவ்வின், அருந்திறற் கடவுள் வாழ்த்திச் சிறிதுநான், கருங்கோட்டின்னியம் இயக்கினிர் சுழிமின்” எனத் திருவெல்காவையிற் திருமாலை வாழ்த்தி அவர் திருமுண்ணி கூயில் இனிய யாழிச் சிறிது வாசித்துப் போமின் எனப் பாணை ஏவுமாற்றால் இவர் திருமாலிடத்துப் பேரன் பாளர் எனக் கொள்ளப்படுமாலோவெனின், அற்றன்று. என்னை? “திருநிலங் கடந்த திருமறு மார்பின், முந்தீர் வண்ணன் பிறங்கடை யந்தீர்த், திரைதரு மரபி னுரலீவா னும்பல்” என்பதனால் தொண்டைமாணினாந்திரையன் என னும் சோழமன்னன் திருமால் குடியிற் ரேன்றினாலை னக் கூறுமாற்றால் அவன்பாற் பரிசில் பெறுமாறு செல்லும் பாணர்க்கு அவன் குடித் தெய்வமாய் வழிபாடு செய்யும் திருமாலை வழிபட்டுச் செல்க அறிவுறுத்தினுராகவின் என்பது.

இவர் தந்தையார் உருத்திரனுரெனா எண்ணப்படுதலாலும் திருமால் முருகவேள் உமாதேவியார் என்பவர்களைப் பற்றிப் பாராட்டுதலாலும் வேதம் வேள்வி என்ப

வற்றைப்பற்றிக் கூறுதலாலும் கற்பின் மிகுதிக்கு அருந்ததி யைக் கூறுதலாலும் இவர் வைத்திக் கைவ நெறியுடையார் என ஊக்கிக் கூடமுண்டு.

இவர் பத்துப்பாட்டில் இப்பெரும்பானுற்றுப் படையேயன்றிப் பட்டினப் பாலையையும் இயற்றினவராவர். இவரைப் பெரிதும் ஆதரித்தவர்கள் இப்பாட்டுக் களின் தலைவர்களாகிய தொண்டைமான் இளந்திரைய னும் கரிகாற் பெருவளத்தானு மாவர். இவர் பாடிய பட்டினப் பாலையைக் கேட்டு மகிழ்ந்து கரிகாற் பெருவளத்தான் பதினாறு நாரூயிரம் பொன் பரிசாக இவர்க்கு வழங்கினால் என்பது.

**‘தழுவு சேந்தமிழுப் பரிசில் வாணர் போன்
பத்தோ டாறுநூ றுமி ரம்பேறப்
பண்டு பட்டினப் பாலை கோண்டதும்’**

என்னும் கலிங்கத்துப்பரணிச்சேய்யுளால்(இராசபாரம் பரியம் 22) அறியலாகும். இவ்விரு பாட்டுக்களுமேயன்றி *எட்டுத் தொகைக் கண்ணதாகிய குறுந்தோகையில் “நெடுநீராம்பல்” என்னும் செய்யுளும் அகநானுற்றில் ‘வயங்கு

*எட்டுத் தொகையாவன: நற்றினை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநாறு, பதிற்றுப்பத்து, பரிபாடல், கவித்தொகை, அகநானுறு, புறநானுறு என்பன. இதனைப் பின்வரும் வெண்பாவாஸ்திக்.

**‘நற்றினை நல்ல குறுந்தொகை யைக்குறுநு
கூருத்த பதிற்றுப்பத் தோங்கு பரிபாடல்
கற்றறிந்தார் சொல்லுங் கவியோடகப்புறமென்
றித்திறத்த வெட்டுத் தொகை’**

மணி பொருத் என்னும் செய்யுளும் இவரால் இயற்றப் பட்டனவாகும். இவர் செய்யுட்கள் பாட்டி னும் தொகையிலும் பயின்று வருதலின் இவர்காலம் இற்றைக்கு இரண்டாயிரமாண்டுகளுக்கு முற்பட்டதாகும் என்க.

பாட்டின் பொருள்நலம்

செய்யுள் செய்யும் புலவர் தமது ஆழந்த கருத்திற் ரேஞ்சிய அரும் பொருள்கள் பலவற்றையும் சுருங்கிய சொற்களால் வெளியிடுகின்றமையின் அதனைக் கற்பார் மனம் தளர்ச்சியடையாவண்ணாக் சிந்தைக்கும் செனிக்கும் இன்பங் தருவனவாகிய பலவகை யணிகளை ஆங்காங்க மைத்து அதனை அழுகு செய்வாராயினர். அங்கனம் இயற்றப்பட்ட பொருள்நலன் சான்ற செய்யுட்களே கற்ற ரேஞ்சால் விரும்பிக் கற்றுக்கொள்ளப்படுவனவாகும். கற்பார் மனவனர்வைக் கவரும் பானமைத்தான் இயற்கை யழுகு மிகுந்த பொருள்களைக் கூறும்போதெல்லாம் பொருள் கிடந்தவாறே உரைத்தும் அவற்றின் வேறுன பொருள் களைக் கூறுங்கால் அப்பொருள்களோடு இயைந்த பிற பொருள்களை ஒப்புமை கூறியும் செல்வதை நல்லிசைப் புலவர் செய்த செய்யுட்களில் நன்கு காணலாகும். ஒரு பொருளோடு ஒரு பொருளினை ஒப்புமை கூறும் நெறி உவமை எனப்படும். இதுவே பலவகையான அணிக ஜெல்லாம் தோன்றுவதற்குத் தாயகமாக அமைந்துள்ளது. இவ்வுவமை ஒன்றனையே வடமொழி நூல்களும் தென் மொழி நூல்களும் பலப்பலவாக விரித்து பலபல பெயர் களாற் கூறுவனவாயின. ஆயினும் அணிகஜெல்லாம் இவ்வுவமை ஒன்றின் விகற்பங்களே யென்பது உண்மையறி வுடையார்க்கெல்லாம் தெள்ளித்திற் புலனுகும். இவ்வுண்

பாட்டின் பொருள் நலம்

யையினை, ஆசிரியர் தோல்காப்பியனுர் பொருள்திகாரத் தில் உவமவியல் என ஒன்றனை வகுத்து அதனைப்பலவாறு நன்கு விளக்கி ஏனையணிகளெல்லாற்றையும் அதன்பாற் படுத்துக் கூறியவாற்றூ மறிக.

இனிப் பெரும்பானுற்றுப்படை என்னும் இவ்வருமருந்தன்ன செய்யுளை எழுதிய நல்லிசைப் புலவராகிய உருத்திரங்கண்ணார் பொருள்களைக் கிடந்தவாறே உரைத்துச் செல்லும்போது கற்பார்க்கு மனத்தளர்ச்சிவாராது கிளர்ச்சியும் அகமகிழ்ச்சியும் உண்டாக்கவேண்டிய இடையிடையே அரியலுவமைகளை இனிதமைத்துச் செல்கின்றார். யாழினது நிறமுட்டப்பட்ட தோலினுக்குப்பாதி ரிப்பூவினது வயிற்றிடத்தைப் பின்த உள்ளிடத்தையும் யாழின் தோற்போர்வையைத் தைக்குங் கால் உண்டாகும் செறிந்த துளை ஒழுங்கிற்குக் கழுகின்து பாளையாகியதியை விரியாற்க கருவாயிருத்தலையும், பத்தரை மூடிய தோலின் பொருத்தவாய் தெரியாமல் இசைத்தலுறும் தன்மைக்கு ஒன்றாக உருக்கி வார்த்தமையையும், உண்ணாக்கல்லாத இருள் செறிந்த வாயினுக்கு வற்றி உள்ளிருந்த களையினையும், கவைத்தலையுடைய கடையினுக்குப் பிறை பிறந்து ஏந்தியிருத்தலையும், வார்க்கட்டினுக்கு மகளிர் முன்கையிற் செறிந்த குறுந்தொடியினையும், கருமை நிறத்தையுடைய பெரிய தண்டினுக்கு நீலமணி ஒழுகுவத்தையும் உவமை கூறியுள்ளார். இன் னும் புரப்பாரைப் பெறுமையால் சுற்றுத்தாருடன் பரிசிலை நாடிச் செல்லும் பானர்க்கு பழுத்த மரத்தைத் தேடித்தீரியும் பறவைகளையும், முடியுடை வேந்தர் மூவரிலும் குற்றம் நீங்கும் இளந்திரையனின் தலைமையினுக்கு கடவிடத்துப் பிறந்த சங்குசளில்

பேளாகக் கூறும் வலம்புரிச் சங்கினையும், சுடத்தில் உள்ள உருளையின் குறட்டினுக்கு மத்தனத்தையும், அச்சுமாறத் தின்மேலே நெடியாய் இரண்டு பக்தத்தும் கடக்கின்ற பழுஞ்சை மரங்களுக்கு களைய மரம் இரண்டு சேர்க்கிறத் தலையும், தொத்துவிப் பாயினாலே வேயப்பட்ட ஒலிக் கின்ற சுடத்தினுக்கு மாரிகாலத்து மேகத்தைச் சுபந்து கின்ற பலையினையும், சுடத்தின் முந்புறத்துக் கட்டி பிருங்கும் கோழிகிடக்குப்புக்கட்டினுக்குப்புனத்திலேயானை தின்னமற் காப்பவர் இதன்மேலே சிறுக்க கட்டின குடிலி கினையும், உரவிலுக்குடானையின துழுழுந்தாளையும், சயிற்றுலே வரிந்து கட்டப்பட்ட மிடாவினுக்கு வாரினால் இறங்கிக் கட்டப்பட்ட முழுகினையும், தோனிலே ஒரு பக்தத்திலே தூங்கும்படி வரிவிரவின சக்கினாலே கோக்கப்பட்ட வாளினுக்கு மலையிடத்தே ஊர்கின்ற பாம்பினையும், சமுகையின் முதுகிலே இருபுறத்தும் இடப்பட்ட மிளகுப் பொதியினுக்குப் பலாவினிடமிலே குலைகொண்ட பெரிய பழக்கத்தையும், வரியை முதுகிலே யுடைய அணிலுக்கு முதுகு விரிந்து புஞ்சுதோன்றும் இலவங்காயினையும், மடல்னடி தன்னிடத்தேதநிற்க மேல் அறுப்புண்ட ஸந்தின் முதுகினுக்கு யாற்றினது அறலையும், ஈந்திலையின் கூர்மையான முனையினுக்கு வேவின் முனையினையும், ஈந்திலையாலே வேங்கத் துடியினுக்கு எய்ப்பன்றியின் முதுகினையும், பன்றியினது வளைந்த கொம்பினுக்கு அகத் திப் பூவினையும், முயல்களின் நெடிய செனியினுக்கு தாமரைப்பூனின் புறவிதழையும், அப்புக் கட்டினுக்கு தேனி ஞாலையும் நெல்லின் சிவந்த அவிழாகிய சோற்றினுக்கு ஈந்தின் விதையினையும், குறிஞ்சி நிலத் தலைவனுக்குப் புலிப்போத்தினையும், சாவலாளர்களுக்கு தான் நினைத்த

விலங்கின் மேலே சென்று அதனைத் தப்பாமற் கொள்ளுகின்ற வேட்டை நாயினையும், தயிர் கடையும்போது உண்டாகும் மத்தின் ஆரவாரத்தினுக்குப் புலியின் முழக்கத் தினையும், தயிரிலே ஆடையின்மேற் புடைத்து நிற்கும் முகிழ்ச்சளுக்குக் குடைக்களானுடைய வெள்ளிய முகைகளையும், தினையரிசியாலாக்கின சிலுத்த சோற்றினுக்கு நண்டின் பார்ப்பினையும், வரகு முதலியன் இட்டு வைக்கும் குதிர்க்கூட்டத்தினுக்குப் பிடித்திரவினையும், வரகுதிரிகையினுக்கு யானையினது காலையும், குடிசைகள் வரகு வைக்கோலால் வேயப்பட்டிருத்தலுக்கு மாரிகாலத்திலே விசம் பிலே பரக்கிறுக்கும் மேகத்தையும், வரகின் அவிழாகிய சிறிய சோற்றினுக்குச் சிறுதீனியினது பூவையும், அவரை விதையினுக்கு வேங்கைப் பூவினையும், கலப்பையின் வளைந்த வாயினுக்குப் பிடியின் வாயினையும், அதன் கொழுவினுக்கு உடுப்பினது முகத்தையும், காடையினது இளைகுஞ்சுகளுக்கு வெள்ளிய நிறத்தையுடைய கடப்பினது பூவையும், நண்டினது கவைத்த காலினுக்குக் கொல்லனது முறிந்த கொடிற்றினையும், தாதை நீளத்துக்குப் பூகிய மார்பினுக்குப் பொன்னையுரத்து அதன் மாற்றைக் காலும் உரைகல்லினையும், தொழில் செய்வாரின் திரையாத மெல்லிய தோலினுக்கு தகடாக்கின இருப்பினையும், பசுமையறும்படி முற்றின் பெரிய செங்கெல்லவி னுக்குக் குளவியினையும், சிலங்தியினது வெள்ளிய தூல் வலைக்குத்துக்கிலினையும், சரும்பாலையின் ஆரவாரத்தினுக்குத் தம்மை வருத்துகின்ற யாழி பாய்கையினாலே கலங்கிக்கூப்பிடும் யானை பலவற்றின் ஓசையினையும், கயல்சஞ்சுகு அம்பினையும், இறவுக்கு வில்லினையும், கெல் முளையினுக்கு

புற்றுப்பழங்கு சோற்றையும், அகன்ற பொய்க்கூவிடத்தே குவளை கீலம் முதலான நிறம் மாறுபடுதலையுடைய பூக்கள் பரந்திருத்தலுக்கு அகன்ற பெரிய வானத்திற் ரேன்றும் இந்திரவில்லையும், மகளிர் கற்பினுக்கு அருந்ததியையும், மகரச்சுழையினை எடுத்த சிச்சிலி யாகத்துணிலிருத்த அங்கு கூப்பின் மேலிட்ட அன்னவிளக்கினையும், மனிகள் கோத்த வடங்களையுடைய மகளினின் மெல்லி விய துகில் அசைதலுக்கு அருப்புகளையுடைய மெல்லிய கொப்பு களிலே பனிமாசுகிடந்து தவழ்தலையும், மகளினின் நடைச்சு மயிலினையும், விண்ணினத் தீண்டிம்படி உயர்ந்த கலங்கரை விளக்கத்தினுக்குத் தேவருலகுக்கு முட்டுக்காலாக ஊன்றிய பற்றுக்கோடினையும், யானச்சுகுக் குன்றினையும், சருச்சரையுடைத்தாகிய தெங்கின் அடிக்கு யானையின் உடம்பினையும், வெள்ளிய வாழைப்பழத்தினுக்குப் பிடியினது கவுளிடத்துக் கொப்புகளையும், சமுகுகளின் பெரிய தண்டினுக்கு மழைத்தாரையினையுப், பாம்பணியில் துயில் கொள்ளும் திருமாலுக்குக் காந்தளையுடைய பக்கமலையிற் கிடக்கும் யானையையும், குருக்கத்தியின் புற்கென்ற புறத்தினையும் வரிகளையுடைய பூக்கள் மனவிடத்துக் குழிகளினின்ற கீரிடத்து விழுந்து கிடத்தலுக்கு * நூல்போலச் சூழ்ந்து கிடக்கின்ற அப்பம்பாலிலே கிடத்தலையும், கள்ளுவார்த்து வைக்கும் பச்சைக் குப்பிகளுக்குக் கழுகின் சூற்கொண்ட வயிற்றையும், மகரவாய் என்னும் தலைக்கொலத்தைச் சேர்த்தின ஒளி பொருந்திய நுதலினுக்குச் செம்பாப்பு தீண்டின பிறையையும், துக்கபொருள் குறைவற்ற அறையினுக்குத் துறக்கத்தையும், உலத்து நகரங்களில் பலரும் தொழு எடுத்த விளாக்களில் மேலான வெற்றியை

* இது இக்காலத்து இடியப்பமென வழங்கப்படும்.

யுடைய கீர்ப்பெயற்றென் னும் ஊருக்குப்பூமற்காய்க்கும் மரங்களில் பழத்தின் இனிமையால் மேலான பலாமரத் தையும், வெள்ளிய கோட்டையுடையதாய் இரத்த வெள்ளத்தினால் இழுக்கப்பட்டுச் செல்லும் யானைப் பினத் துக்குப் பிறையைச் சூடிய செக்கர் வானமாகிய அந்திக் காலத்தே உலாவும் கார்மேகத்தையும், பகைவரைத் தொலைத்த வெற்றியினையுடைய இளந்திரையனுக்குத் துரி யோதனன் முதலிப் நூற்றுவரைக் களத்தில் படும்படி வென்ற தருமன்முதலியோரையும், இளந்திரையனிடத்தே பல்வேறுபட்ட திறைப் பொருட்களோடே செல்லும் அரசர்சனங்கு மலையிலுள்ள பலபண்டங்களையும் வாங்கிக் கொண்டு கடதலுக்குக் கொடுப்பதாகச் செல்லும் அருவி ஏயையும், யானை முதலிய திறைப்பொருளோடே நெருங்கா நின்று காலம் பார்த்திருக்கும் அரசர்ச்சு, கங்கையைக் கடக்க விரும்பித்தொணி வருங்காலம் பார்த்திருக்கும் மாக்களையும், மந்திரச் சுற்றத்தோடே இருந்த அரசனுக்கு முந்தீர்க்கு நடுவே தன்கிரணங்களைப் பரப்பித் தோன்றும் ளாயிற்றையும், பகைவர் மதில்களை அழித்து ஆண்டிருந்த அரசருடைய முடிச்சலம் முதலியவற்றை வாங்கிக்கொண்டு வீரமுடிபுனையும் வெற்றியினை விரும்புதலுக்கு யானையைப் பாய்ந்த சிங்கக்குட்டி அவ்வியானையின் மத்தகத்தைக் கொள்ள விரும்புதலையும், அரசன் பெயருட் சிலவற்றைச் சொல்லிப் பாணன் புகழ்தலுக்கு இறைவிக்குப் பேய்மசள் சில நொடி சொல்லுதலையும், சிதறனை சிரைக்குக் கொட்டைப்பாசியின் வேறையும், பட்டுத்துக்கலீனுக்குப் பாலாவியினையும் வெள்ளிக் கலங்களுக்கு ஆகாயத்தே தோன்றும் உடுக்களையும், கரிய மயிரிடத்தே சூடிய பொற்ற மரைக்கு மங்குல் வானத்துத் தோன்றும் தங்களையும் உவைமைக்கி ஆகிரியர் உருத்திரங்கண்ணார் இப்பாட்டை மிகவும் அழுபடுத்தியிருக்கும் காண்க.

இன்னும் இப்பைந்தமிழ்ப் பாவலர் உலகிமற்பொருட் களை உள்ளவாறு உரைத்துச் செல்லுமிடத்துப் பலகிரணங்களையுடைய ஞாயிறு அகன்ற ஆகாயத்தின் கண்ணே தோன்றிப் பரந்த இருளை கீக்குத்தலும், பூவினிடத்துவண்டு கிடத்தலும், ஞாயிறுக் திங்களும் மேம்ருவை வெள்ளு செய்தலும் மழையின்மையால் நிலத்தின்கண் எழுந்த ஆஸி மலையைச் சூழ்ந்திருத்தலும், வற்கடமிக்க காட்டில் மேசர் துளியைச் சொரிய ஆங்கு உழவு முதலிய தொழில்களால் ஆரவாரம் மிகுதலும், ஆற்றலைகள்வர் வழிப்போவாரை அலறும்படியாக வெட்டி அவர்களிடத்துள்ள பொருளைக் கொண்டு வரும்தலும், மாரிகாலத்தில் மலையானது மேகத் தினாற் சூழப்பட்டிருத்தலும், யானை தின்னுமற்புனத்தைக் காவல் செய்வார் பரண்மீது குடில் அமைத்து அதில்திருத்தலும், நாடக மகளிர் ஆடுங்களத்தே மத்தளங் கொட்டுதலும், பிறாடுசளினின்றும் போந்த வியாபாரிகள் மாணிக்கம் முத்து சந்தனம் முதலிய பொருட்களைக் கொண்டு திரிந்து விற்றலும், பகைவரைக் கொன்ற போர்க்களத்திற் பருந்துகள் படிதலும், மூல்லை நிலத்துர்களின் வீட்டுத் தூண்களில் ஆடுகள் நின்று தின்னும்படியாகத் தலைகள் கட்டப்பட்டிருத்தலும், வில்யாழ் ஒலியை வண்டுகள் தம் சுற்றத்தின் ஓசையெனக் கருதிச் செவி கொடுத்துக் கேட்டலும், காடுகளில் விடத்தர் முதலிய முன்னுடை மரங்கள் வளர்ந்திருத்தலும், தோட்டத்துப் பயிர்களை உளவர் அறுக்காலத்துண்டாகும் ஆரவாரத்திற் கஞ்சி அங்கே தங்கிய காடை தன் பறத்தலாற்றுத் துஞ்சுகளைக் கூட்டிக் கொண்டு மூல்லை நிலத்தே சென்று தங்குதலும், கொல்லன் உலையில் மெத்தென்ற துருத்தியை அமுக்கி ஊதுதலும், வயல்களிலே சேற்றின்கண் உண்டாகிய நன்டு

களின் புற்று அழியும்படியாகப் பசிய கோரைப்புற்களைக் கரிய கடாக்கள் கொட்டினுடே குத்துதலும், அவலையிடிக் கும் உலக்கை ஓசையைக் கேட்ட கிரிகள் அதனைப் பகையாக நினைத்து அஞ்சுதலும், சிறு தேர்களை உருட்டித் திரிந்த பிள்ளைகள் தங்களைப்பு நீங்கும்படியாகச் செவிலித் தாயருடைய பாலை நிறையவுண்டு படுக்கையிலே துயில் கொள்ளுதலும், ஆலையாரவாரிக்கும் இடையறுத ஓசையை யுடைய புகைசூழ்ந்த கொட்டில்களில் கருப்பஞ் சாற்றறைக் கட்டியாகக் காய்ச்சுதலும், நீண்ட கோடைக் காலத்தும் குளங்களில் நீர் வற்றுதிருத்தலும், நீராடு மகளிர் நீருண் னுங்குதையிலே போகவிட்டுப்போன மகரக்குழம்பினை சிச்சிலி இரையெனக் கருதி எடுத்துக் கொண்டு பறவைகள் நிறைந்த பனை மடலிற் போகாது அந்தணர் மாகசாலையில் நட்ட யூபத்தின மேலே இருத்தலும், மேற்றிசைக் கண்ணுள்ள குதிரைகளையும் வடத்திசைக் கண்ணுள்ள நுசைப்படு பொருட்களையும் கொண்டுவந்து தரும் மரக்கலங்கள் கடற்கரையிலே சூழ்ந்து கிடத்தலும், எருதுகளுடன் பசுக்கள் அனுஙாத படியாக மேழுக்கிடாயோடே நாயும் சுழன்று திரிதலும், கள்ளுக் கடைகளின் வாயிலிலே பசிய கொடிகள் அசைந்து கொண்டிருத்தலும், ஆண்பன்றிகள் புணர்ச்சிக் கருத்தால் பெண்பன்றிகளுடனே போசாவண்ணம் குழிகளிலே விட்டு தெல்லை இடுத்த மா உணவைத் தின்ன வைத்து வளர்த்தலும், கலங்கரை விளக்கம் விள்ளைத் தீண்டுப்படியாட உயர்ந்திருத்தலும், வழிச் செல்வோர் தம்பசித்திரும்படி சோற்றை யாக்குகின்ற பானை அசைந்து அடுப்பினின்றும் விழும்படியாகத் தென்னையிலிருந்து காய் கீழே விழுதலும், ஞாயிற்றின் கழிர் நுழைக்கறியாத இலைநெருங்கிய இளமரக்காவில் குயில்கள்

துழழுந்து செல்லுதலும், குருக்ததி காஞ்சிபுரத்தைச் சூழ்ந்து படர்ந்திருத்தலும், பாகர் கவனமில்லாதிருங்கும் சமயத்தைப் பார்த்திருந்து யானைக்கு வைக்கப்பட்ட உணவினை மந்தி திருடிக் கொண்டுபோய்த் தின் அதலும், அருவி பொன்னைக் கொழித்துக் கொண்டு மலையினின்று இழிதலும், தேர்கள் பல கால் ஒடுதலினால் தெருக்கள் குழிந்திருத்தலும், கொல்லனது கூடத்தீவெழுத்துக் கைசைக்குப் பயந்து மாடத்திலிருங்கும் புருக்கள் துயிலொழிந்திருத்தலும், பேய்கள் துணங்கைக் கூத்தையாடுதலும், மேகம் சடலிடத்து நிறை முகந்து மழைபெய்தலும், முசுக்கலைகள் பாய்தலால் காட்டிலே மலர்கள் சிந்திக்கிடத்தலும், முனிவர்கள் யானை முறித்துக்கொண்டு வந்த சமிதையாலே வேள்வியைச் செய்தலும், பிறமீ ஒவியப் புலமை சான்ற் ஒருவன் சித்திரபடாக்குத் தீட்டிக்காட்டியவாறு இவ்வாசிரியரால் நன்கு காட்டப்பட்டுள்ளன.

இன்னும் இவ்வாசிரியர் உலகவியற்கைப் பொருட்களின் தோற்றங்களை நன்கு அவதானிக்கும் நீர்மையுடையாரென்பது இப்பாட்டினால் அறியக்கிடக்கின்றது. பறவைகள் பழுத்த மரங்களைத் தேடித் திரியுமென்பதும், சடவிடத்து வலம்புரி முதலியன சங்கு பிறக்கு மென்பதும், காட்டின்கண் வாழும் புலி பாம்பு முதலியன வழிச் செல்வார்க்குத் துன்பம் விளாக்கு மென்பதும், நல்ல பலாப்பழும் சிலவாகிய சுளைகளையுடையதாயிருக்கு மென்பதும், சமுதைக்குச் செவி நிமிர்க்கிருக்கு மென்பதும், எய்ப்பன்றியின் முதுகில் மூளைப் பரந்திருக்கு பென்பதும், பாலை நிலத்தின்கண்ணே நீரின்மையால் மான்கள் மயங்கித்து

திரியுமென்பதும், முயல்கள் பசிய தூறுகளின் கண்ணே மறைந்து கிடக்குமென்பதும், நன்கு கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இன்னும் அகத்திப்பூ வெளாந்திருத்தலும், தாமரைத் தண்டு மூளைடைத்தாயிருத்தலும், களர்விலக்களில் ஏந்து வளர்ந்திருத்தலுப், விழியற்காலத்தே பறவைகள் துயிலெழுதலும், புலி காட்டிலே மழுங்குதலும், வேங்கை மரம் கொத்துக் கொத்தாகப் பூத்தலும், காடையின் கழுத்து கருமையாயும் கால் குறியதாயும் இருத்தலும், நன்மின்கால் கவைத்திருத்தலும், வயல்களில் தெப்தல் பூத்திருத்தலும், முற்றிய நெறக்குரிகள் வெளாந்திருத்தலும், பழைய மருதமரத்திலே பாம்புகள் உறைதலும், நெற்போர்களின் அடிப்பக்கங்களிலே சிலந்தியின் வெள்விய நூல் சூழ்ந்து கிடத்தலும், மலைப் பக்கங்களிலே செடிய மூங்கில்கள் வளர்ந்திருத்தலும், யாளி பாய்க்கையினுலே யானைகள் பயந்து சத்தமிடுதலும், ஆழமான பெரிய குளங்களிலே கயல் இறவு முதலியன வசித்தலும், புற்றின்கண்ணே பாம்பு கிடத்தலும், செடிய குளத்திலே யுள்ள வாளைமீன் நீர்க்கு அணித்தாக நின்ற பிரப்பினது காற்றினால் அசையும் கிழிலை நீரிலே கண்டு அஞ்சதலும், அகன்ற வானத்திலே வானவில் பலநிறங்களையுடைத்தாய்த் தோன்றுதலும், அருங்கதி நட்சத்திரம் வடக்கின்கண்ணே காணப்படுதலும், சிச்சிலி நீலபணி போலும் சிறத்தையுடையதாயிருத்தலும், மயில்கள் மனமகிழ்ச்சியால் மலைப் பக்கங்களிலே ஆரவாரித்தலும், பன்றிகள் குட்டிகளுடனே சேற்றை அனைத்தலும், பலாபெரும் பழுங்களைக் குலைகுலைாகக் காய்த்தலும், தேங்காய் முப்படைத்தாய்த் திரண்டிருத்தலும், மலைப்பக்கங்களிலே காந்தட்ட செடிகள் நீண்ட பூங்காத்துங்களுடனே

கிடத்தலும், கழுகின் தாள்கள் திரண்டிருத்தலும், இப்பொன்றும் ஒசையையுடைய புருக்கள் தொகுதியாய் மெல்லிய மரக்கொம்பர்களிற் ரங்கியிருத்தலும், அந்திக்காலத் திலே வானம் சிவந்து தோன்றுதலும், புறவின்கால் சிவந்திருத்தலும், யானையின்மேற் பாய்ந்த சிங்கக்குட்டி அதன் மத்தகத்தைக் கொள்ள விரும்புதலும், தாமரைப் பூவிலே வண்டுகள் ஒலித்தலும், மலைச்சாரவிலே கிண்ணரமென்றும் பறவை இனிமை பொருந்தப் பாடுத அமாகிய இப்புகளை ஆசிரியர் உருத்திரங்கண்ணார் அழகாகக் கூறியிருக்கின்றார்.

பாவும் பாட்டின் நடையும்.

பா என்பது பரந்துபட்டுச் செல்லுகின்ற செய்யுள் ஒசையின் அமைதியாகும். சேட்புலத்திருந்த ஒருவன் ஒரு செய்யுள்ப்பாட அவன் சொல்லுகின்ற செய்யுளின் எழுத்துஞ் சொல்லும் இவையென்று தெரியாதாயினும் இஃது இன்ன செய்யுள் என்று உணர்த்தற்கேதுவாகிப் பரந்துபட்டுச் செல்லும் ஒசையே பா என்று தொல்காப்பியச் செய்யுளியலுறையிலே பேராசிரியரும் கூறியமை காண்க. ஆங்கனம் பரந்துபட்டுச் செல்லும் ஒசை அமைதியை வெண்பா, அகவற்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா, என நால்வகைப்படுத்துக் கூறுவர் பண்ணைக்காலத் தண்டமிழாசிரியர். “ஆசிரியர் வஞ்சி வெண்பாக் கலியே, நாவியற்றென்ப பாவகை விரியே” எனத் தோல்காப்பியனார் நால்வகைப் பாக்களையுங் கூறியிருத்தலுங் காண்க. இங்கே பாவினது விரி நான்கென்றமையின் தொகையும் முன்வெட்டின்பது பெற்றார். அந்கான்கு பாவினதும் ஒசைத் தன்மையை ஆராய்ந்து தொகுக்குங்கால் அவை ஆசிரியரும் வெண்பாவும் என இரண்டாகித் தொகும். அங்

கனம் இரண்டாமிடத்து வெண்பாவின் விகற்பமாகிக் கலிப்பா விரிந்தடங்கும்; அகவற்பாவின் விகற்பமாகி வஞ்சிப்பா விரிந்தடங்கும். இதனைப் “பாவிரி மருங்கி ஜீப் பண்புறத் தொகுப்பின், ஆசிரியப்பா வெண்பா வென்றாக், காயிரு பாவினு எடங்கு மென்ப” எனவும் “ஆசிரிய நடைத்தே வஞ்சி யேனை, வெண்பா நடைத்தே கலியென மொழிப்” எனவும் வரும் தோல்காப்பியச் சூத்திரங்களால் அறிக்.

இவற்றுள் ஆசிரியப்பாவுக்குரிய ‘அகவலோசை’ என்பது ஒருவன் தான் கருதியவாறெல்லாம் வரையாது சொல்லும் வழி தொடர்ந்து கிடந்த ஒலியாகும்; இதனி ஸ்டங்கும் வஞ்சிப்பாவிற்குரிய ‘தூங்கலோசை’ என்பது அடியிற் ரூங்காது சீர்தொறுங் ரூங்கும் ஒசையாகும்; வெண்பாவிற்குரிய செப்பலோசை யென்பது அழைத்துக் கூறுமல் ஒருவனுக்கு மற்றெல்லாவன் இயல்புவகையானே ஒரு பொருள் கட்டுரைத்தற்கண் எழுகின்ற ஒலியாகும்; இவ்வோசையிலடங்கும் கலிப்பாவிற்குரிய ‘துள்ளலோசை’ என்பது ஒழுகுநடைத்தாய்ச் செல்லவின்றி இடையிடையே உயர்ந்து செல்வதாம்.

இனி பெரும்பானுற்றுப்படை என்னுமிப்பாட்டு அகவலோசை அமைக்கு வந்த கேரிசை ஆசிரியப்பாவினாற் செய்யப்பட்ட தொன்றாகும். ஆசிரியர் உருத்திரங்கண்ணார் தாம் உரைப்பக் கருதிய உயர் பொருளானைத் தையும் ஒரு நெறிப்பட வைத்து ஜின்றாறு அடிவரையும் உரைத்துள்ள இப்பாட்டின் ஒவ்வொர் அடியும் நான்கு சீர்களானவை. இவ்வாறு நாற்சீர்க்காண்ட அடியை ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் அளவடி என்பர். இவ்வளவிடையையே அடி எனச் சிறப்பித்து “நாற்சீர் கொண்ட

தடியெனப்படுமே” என ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் சூத்திரங்கு செய்திருத்தலுங்காண்க. பண்டைக்காலத்துப் புலவர்கள் நாற்சீர்கொண்ட அளவடியிலேல் செய்யுள் செய்தாரென்பது “தலையிடைகடைச் சங்கத்தாரும் பிற சான்றேரும் நாற்சீரடியான் வரும் ஆசிரியமும் வெண் பாவும் கலியுமே பெரும்பான்மையுஞ் செய்தார்” எனத் தொல்காப்பியச் செய்யுளியலுறையிலே பேராசிரியர் கூறுமாற்றுங் அறியலாகும். இப்பாட்டிலுள்ள ஒவ்வொர் அடிகளிலும் அமைந்த சிர்கள் ஒவ்வொன்றும் இரண்டு அசைக்குக் குறையாமலும் மூன்று அசைக்கு மேற்படாமலும் வந்துள்ளன.

ஆசிரியர் உருத்திரங்கண்ணார் இச்செய்யுளில் அச வலோசை கேட்போர்க்கு இன்பம் பயச்சுமாறு எதுகை மோனை முதலிய எழுத்தமைதிகளாற் சிறிது சிறிது வேறுபடுத்திச் சிறப்பித்துச் செல்லுகின்றார். “இலங்கு சீர்ப்பறப்பின் வலைமீக் கூறும், வஸ்துபி யன்ன வசைகிங்கு சிறப்பின்” என்பனபோல இவ்விரண்டடிகளின் முதற் சிர் எதுகை ஒன்றுமாறு அமைக்கின்றார். சிலவிடக்களில் “கடம்பார் நெடுவே ஸன்ன மீஸி, யுடப்பிடித் தடக்கை யோடா வம்பலர், தடவுகிலைப் பலவின் முழுமுதற் கொண்ட” என்பனபோல மூன்றுடிகளின் முதற்சிர் எதுகை ஒன்றுமாறு அமைக்கின்றார். வேறு சிலவிடக்களில் “படைதொலை பறியர மைந்துமலி பெரும் புகழ்க், கடைகால் யாத்த பல்குடி கெழீஇக், கொடையுங் கோஞும் வழங்குந்த் தடுத்த, வடையா வாயின் மிடைகுழ் படப்பை” என்பனபோல மூன்றுடிகளின்மேலும் முதற் சிர் எதுகை ஒன்றுமாறு அமைக்கின்றார். பின்னுஞ் சிலவிடத்து “பொன்வார்ந் தன்ன் புரியடங்கு நறப்பின்”

“மலர்தலை யுலகத்து மன்னுயிர் காக்கும்” என்பனபோல முதற் சிரும் இரண்டாஞ் சிரும் எதுகை பொருந்தவும், “வாழ்முள் வேலிச் சூழ்மிளோப் படப்பை” “இரு சிலங்கடந்த திருமஹு மார்பின்” என்பனபோல முதற் சிரும் மூன்றாஞ் சிரும் எதுகை பொருந்தவும், “வல் ஊற்றுவரி தோண்டித் தொல்லை” “முந்தீர் வண்ணை பிறங்கடை யந்தீர்” என்பனபோல முதற் சிரும் நான் காஞ் சிரும் எதுகை பொருந்தவும், “வேண்டுப வேண்டுப வேண்டுப வேண்டினர்க் கருவி” “கொண்டி யுண்டித் தொண்டையோர் மருக” என்பனபோல முதற் சிரும் இரண்டாஞ்சிரும் மூன்றாஞ் சிரும் எதுகை பொருந்தவும், “மலர் தலையுலகத் துள்ளும் பலர் தொழு” “மகமுறை மகமுறை கோக்கி முகனமர்ந்து” என்பனபோல முதற் சிரும் இரண்டாஞ்சிரும் நான்காஞ்சிரும் எதுகை பொருந்தவும், “வன்புல மிஹந்தபின்றை மென்றேல்” என்றுந்போல முதற் சிரும் மூன்றாஞ் சிரும் நான்காஞ் சிரும் எதுகை பொருந்தவும் அமைத்திருக்கின்றார்.

இன்னும் ஒரோவிடத்து “சீர் நணிப்பிரப்பி னடுக்கு நிழல் வெலுஉ, சீத்துடை நெடுங்கயங் தீப்பட மலர்ந்த” என்பனபோல இவ்விரண்டடிகளின் முதற்சிர் மோனை ஒன்றுமாறு அமைக்கின்றார். மற்றும் ஒரோவிடத்து “சாபஞ் சார்த்திய கணைதுஞ்ச வியனகர்” “பல்காற் பறவை கிளைசெத் தோர்க்கும்” என்பனபோல ஒரடியினுள்ளே முதற்சிரும் இரண்டாஞ் சிரும் மோனை ஒன்றவும், “மலர்தலை யுலகத்து மன்னுயிர் காக்கும்” “பல்வேற் றிரையற் படர்க்குவி ராயின்” என்பனபோல முதற் சிரும் மூன்றாஞ்சிரும் மோனை ஒன்றவும், “முகைகுழ் தகட்ட பிறழ்வாய் முள்ளி” “கருங்கோட் டின்னிய மியக்கினிர் சழிமின்” என்பனபோல முதற் சிரும் நாலாஞ்

சீரும் மோனை ஒன்றவும், “மல்லல் மன்றத்து மதவிடை கெண்டி” “கண்பலை தழீஇய தளரா விருக்கை” என்பன போல முதலாம் இரண்டாம் மூன்றாம் சீர்கள் மோனை ஒன்றவும், “மல்லற் பேரூர் மடியின் மடியா” “சறவுவா மமைத்த சுருப்புகும் சுடர்நுதல்” என்பனபோல முதலாம் மூன்றாம் நான்காம் சீர்கள் மோனை ஒன்றவுப், “மள்ளர் மள்ள மறவர் மறவு” என்பதுபோல நான்கு சீர்களும் மோனை ஒன்றவும் அமைத்திடுகின்றார்.

இன்னும் சில சில இடங்களிலே “இன்சவைமுரற் பெறுகுவிர் ஞாங்கர்” “முகடுதுமித் தடுக்கிய பழங் பல் அணவில்” என்பனபோல இணையியைப் பொருந்தவும், “வில்லுடை வைப்பின் வியன்காட் டியவின்” “வளைமாப் பேனம் வரவுபார்த் திருக்கும்” என்பனபோல பொழிப் பியைப் பொருந்தவர், “அரும் பொருள் அருத்துந் திருந் து தொடை கோன்றுள்” “யாற்றல் புரையும் வெரிது டைக் கொழுமடல்” என்பனபோல ஒரு உள்ளையைப் பொருந்தவும், “மலையவும் கடலவும் மாண்பயங் தருஉம்”, என்பதுபோல மேற்கதுவாயியைப் பொருந்தவும் அமைத்திடுகின்றார். இன்னுஞ் சில இடங்களில் “பெருந் வான்த்து வடவயின் விளங்குஞ், சிறுமீன் புரையுங் கற்பி நறுநுதல்” “பெருங்கை யானைக் கொடுக்கதொடி படுக்குஞ், கருங்கைக் கொல்ல னிரும்பு விசைத் தெறிந்த” என்பன போல அடிமுரண் பொருந்தவும், சிறுசீனப் பெருப்பழங் கடுப்பமிரியல்” “இளையரு முதியருங் கிளையுடன் துவன்றி” என்பனபோல இணைமுரண் பொருந்தவும், “நெடுந்தாப்பு தொடுத்த குறுத்தி முன்றில்” “செந்தித் தொட்ட கருந் துளைக் குழிலின்” என்பன போலப் பொழிப்பு முரண் பொருந்தவும் “குறுங்கா மூலக்கை யோச்சிநெடுக்கிணற்று”

“குறுங்காற் காஞ்சி சற்றிய நெடுங் கொடி” என்பனபோல ஒருங்முரண் பொருந்தவும், அமைத்திடுகின்றார். இங்கு நம் எதுகைமோனை முதலானவற்றைப் பலவாறுக அமைத்து இச்செய்யுள் ஒசையினைச் சிறப்பித்துச் செல்வாராயினர். தாம் என்னிய பொருள்களை நிரல்பட வைத்து மொழிந்து போகுங்கால் இங்கானம் எதுகை முதலாயின பலவாறுக இடர்ப்பாடின்றி அமைந்தனவாரும். அங்கானம் அமைந்துவரச் செய்யுள் செய்தல் இவர்காலத்தும் இவர்காலத்துக்கு முன்பும் வினங்கிய பழைய தமிழ்ப் புலவர்களின் பொதுவியல்பாரும். பிற்காலத்தில் செய்யுள் செய்த புலவர் பலரும் எதுகை மோனை நயங்கள் அமைந்து வருதலையே பெரிதுங் கருதி அவற்றி னுக்கேற்பச் சொற்களைப் பொருத்துவாராயினர். அங்கானம் அபைக்குமிடத்தும் முதலிலிருந்து முடிவுகாறும் ஒரே ஒழுங்குபெறத் தொடுப்பாராயினர். அகவற்பாப் பாடிய புலவர்கள் முதல் தொடங்கி இறுதி வரையில் முதற்கீரும் முன்றாஞ்சீரும் எதுகை பொருந்துமாறு செய்தனர். அவ்வாறு எதுகை முதலியவற்றை ஒரே ஒழுங்கில் அமைந்துவரத் தொடுத்தவினால் ஒசைவேறு பாடு சிறிதுமின்றிக் கற்போர்க்குச் சுவை மிகுதியும் பயவாதொழிந்தன.

இனி, இப்பாட்டின் உயரிய நடைமொழுங்கு மிகவும் வியக்கற்பாலது. இதன்கண் விழுமிய பொருளும் ஒழுகிய ஒசையும்மையுமாறு பொருள்வளம் மிகுந்த சொற்கள்பல தொடர்ந்துள்ளன. “கணங்கொள் சற்றமொடுக்கூணர்ந் தாடுந், துணங்கையம் பூதங் துகிலுடித் தலை போல்” “விண்பொரா நிவந்த வேயா மாடத், திருவின் மாட்டிய விலங்குசுடர் ஞெகிழி” “முறைவேண்டு நர்க்குங்

குறைவேண்டு நர்க்கும், வேண்டுப வேண்டுப வேண்டினர்க்கருளி, யிடைதெரிந் துணரு மிருஹர் காட்சிக் கொடைசுகட னிறுத்த கூம்பா வள்ளத், துரும்பில் சுற்றமோ டிருந் தோற் குறுகி” என்பனபோன்ற சில அடிகளை நோக்கி னும் இழுமென்னும் ஒசை இனிது விளங்கக் காணலாம். கன்னற்பாகினை எம்மருங்கிற் சுவைப்பினும் ஆண்டெல்லாம் தித்திப்பு மிக்குத் தோன்றுதல்போல இப்பாட்டின் எப்பகுதியை நோக்கி னும் ஆங்கெல்லாம் இனிமை தோன்றக் காணலாகும்.

அந்தமினின்பம் ஆர்தரப் புரியும் செந்தமிழ் மொழி யின் கண்ணுள்ள பொருட்கரு நிரமிய சொற்கள் பல வற்றால் இப்பாட்டு முழுதும் அமைந்திருக்கின்றது. விலை மதித்தற்கிய ஒரு ஆரத்தின்கண் அமைந்த நேரிய மனிக ளொவ்வொன்றும் நிரல்படத் தொடர்ந்து அழுகு பெற்று விளங்குதல்போல இதன்கண்ணுள்ள சொற்க ளொவ்வொன்றும் ஒன்றேடொன்று ஒழுங்குபெறத் தொடர்ந்து பொருணலம் மிகுத்து விளங்குவனவாயின.

இனி, இப்பாட்டில் சுற்றேற்றக்குறைய இரண்டாயிரத்தைந்தாறு சொற்கள் வரையில் அமைந்திருக்கின்றன. அவற்றுள் ‘மதி’ ‘சுகடம்’ ‘நாடகம்’ ‘பதி’ ‘சாபம்’ ‘தண்டு’ ‘சாதி’ ‘எந்திரம்’ ‘நீலம்’ ‘ஒதிமம்’ ‘தமனியம்’ ‘படிவம்’ ‘படம்’ ‘கணம்’ ‘பூதம்’ ‘பருவம்’ ‘கங்கை’ என்பனபோலச் சில வடசொற்களும் ‘ஞமலி’ சொன்று ‘செறு’ என்பனபோலச் சில திசைச் சொற்களும் ஏந்துள்ளன. திசைச் சொற்களுள் ஞமலி என்பது பூழி நாட்டிற்கும், சொன்றி என்பது தென்பாண்டி நாட்டிற்கும், செறு என்பது அருவா நாட்டிற்கும் உரிய

திசைச் சொற்களாகும். ஆகவேஇப்பாட்டின்கண் தூற்றுக்கு ஒன்று வீதம் பிறங்கட்டுச் சொற்கள் கலந்துள்ளன. இதனால் இவ்வாசிரியர் காலத்தில் தமிழ்மொழி பிறமொழிக் கலப்புப் பெற்றுமின்றி வழக்கப்பட்டு வந்ததென்பது அறியத்தக்கது.

பண்டைநாள் வழக்க வொழுக்க வரலாற்றுக்குறிப்புகள்.

இனி, இப்பாட்டினால் பண்டைக்காலத்து கிழ்ச்த வழக்க ஒழுங்கங்கள் சில அறியப்படுகின்றன. தமிழ்காட்டை தெறிமுறை வழாது ஆருகை செய்த சேர சோழபாண் டிய ரென்னும் முடியுடை வேந்தர் மூவரும் யானை, குதிரை, தேர், காலாள் என்னும் நால்வகைப் படைகளையும் உடையராமிருந்தனர். அரசரைச் சூழ மந்திரச் சுற்றாக்கார் இருந்தனர். அரசர்கள் தூய அறிவினராய் கடுவுதிலையில் வழுவாது ஒழுகினர். முறை வேண்டுநர்க்கும் குறை வேண்டுநர்க்கும் அவரவர் விரும்புவனவற்றை வேண்டியவாறு அருளிச்செய்தனர். தாம் பிற அரசர்களோடு பகைமைகொண்டகாலத்து அவர்களது கால்பொருந்திய மதில்களை அழித்து ஆண்டிருந்த அரசர்களுடைய முடிக்கலம் முதலியவற்றைவாங்கிக்கொண்டு பட்ட வேந்தன் பெயராலே வீரபூதி புனையும் வழக்கமுடையராயிருந்தனர். இப்பண்டைய வழக்கத்திலே “இகனமதிற் குடுமிகொண்ட மண்ணுமங்கலம்” என ஆசிரியர் தோல் காப்பியனுர் கூறியிருத்தலுக் காண்க. தம்முடனே பொருத பகையரசர்களின் தீயத்துர்களிலே சென்று மன்றுகள் முதலியன இன்றூமாறு அழிவுசெய்தும் வந்துள்ளன.

தனர். வலிகுறைந்த மன்னர்கள் யானை முதலிய பல வகைப்பட்ட திறைப்பொருட்களைக் கொண்டிசென்று அரசனைக் கானும் செவ்வி பார்த்திருந்து அறற்றை வைத் துப் பணிந்தனர். ஊர்களிலுள்ளே வரும் பெருவழிகளையும் கவர்த்த வழிகளையும் காக்கும் பொருட்டு வில்லீரரை வைத்திருந்தனர். அவ்வழிகளான் விற்பதற்கு ஊரிலுள்ளே சொன்டு வரும் பொருள்களுக்குச் சுங்கம் வாங்கப்பட்டு வந்தது. அரசர்கள் சுங்கம் வாங்கும் வழக்கத்தை ஆசிரியர் தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாய னநும் “உறுபொருளும் உர்கு பொருளும் ஒன்றாக, தெறுபொருளும் வேந்தன் பொருள்” எனக் குறிப்பிட்டிருத்தல் காணக்.

இனி, இற்றை ஞான்றைப் போலவே அற்றை நாளி அம் தமிழ்நாட்டார் மரக்கலங்களிலே கடல்வழியாகச் சென்று வாணிகம் நடாத்திவர்த்தனர். வேறுநாடுகளிலிருந்து குதிரைகளும் பல்வேறு வகைப்பட்ட பொருட்களும் கலத்தின் வழியாக இறக்குமதியான். இராக்காலத்தில் மரக்கலங்கள் துறையிருக்கும் இடம் இதுவென அறிந்து அதனை நோக்கி வரும்பொருட்டு கடற்றுறைகளில் கலங்கரை விளக்கம் (Light House) அமைக்கப்பட்டிருந்தது. அது விண்ணைத் தீண்டிப்படியாக அதிகம் உயர்ந்தாய் மேற்புறம் சாந்து வாரப் பெற்றதாய் மேலே ஏற்றபொருட்டு ஏனி சாத்தப் பெற்றதாய் விளங்கினது. அக்காலத்தில் தமிழ்நாட்டாருடனே வாணிகஞ் செய்தவர் யவனராவர். இவர்கள் கலங்களின் கூப்புகளில் அன்னவிளக்கினை இராக்காலத்தில் ஏற்றினர்.

மகளிர் தலையிலே சுறுவினது அங்காந்த வாய்போலச் செய்த மகரப்பகுவாய் எஃப் பெயரிய அணியை

யும் காதிலே குழையினையும், காலிலே பொற்கிலம்பையும் அணிந்து வந்தார்கள். மகளிர் விளையாட்டினையுடைய திசோடே நீருண்ணுங் துறைக்குச் சென்று சீர் விளையாடியும் உயர்ந்த மாடக்களிலேயிருந்து பந்தடித்தும் வார்ந்த மணல் முற்றங்களிலே பொற்கழங்காடியும் வந்தார்கள். “கோதை வரிப் பந்து கொண்டெறவார்” எனப் பரிபாடலினும், “செறியிரச் சிலம்பிற் குறுங்தொடி மகளிர், பொலஞ்செய் கழங்கிற ரெற்ற்யாடும்” எனப் புறநானுற்றினும் பந்து கழங்கு ஆடிதலாகிய வழக்கங்கள் குறிக்கப்பட்டிருத்தல் காணக்.

அந்தனர் வேதமோதியும் அவ்வோசையைத் தாம் வளர்க்கும் கிளிகளுக்குக் கற்பித்தும் வந்தனர். வீடுகளிலே தாங் வழிபடு தெய்வ வருவங்களை வைத்திருந்தனர். வீட்டினைப் பசுவின் சாணத்தால் மெழுகிச் சத்தஞ்செய்யும் வழக்கமுடையர். யாகங்செய்தலைத் தமது இன்றியமையாத கடமையாக மேற்கொண்டொழுகினர். அந்தன மகளிர் மாவடிவினால் ஊறுகறி செய்யும் வழக்கம் இதனுட் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

இன்னும் இடைக்குல மகளிர் விடியற்காலையில் எழுந்து தபிர் கடைதலும் காலையில் மோரைக் கொண்டிசென்று கெல்லுக்கு விற்றலும் கெப்பை விற்று எருமை பசு முக வியவற்றை வாங்குதலும் வழக்கம். இடையர் ஆஸ்மாடிகளைத் துரத்துவதற்குச் சீழ்க்கை விடும் வழக்கமுடையர். “இடையன் மடிவிடு விளை கடிது சென்றிசைப்ப” என அக்கானானுற்றினும் இவ்வழக்கம் குறிக்கப்பட்டிருத்தல் காணக். மூல்லைத்திலே உழுதுண்வார்கள் வரகளிக் கோடு அவரைப்பகுப்பையிட்டுப் பொங்கி யுண்பர். வலைஞர் கொழியலரிசியிலிருந்து செய்த நறிய கள்ளுடனே

சட்ட மீன் உண்டும், தொழில் செய்வார் வெள்ளிய நெற்சோற்றைக் கோழியுடன்னுடையதும், மறவர் நெல்லாற் செய்த தோப்பிக்களைப் பருகிக் கொழுவிய கிடாயின் தகையை உண்டு மத்தளத்தையடித்து மகிழ்ச்சியுடன் ஆடியும் வந்தனர். யானைப்பாகர் யானைகளுக்குக் கவளக் கருடனே கெய்யைக் கலந்து ஊட்டினர்.

இன்னும், பொதிகளைக் கழுத்தயின் முதுகிலே இட்டுச் செல்லுதலும், உப்பு முதலிப பண்டங்களை வண்டி களில் ஏற்றிக்கொண்டு சென்று விற்றலும், ஈந்திலை வரகு வைக்கோல் தென்னேலை இவற்றுல் சிறு வீடு களை வேப்பந்துகொள்ளுகிறதும், தோலைப் பாயலாக எயினர், இடையர் முதலியோர் உபயோகத்தலும், பார்வை மிரு கங்களைப் பழக்கி அவற்றின் உதவியால் மற்றைய மிரு கங்களைப் பிடித்தலும், வேட்டை நாய்களின் உதவியால் உடுப்புமலியவற்றை அகப்படுத்தத்தலும், வீடுகளிலே நாய்களைச் சங்கவிகளாலே பிணித்துக் காவலுக்காக வைத்திருக்கிறதும், சிறு தெய்வங்களுக்குப்பனியிடுதலும், பகைப்புலத்தே சென்று கொள்ளியடித்துக்கொண்டுவந்த பக்கட்டட்களைக் கள்ளுக்கு விலையாகப் போக்கலும், நெல்லு முதலிய தானியங்களைக்குதிர்களிலேஇட்டு வைத்தலும், சிலவுரவிலே புல்லிசியைபிடிடுக் குத்துதலும், குளங்களிலே கையை மேலே கூப்பி முழுகி கீர்திலை காட்டுதலும், தூண்டிலிருக்கிற மீன் பிடித்தலும், யானைக்குப் பூண்ணிதலும், காஞ்சி நகரத்திலே பலசமயத்தவரும் தொழும்படியாக விழாச்செய்தலும், முனிவர்கள் மலைச் சாரவிலே தீவனர்த்து யாகஞ்செய்தலுமாகிய வரலாறுகள் இதனுட்கூறப்பட்டுள்ளன.

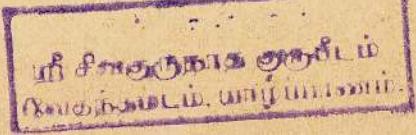
விளக்க உரைக் குறிப்புகள்.

(1—3) ஆகாயத்தே தோன்றி இருளை விழுங்கானின் ரூலகத்தே பகற்பொழுதைத் தோற்றுவித்து எழுதரும் கனவி சினம் முறுகிய முதலேனிற் காலம் என்க.

அகல் இரு விசம்பு—அகன்ற பெரிய ஆகாயம் “அகவிரு வானத்து” என்றார் மதுரைக்காஞ்சியினும். (267) ‘அகவிரு விசம்பு’ என்பதற்கு ‘அகன்ற பெரிய ஆகாயம்’ என வரும் புறநானுற்றுறை (89) எண்டு அறிபற்பாலது. ஆகாயத்திற்கு அகற்சி குணமாதலை,

“மண்டிணிந்த நிலனும்
நிலனேந்திய வீசம்பும்
வீசம்புதைவரு வளியும்
வளித்தலைஇய தீயந்
தீழரவிய நீருமேன்றுங்
கைம்பெரும் பூதத் தீயற்கை போலப்
போற்றுரப்போறுத்தலும்தூழ்ச்சியதகலமும்”(2)

என்னும் புறப்பாட்டில் விசம்பின் தன்மை போலச் சூழ்சியதகலமும் எனக் கூறுமாற்றுவறிக. இனி, ‘அகவிரு விசம்பு’ என்பதற்குத் தன்னை யொழிந்த நான்கு பூதமும் தன்னிடத்தே அகன்று விரிதற்குக் காரணமாகிய பெரிய ஆகாயம் என்றுரைப்பினுமையும். இங்கானம் பொருளுரைக்குங்கால் அகல் என்பது “நோய்திருமருந்து” (கவி 60:18) என்பது நோய்திருத்தற்குக் காரணமாகிய மருந்து எனவும் “அரசிருந்து பணிக்கும் பாசறை” (முல்லை: 79) என்பது பகையரசிருந்து நடுங்குவதற்குக் காரணமான பாசறை எனவும் பொருள் தருதல் போலக் கொள்ளப்படும்.

இங்கனம் உரைத்தல் ஜம்பெரும் பூதங்களின் தோற்றுமுறை பற்றி என்க. என்னை? ஆகாயத்தினின்றும் காற்றும் அதனினின்று தீயும் அதனினின்று கும் அதனினின்று நிலமும் தோன்றியமுறைமையாலென்க. இங்கனம் தோன்றும் முறையினை,

“விகம்பி ஹுழி யூழுழ் சேல்லக்
கநுவளர் வானத் திசையிற் ரேன்றி
யுநுவறி வாரா வோன்ற ஹுழியு
மந்துவளி கிளர்ந்த ஹுழு முதியுஞ்
சேந்திச் சுடரிய ஹுழியும் பணியோடு
தண்பேய றலைய ஹுழியு மவையிற்
ருண்முறை வெள்ளா முந்தி யார்தநுபு
மீண்டும் பிடுயர் பிண்டி யவற்றிற்கு
முள்ளி டாகிய விநுநிலத் தூழியும்” (24—12)

என்னும் பரிபாடலானும், * சித்தத்து,

“மானேன்றுரைத்த டு புத்தி வேளிப்பட்டு
அதன்கணுகயம் வேளிப்பட்ட தன்கண்
வாயு வேளிப்பட்ட தன்க ணங்கி
யானது வேளிப்பட்ட தன்க ணப்பின்
தன்மை வேளிப்பட்ட தின்மண் வேளிப்பட்டு” (27: 208—11)

என்னும் மணிமேகலையானும் அறிக.

ஆகாயம் எல்லாப் பொருட்கும் இடங்கொடுக்கும் செயலையுடைய தென்பது “பரந்திடங்கொடுக்கும் விசம்பு” என்மலைபடுகோத்தும், (558) “ஆகாயம் எல்லாப்பொருட்கும், பூக்குமிடங்கொடுக்கும் புரிவிற் ரூகும்” என மணி மேகலையினும் (27: 193—4) வருவனவற்றுலறிக.

*சித்தம்—மூலப்பகுதி டு புத்தி—மகத்தத்துவம்

பாய்திருள்—பரந்த இருள். பாய்தல் பரத்தலென் னும் பொருட்டாதலை “பாயிரும் பனிக்கடல்” என்னும் பரிபாடலே னும் (5:1) காண்க. “ஞெமிர்தலும் பாய்தலும் பரத்தற் பொருள்” என்பது தோல்காப்பியச் சூத்திரம். (உரி: 65) பருகி என்னும் செய்தெனச்சம் நிசம்காலம் உணர்த்தி நின்றது. இங்கனம் வருதலை “வறணீந்தி நீ செல்லு நீளிடை நினைப்பவும்” என்னும் கலீத்தோகை யினும் காண்க.

கான்று—கக்கி (தோற்றுவித்து) “சுரியற்காண்டலுஞ் சூரியகாந்தமங்தாரமுலெங்கனம் கான்றிடும்” என்னும் சிந்தாமணையிலும் (2208) இப்பொருட்டாதல் காண்க. கான்று என்பது அவையல்கிளவியாகலின் மறைத்துச் சொல்லப்பட வேண்டும் பிறவெனின், கான்று என்பது தன் பொருள் மேல் நில்லாது தோற்றுவித்து எனப் பிறதோர் பொருள் மேல் அணிகுறித்து, மரீஇய சொல்லாய் நிற்றவின் மறைக்கப்படா தென்க.

விசம்பில் பருகி (1) எழுதரும் பருதி (2) திருக்கிய வேளில் என்னுடிக்க.

(4—16) பாதிரிப்பூவின் உள்ளிடத்தை ஒக்கும் நிறமுட்டிய தோலினுலாகிய போர்வையினையும், உண்ணைக் கில்லாத வாயினையும், கவைத்தலையுடைய கடையினையும், நெகிழு வேண்டிய நெகிஞ்து இறுகவேண்டிய வழி இதுகியவார்க்கட்டியினையும், பெரிய தண்டினையும், புறியடங்கியரப்பினையும் உடைய (பேரி) யாழ் என்க.

இலை ஒழித்த—இலைகளை உதிர்த்த. பரா அரை—பரியதாள். பரா அரை என்பதுபரிய அரை என்புதன் திரிபு என்பர் இலக்கணக்கோத்து நூலாசிரியர் (125) வள்ளி

தழ்—பெருமையையுடைய இதழ். இப்பொருட்டாதலை “வள்ளிதழ் அவிழ்தீஸ்ம்” என னும்மதுரைக்காஞ்சியினும் (251) காண்க. ஊட்டிரு பச்சை— நிறமுட்டுதலுற்ற தோல். பாதிரிப்பூவின் உள்ளிடம் தோலுக்கு நிறத்தினால் உவமை என்க. “கானக்குமிழின் களிநிறம் கடிப்பப், புகழ்வினைப் பொலிந்த பச்சை” என்றார் சிறுபானுற்றுப்படையிலும். (225—6) புரையும்—ஒக்கும். இது மெய்யுவமத்தின்கண் வருமென்பர் ஆசிரியர்தோல்காப்பியனார். தோலிலே இருகண்ணும் கூடும்படியாகச் சிறியனவராகவும் நெருக்கமாகவும் இருக்கும் துளைகள் கழுகம் பாளையிற் சூவிரியாமற் கருவாய் இருக்கும்போது உள்ள தோற்றம்போ விருக்கு மென்க. இது மெய்யுவமம். தோல்களின் வேறுபாடு தெரியாமல் இசைக்கப்பட்டதாகவின் ‘உருக்கியன் பொருத்துறு போர்வை’ என்றார். பச்சைப் (6)போர்வை செறிதுளைப் (8) போர்வை பொருத்தரு (9) போர்வை எனப் போர்வை என்பதைத் தனித் தனி கூட்டுக. வறத்தல்—நீர் வற்றுதல். பணித்தோன—உவமைத் தொகை. மடந்தை—பெண்பாற் பெயர்; பருவமன்று. மடந்தையின் தொடியை ஏய்க்கும் திவவு என்க. “மாயோண் முன்கையாய்தொடி கடுக்குங், கண்கூ டிருக்கைத் தின்பினித் திவவு” என்றார் போநூராற்றுப்படையினும். (14—15) திவவு என்பது நரம்புகளை வலிபெறக் கட்டும் வராக்கட்டு. மணி என்பது மாணிக்கம் பளிங்கு முதலியவற்றை உணர்த்து மெனினும் ‘மாயிரு மருப்பு’ எனப்பட்டமையின் தீலமணியை உணர்த்தி நின்றது. மருப்பு என்பது யாழ்த்தண்டு. கோடு எனவர்படும். இது வளைந்த வழிவாமானது. “கணைகொடி தியாழ் கோடு” என்னும் திருக்குறஞ்சையில் யாழ் கோடு என்பதற்கு ‘யாழ் கோட்டால் வளைந்த தர்வி னும்’ என்னும் பரிமேலழகர் உரை ஈண்டு

அறிதற்பாலது. இதற்குரிய பரம் கொன்றையும் கருங்காலியுமாகும். அவை வெயில் காற்று நீர் நிழல் இவை மிகுதலின்றி வளர்ந்த மரங்களாயின் உத்தமமாகும். “தளமாய்ச் சமநிலத்துத் தண்காற்று நான்கு, மூன்தா யொருங்கூண மின்றி—யளவு, முதிரா திளகாது மூன்றாங்கு ஒய, வதுவாகில் வினைத்தண்டாம்” என்பதுங் காண்க. நரம்பின் தொடை—நரம்பின் கட்டு. கேள்வினன்பது கேட்கப்படும் இசையைத் தருகின்ற யாழை உணர்த்துதலின் ஆது பெயர்.

போர்வையினையும் (9) வாயினையும் (10) கடையினையும் (11) திவவினையும் (13) மருப்பினையுமுடைய (14) யாழ் என முடிக்க.

(16—22) பேரியாழை இடத்தோட் பக்கத்தே அணைத்து உலகிற் புரப்பாரைப் பெருமையால் பழுமரக் தேரும் பறவைபோல, சுற்றத்தாருடனே ஒடித் திரியும் பொலிவழிந்த யாக்கையினையும் கல்வியை வெறுத்துக் கூறுகின்ற வாயினையுமுடைய பாணன் என்க.

பாணர் யாழை இடத்தோட்பக்கத்தே அணைத்துக் கொண்டு செல்லும் வழக்கமுடையராதலின் ‘கேள்வி யிடவிற் றழீஇத் திரிதரும் பாணன்’ என்றார். இவ்வழக்கத் தினை பொன்வார்த்தன்னு புரியடங்கு நம்பி, னின்குரற் சீற்யாழ் இடவயிற் றழீஇ” என்னும் சிறுபானுற்றுப்படையானும் (34—5) அறிக. ஞாயிறு மேருவை வலமாகச் சுற்றுகிற தென்பதை, “உலக முவப்ப வலனேர்பு திரிதரு பலர்புகும் ஞாயிறு” என்னும் தீநுழநுகாற்றுப்படையானும் (1—2)

ஊமியு போற்றுதும் ஊமியு போற்றுதும்
காவிரி நாடன் தீக்ரிபோற் போற்கோட்டு
மேருவலந் தீர்த லான்”

என்னும் சிலப்பதிகார மங்கல வாழ்த்துப் பாடலா னும் அறிக். ஞாயிறுந் திங்களும் மேருவை வலமாகச் சுற் றவனபோலத் தோற்றுவதால் அங்கனங் கூறுவது கவி மரபு. இடவயின்—இடப்பக்கம். “புடைவீ முந்துகிள் இடவயிற் றழீஇ” என்றார் நேடுநல்வாடையினும். (181) வெங்கதைற்கனவி—வெய்ய சுடுதற்றெழுதிலையுடைய சூரியன். “தெறுகதிர்க் கணவி” என்னும் பரிபாடல் (1: 42) என்னும் ஒப்பு கோக்கற்பாலது. கனவியொடு என்பதில் ஒடு உயர் வுப் பொருளில் வந்தது “ஒருவினை யொடுச்சொ ஹுயர்சின் வழித்தே” என்பது தோல்காப்பியச்சுத்திரம். (சொல் 91) திரிதரும்—திரிதலைச் செய்யும். ஞாயிறு திங்களின் இயக்கங்கள் முக்காலத்தும் நிகழ்தலின், இறந்த காலத்தையும் எதிர்காலத்தையும் அகப்படுத்து முன்று காலத்திற்கும் பொதுவாய் நிற்கும் செய்யும் என்னும் வாய்ப்பாட்டுச் சொல்லாற் சொன்னார் என்க. என்னை?

“முந்திலைக் காலமும் தோன்று மியற்கை
யேம்மறைச் சோல்லும் நிகழுங் காலத்து
மேய்ந்திலைப் போதுச்சோற்களத்தல் வேண்டும்
(வினை 43)

என்றார் தோல்காப்பியனுர் ஆகவின். தாங்குர் புரப்பார். பொழிமழை-வினைத்தொகை. புகை—ஆவி. மரங்கள் பழுத்திருந்தால் ஆண்டு அழைப்பார் யாருமின் றிப் பறவைகள் தாமே தேடிச் சென்றடைதலின் ‘பழு மரங்கேதரும் பறவை’ என்றார். அவை வெளவால் முதலிய

பறவைகள் என்க. அங்கனம் தேடிச் செல்லுதலை “தாஅ வஞ்சினை கொப்பறைவால், பழுமரம் படரும்” என்னும் குறுந்தோகையானும் (172: 1-2) “கனிவளங் கவர்ந்து பதிவுபிற் பெயரும், பனியினை வாவற் படர்ச்சி யேய்ப்ப” என்னும் பேருங்கதையானும் அறிக். போல—ஓப்ப. இது உருவுவமத்தில் வருமென்பர் ஆசிரியர்தோல்காப்பி யனுர். புல்லென்யாக்கை—பொலிவழிந்த வடிவம். புலவையும்-கற்ற கல்வியை வெறுத்துக் கூறுகின்றவாய். “சில செவித்தாகிய கேள்வி கொந்து வொக்கிங்கெவன் செய்தியோ பானை” என்றார் புறநானூற்றினுப். (68: 3-4) புலவுவாய் என்பது புலால் நாறுகின்ற வாயுமாம்.

கடுந்திறல் வேணிற்காலத்தே (3) கேள்வியைத்தழீஇ (16) தாங்குரப் பெருது (18) குன்றத்து (19) பறவை போலத் (20) திரிதரும் (21) பானவென முடிக்க.

(23—28) வற்கடமிக்க காடு ஆரவாரமிகும்படி மேகம் துளி சொரிந்தாற் போல, தொன்று தொட்ட பசிமிக்க சுற்றுத்தோடே கெடாத பெருவளன் எய்திக் குதிரைக் கோடே யானைகளையும் வாரிக்கொண்டு இளங்திரையனிடத்தினின்றும் வருகின்றேயும் என்க.

பெருவறங் கார்ந்த கானம்—பெரிய வற்கடமிக்க காடு ‘களைகாய்ந் துலறிய வறங்கூர் நீளிடை, வரிமறற் றிரங்கிய கானம்’ என்றார் புறநானூற்றினும் (370:9-10) கருவி வானம்—மின் நு முழுச்சு முதலியவற்றின் தொகு தியையுடைய மேகம். கருவி என்பது தொகுதி என்னும் பொருட்டாதலை “கருவி தொகுதி” என்னும் தோல் காப்பிய உரிமியற் தூத்திரத்தான் (58) அறிக். “கருவி மாமழை கணைபெயல் பொழிந்தென” என்றார் சிந்தாமணி

யினும். (2752) மழை பெய்யக் கானம் கவின் பெறுதலை “வானிறைகின்ற கொண்மூ வார்துளி தலைஇய பின்றைக் கானிறை மரனும் பூடும் வல்லியுங் கவின்று ஸென்ன” எனக் கந்தபூராணத்தும் (இந்திரனருச்சனை 13) “காரிற் குளிர்க்கு குழைந்த செழுங் கானம் பூத்த தெனக்கவினி” என வில்லிபாரதத்தும் (12-ம் போர் ४२) வருவனவற்றுலு மறிக. பழம்பசி—தொன்று தொட்டபசி. ஒக்கல்-சுற்றம். தவாஅ—கெடாத. இப்பொருட்டாதலை “தவாஅப் பெருக்கத்து அரையானார்” என்னும் மதுரைக்காஞ்சியா னும் (210) அறிக. வாலுனோ—வெள்ளிய சிடரிமயிர். அவன்—அவ்விடம். என்றது இளந்திரையனுடைய காஞ்சிமாநகரினை. இளந்திரையனாது ஊர் இன்னதென முற் கூறுது அவன் எனச் சுட்டிக் கூறியதை “முற்படக் கிளத்தல் செய்யுளிலுரித்தே” என்னும் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தான் (கிளவி 39) முடிக்க.

பரிசிலர்க்கு யானை குதிரை முதலியன கொடுத்து உபசரித்தல் பண்டைத் தமிழரசர் பரபு என்பது “விரியுளோ மாவுங் களிறுங் தேரும், வயிரியர் கண்ணுளர்க் கோம்பாது வீசி” எனவும் “களிறு கலிமான் தேரொடு கரங்கு, நன்கல ரீயுங்கைசா விருக்கை” எனவும் பதிற்றுப் பத்தினும் “வளியினியன் மிகுங்தேருங் களிறுங், தளியிற் சிறந்தனை வந்த புலவர்க், களியொடு கைதூ வலீ” எனக் கலீத்தோனகயினும் (50:15—7) வருவனவற்றுறையப் படும்.

கானக் கல்வெனத் (23) தாளி சொரிந்தாங்கு (24) ஒக்கலொடு (25) எய்தி (26) முகங்கு கொண்டு (27) யாம் வருதும் என முடிக்க.

(28—37) இராமபிரானின் வழித் தோன்றலும் சோழன்குடியிற் பிறந்தோனும் வலப்புரியன் சிறப்பி கேளும் செங்கோலினை யுடையோனுமாகிய இளந்திரையன் எனக்.

இரு நிலர்—பெரிய கிளம். கடந்த—அளந்த. திரு மற்மார்பு—திருவாகிய மறுவையனிந்த மார்பு; “திருமறு மார்பாந் அருளஸ் வேண்டுப்” என்றார் பரிபாடலை னும் (1:36) முந்தீர் வண்ணன்—கடல்போலும் நிறத்தை யுடையவன். “கடல் வண்ணன் கண்ணன்” எனவும் “கண்ணையுண்ணீர் மல்க நின்று கடல்வண்ண னென்னு மன்னேன்” எனவும் திருவாய்மோழியினும் வருவன காணக. “திரு மணி திரைபாடவின்த முந்தீர், வருமழை யிருங்குன் முன் னும் புரையு மாமெய்” என்றார் பரிபாடலை னும். (4:6-7).

முந்தீர்—கடல்; ஆகுபெயர். ஆற்றுந்தீர் மேனீரென இவையென்பார்க்கு அற்றன்று; ஆற்றுந்தீர் மேனீராதலாலும் இவ்விரண்டுமில்லவழி ஊற்று நீரும் இன்றுமாதலாலும் இவற்றை முந்தீரென்றல் பொருந்திய தன்று; முதிய நீரெனின் “நெடுங்கடலுங் தன்னீர்மைகுன் னும்” என்பதனால் அதுவும் மேனீரின்றி யமையாமையின் ஆகாது. ஆனால் முந்தீர்க்குப் பொருள் யாதோ வெனின், முச்செய்கையுடைய நீர் முந்தீரென்பது. முச்செய்கையாவன: மண்ணைப் படைத்தலும், மண்ணையழித்தலும், மண்ணைக் காத்தலுமாம் எனக். “முந்தீர்ப் பிறந்த பவளத் தொடு” என்னும் சிவசகிந்தாபணிச் செய்யுள்ளையில் (5) ‘நிலத்தைப் படைத்தலும் காத்தலும் அழித்தலுபாகிய முன்று தொழிலுடையையின் முர்ந்தீர் ஆகுபெயர்’ என நாச்சினூர்க்கிண்ணயர் எழுதியிருத்தலுங் காணக்.

பிரங்கடை—வழித்தோன்றல். மலர்தலை யுலகம்—
பரந்த இடத்தையுடைய உலகம். “மலர்தலை யுலகத்துப்
பலருடன் குழிலி” என்றார் பட்டினப்பாலையினும் (69)
மலர்தலை என்பது விளைத்தொகை; விளைத்தொகையாவது:
ஒரு காலத்திற்கே உரித்தாகாது முன்று காலத்திற்கும்
பொதுவாய் நிற்பதாம்.

தலையுலகத்து என்புழி இரண்டாமுருபும் பொருளும்
உடன் தொக்கதொகை. மன்னுயிர்-நிலை பெறுதலையுடைய
உயிர். உடம்பு அழிந்துபோக உயிரானது அழியாது
என்றும் நிலைபெற்றிருத்தலின் ‘மன்னுயிர்’ என்றார்.
“குடம்பைதனித்தொழிய” என்னும் திருக்குறள் விசேஷ
வுரையில் ‘சேதனமாய் அருவாய் நித்தியமாய உயிருப்’
என உயிரின் நிலைபேற்றைப் பரிமேலழகர் குறியமையுங்
காண்க. முரசு முழங்குதானை மூவர்—முரசம் முழங்கு
கிண்ற தானையையுடைய மூவர். முரசு மூவகைப்
படும். அவை: வீரமுரசு, தியாகமுரசு, நியாய முரசு என்
பன. “இமிழ் குரான் முரச மூன்றுடனானும், தமிழ்செழு
கூடற் றண்கோல் வேந்தே” என வருவதுங் காண்க. (புறம்
58) மூவர்—சேர, சோழ, பாண்டியர் என்னும் முடியுடை
வேந்தர். “முற்றிய திருவின் மூவராயினும் என்றார் பற
நானுற்றினும். (205) முடியுடை வேந்தர்க்கு முரசு
உரியவாதலை, “படையுங் கொடியுங் குடையு முரசு.....
தெரிவுகொள் செங்கோ லரசர்க்குரிய” என்பதனால்தாக.
(தொல். மர. 71) வளை—சங்கு. மீக்கூறல்—மேலாகக்
கூறுதல். அல்லது கடிதல்—அறமல்லாதனவற்றை நாட்ட
டில் நிகழாதவாறு காத்தல். அரசன் அல்லவை கடிந்து
அறம்புரிய வேண்டி மென்பதை,

“அறனீழுக்கா தல்லவை நீக்கி மறனீழுக்கா
மானழுடைய தரசு”
எனத் திருவள்ளுவர் அருளியவாற்றுனும்,
“அறம்போரு ஸின்பமான வறநேறிவழாமற் புல்லி
மறங்கடிந் தரசர் போற்ற வையகங் காக்குதநாளில்”
(பெரி. திரு. 17)

எனச் சேக்கிழார் சுவாமிகள் அருளிய வாற்றுனு
மறிக. படர்தல்—செல்லுதல். “படரேயுள்ளல் செலவு
மாகும்” என்பது தோல்காப்பிய உரியியற் துத்திரம்.

இருநிலங் கடந்த முந்தீர் வண்ணன்
என்பதிலடங்கிய கதை.

முன்னெரு காலத்திலே மகாபலிச் சக்கரவர்த்தி
என்னும் அசரவரசன் தனது வலிமையினாலே இந்திரன்
முதலிய தேவர்கள் யாவரையும் வென்று சுவர்க்க மத்திய
பாதல மென்னும் மூவுலகங்களையும் தன்னடிப்படுத்தி
அரசாண்டு கொண்டிருந்தான். அரசிமுந்த இந்திரன் முத
விய தேவர்கள் யாவரும் திருமாலைச் சரண் புகுந்து தமது
இன்னலை நீக்கியருந்மாறு வேண்டினர். அப்போது
திருமால் அவர்கள் துன்பத்தை நீக்க வேண்டி,
அதிதியிடத்தில் காசிபமுனிவர்க்கு வாமனனுகிய புதல்வ
யைத் தோன்றி, அம்மாவலி யாகஞ் செய்யும் சமயத்தில்
அவன் பாங்கர்ச் சென்று தம் காலடியால் ‘மூவடி மண்தா’
என வேண்டினர். அப்போது சக்கிராசாரியன் தடுக்கவும்
அவ்வுரை கேளாது அவன் தரப் பெற்றவுடன் திரிவிக்
கிரமனுக வளர்ந்து மண்ணுலகை ஓரடியாகவும் விண்ணு
லகை ஓரடியாகவும் அளந்து மூன்றுமடிக்கு இடமின்மையின்
அவன் தலைமேல் அடியை வைத்து அவ்வசரவரசனைப் பாத

லத்தில் அழுத்தினெண்பதாம்.இவ்வரலாற்றினை, ‘முவலகு மீறியான் முறை கிரப்பா வகை முடியத், தாவியசே வடி’ என்னும் சிலப்பதிகாரத்தானும் (17) ‘நடியோன் குற ஞாவாகி நிமிர்ந்துதன், அடியிற்படியை யடக்கியவங்காள்’ என்னும் மணிமேகலையானும் (19: 51-!) மாலுங்குறளாய் வளர்த்திரண்டு மாண்டியால், ஞால முழுது நயந்தளந்தான்’ என்னும் தீருவள்ளுவமாலையானும், “உலக முன்றுக் காலினாற் கடந்து கொண்ட, புண்டரீக்க கண்ணுருளிப் புரவலன்” என்னும் கம்பராமாயங்த்தானுமநிதி.

முந்திர்த் திரைதநு மரபின் உரவோன் என்பதிலடங்கிய கதை.

முற்காலத்தில் தமிழ்நாட்டின் சிற்சில விடங்களிலும் சாவகத் தீவிலும் நாகர் எனப்படும் ஒரு சாதியார் வசித்து வந்தனர். அவர்கள்காகிலைச்சிகினையைடையராயிருந்தமையால் நாகரெனப்பட்டனர். † சாவகநாட்டின் இராசதானி நாகபுரமென்பது. இதனை ஒரு காலத்தில் வீளைணன் என்பான் அரசு புரிந்தான். அவனுக்கு வாசமயிலை என்பவள் வயிற்றில் பிறந்தவள் பிலிவீளை என்பவள். இங்காக கண்ணிகையை கிளிவிளாவன் என்னும் சோழவரசன் புணர்ந்து தன்னுடு சென்றான். அவள் ஒரு ஆண்மகவையீன்றனள். அம்மகவைக் கம்பளச் செட்டி யென்னும் சோழநாட்டு வணிகனிடம் கொடுத்து இவன் சோழன் மகன்; இவளைச் சோழமன்னனிடம் சேர்த்து விடுவாயாக என்ற குறினள். அவ்வணிகனும் உவகைமீதாரப் பெற்ற வனுயக் கப்பலிலே கொண்டு சென்றான். சௌலும்போது கரைக்கணித்தாய் கப்பல் கடவிலே முழுகிபது. அப்போது அக்கப்பலிலிருந்து தப்பிப் பிழைத்தோறிந் கிளர் காவிரிப்

† இப்போது யாவா என்று வழங்கப்படுகிறது.

ழும்பட்டினத்தை யடைந்து கிளிவிளாவனிடம் நிகழ்ந்த தைக்குறினர். அதனைக்கேட்டு அவன் இரங்கிக் கொண் டிருக்குமையைத் தூருமகவைக் கடற்றிரை ஒதுக்கியதாகச் சிலர் கொண்டு வந்து கொடுத்தனர். அரசன் அக்குழந்தை யைத்தன்மகனை உபசரித்தேற்றுதனதாட்சிக்குட்பட்ட காஞ்சிக்கு அரசனுக்கினான். தன்தாயால் தொண்டைமலர் மாலையைச் சூடியனுப்பப் பட்டதனால் தொண்டைமான் எனவும், இளமைப் பருவத்தில் கடற்றிரையால் ஒதுக்கப் பட்டமையால் இளந்திரையனெனவும் பெயர் பெற்றன. திரைதந்தமையை,

கங்குலு நண்பகலுந் துஞ்சா வியல்பிற்றுய்
மங்குல்துழ் மாக்கட லார்ப்பதூஷம்-வெஞ்சினவேற்
கான்பயந்த கண்ணீக் கடுமான் றிரையனை
யான்பயந்தே னென்னுஞ் சேநுக்கு
என்பதனுறிக.

(பெரும்பான்இறுதிவென்பா)

(39—45) அத்தம்—வழி. களவேர் வாழ்க்கை—களவே உழவேபோலும் இல்வாழ்க்கை; கடி—காவல். உரும—இடி யேறு; உருதல்—இடித்தல். “கடிதிடிவான முரும்” என்றார் கார்நாற்பதினும். (6) தப்புதல்—கொல்லுதல். இப்பொருட்டாதலை, “வைவாளிற் றப்பிய மன்னவன் கூடவில்” எனச் சிலப்பதிகாரத்தும் (19: 58) “தோஞுந் தலையுந் துணிந்து வேரூக, வாளிற்றப்பிய வல்வினையன்றே”, என மணிமேகலையினும் (21: 59-60) வருவனவற்று ஸ்ரீக. காட்டுமா—காட்டின்கண் வாழும் புலி முதலான துஷ்ட மிருகங்கள். உறுகண் செய்யா—துன்பஞ் செய்யா. செங்கோல் செலுத்தும் அரசனது ஆணையாலே அரவு புலி முதலியன துன்பம்செய்யாவென்பது, “வாள்வரிவேங்கையு

மான்கண வாறலா, அரவஞ் குரு மிராதேர் முதலீயும், உருமுஞ் சார்ந்தவர்க் குறுகண் செய்யா, செங்கோற் றென் னவர் காக்கு காடென” என்பதனுல்லிக. (சிலப் 13: 6-9) வேட்டல்—விரும்புதல்: “வேட்டவை யெதி விழை வொழிதல் பொய்போலும்” என்னும் புறப்போருள் வேண்பா மாலையினும் (11: 6) இப்பொருட்டாய்வருதல் காண்க. அசை—இளைப்பாறி. “கடும்பரி கெடுக்கேர் கூட்டுவிட்டசை” என்றார் புறநானுற்றினும் (141) நசை—விருப்பம். இப்பொருட்டாதலை “உரனைசை இஉள்ளங்குளையாகச் சென்றார்” என்னும் திருக்குறளினும் (127: 3) காணலாகும்.

(46—50) முழுமரம்—குறடு. அக்குறட்டிடத்தே தைத்துக் கிடப்பது ஆர். குட்டு என்பது உருளையின் விளிம்பிலே வைத்த வளைந்த மரம். எழு—கணைய மரம். இது கதவுக்கு வலியாக உள்ளாயிற்படியிலே கிலத்திலே விழுவிடும் மரமாகும். “திண்ணெழுப் போக்கிக் காப்புள் ஹறுத்த கடிமதில் வாயில்” என்றார் பேருங்கதையினும். பருக்கை என்பது அச்சுமரத்தின் மேலே நெடியவாய் இருபக்கத்தும் நெடுக்கக் கிடக்கின்ற பருமரங்கள் என்க. அம்மரங்களிரண்டினையும் நெருங்கத் துளைத்துக் குறக்கே ஏனிபோலக் கோத்தனைப்பார் என்றார். ஆரைவேய்ந்ததொத்துளிப்ராயாலே வேய்ந்த. ஆரை—கொத்தளிப்பாய் என்பர் தலாகாத்தும். “ஆரைவேய்ந்த வறைவாய்ச் சுகடத்து” என்றார் அகநானுற்றினும்.

(51—54) குரம்பை—குடில். சேக்கும்—கிடக்கும். புதவு—வாயில். “பொய்கை வாயிற்புனல்பொரு புதவின்” என்றார் ப்திற்றுப்பத்தினும். (27:9) முளையிறு—வைமைத்

தொகை. இருப்பிடி—கரியடிடி. பிடி யென் னும் பெண்பாற் பெயர் யானைக்குரியவாதலை, “பிடி யென் பெண்பெயர் யானை மேற்றே” என்னும் தோல்காப்பியமரபிற் தூத்திரத் தால் அறிக. (51) கோத்துத் தூக்குதற்குத் துளையிடுத லின் ‘துளையரைச் சிறுரல்’ என்றார். நாடகம்—சுதைதமுவி வருங் கூத்து. இது சாந்திக் கூத்தின்வகை நான்கனுள் ஒன்று என்க. இதனை,

“சாந்திக் கூத்தே தலைவ னவ்நய
மேந்திநின் றுடிய வீரிநு நடமவை
சோக்க மேய்யே யவ்நய நாடக
மேன்றிப் பாற்படுஞ் மேன்மனுர் புலவர்”

என்பதனுல்லிக. விசித்தல்—வலித்துக்கட்டுதல். “விசி பினி முழுவின் வேந்தர்” என்றார் பட்டினப்பாலையினும். (243) இயம்—வாச்சியம். இங்கே முழவு கடிப்ப—ஓப்ப. காடி—ஹறுகாய். “ஊர்ப்பெண்டிர் மாங்காய் நறுங்காடி கூட்டுவேம்” எனக் கலீத்தோகையினும் (109) வருதல் காண்க. இனிக்காடி நெய்யென்பாருமூளர். காடி வைத்த கலன் என்பதற்கு பாரிற் கழுத்தான் விடத்தே வைத்த மிடாவென்றுமாம். கலன்—கலம் என்பதன் போவி. மகவு—குழந்தை. மகடே—பெண்பாற் பொதுச்சொல். புறம் துரப்ப—முதுகிலே அடிப்ப.

சுகடப் (50) புதவின் (52) முக்கிண்கண்ணே (57) மகடேத் துரப்ப என்முடிக்க.

(59—65) கோடு—கொம்பு. இனர்—பூங்கொத்து; “பொன்னினர் வேங்கை கவினிய பூம்பொழி இம்” என்றார் ஜந்தனையைப்பதிலும். ஏட்டிலை—மேன்மையையுடைய

இலை; படலைக்கண்ணி-தழைவிரவின மாலை; “முறிமிடைப் படலைமாலைப் பொன்னியை மகளிர்” என்றார் சிந்தாபணி யினும் (483) கண்ணி—ஆடவர் தலையில்ளையும் மாலை. “பெருங்தண் கண்ணி மிலைந்த சென்னியன்” என திருமூர்காற்றுப்படையில் வருவதுங் காண்க. ஏறும்—வளிமை. இப்பொருட்டாதலை “எறும் வளியாகும்” என்னும்தோல் காப்பியச் சூத்திரத்தால் (உரி 92) அறிக. முடலையாக்கை-முறுக்குண்ட உடம்பு. படலைக்கண்ணியினையும் திணி தோளினையும் முடலையாக்கையினையும் உடைய மாக்கள் என்க. ‘‘படலைக்கண்ணிப் பரேரெறும்த் திணிதோன் முடலையாக்கை முழுவலி மாக்கள்’’ என நேடுநேல்வாடையில் வருதல் ஈண்டு ஒப்பு நோக்கற்பாலது. ‘‘கொடுதுகம்’ என்றார், துழைசளிற் செருகின கழிகள் கழுத்தசையப் பட்டு நிற்றலின். ஒரு சுடைத் திற் பல ஏருதுகள் பூட்டுதல் தோன்ற ‘‘நெறிப்பட நிரைத்த பெருங்கயிற் ரெழுகை’’ என்றார். ஒழுகை—வண்டியொழுங்கு; “குஞ்சரவொழுகை பூட்டி” என்னும் பதிற்றுப்பத்தினும் இப்பொருட்டாதல் காண்க. உட்பைச் ‘‘கில்பத வணவு’’ என்றார் இடப்படும் பொருளுக்குச் சிறியவாக இடப்படும் உணவாகலின். கொள்ளை—விலை. இதனை, “வயமீன் முகந்து கொள்ளை சாற்றிய கொடுமுடி வலைஞர்” என்னும் மதுரைக்காஞ்சியானும் (225-6) அறிக. உமணர்—உப்பு வாணிகர். ‘‘பல்லெருத்துமணர்’’ என்றார், வண்டியிற் பூட்டிய ஏருதுகள் இளைத்தவிடத்து அவைகளை நீக்கி வேறு பூட்டுவதற்குப் பல ஏருதுகளைக் கொண்டு சென்றுராகலின். பதி—ஊர்.

மகடேஷ்துரப்ப (58) மாக்கள் (61) காப்பச் (63) சாற்றிப் (64) போகு நெடுநெறி என முடிக்க.

(66—70) எல்லைடை—பகற்பொழுது. “எல்லைடை யசைந்த சல்லென் திறூர்” என்றார் ஐங்குறுநூற்றீநும். (381 2) மலைய—மலையிலுள்ளன. அவை: சந்தனம் அகில் பொன் முதலியன; கடல—கடலிலுள்ளன. அவை: முத்து, சங்கு, பவளம் முதலாயின. “ஓர்க்கோலை சங்க மொளிர் பவளம் வெண்முத்த நீர்ப்படு முப்பினே டைந்து” என்பதுங் காண்க. அருத்தும்—துகரப்பண்ணும். நோன்னுள்—வளியையுடைய கால். அடிபுதையசணம்—செருப்பு. படம்-சட்டை; இது மெய்ப்பை எனவும் குப்பாயம் எனவும் படும்.

(71—76) வெண்ணைக் கூள்வாள்—யானைக் கொம்பாற் கடைந்திட்ட வெள்ளிய கைப்பிடியினையுடைய ஒள்ளிய வாள். புடை—பக்கம். சுரிகை—உடைவாள். “எஃகு னிருளற வடிக்கப்பட்ட வருப்பெறற் சுரிகை” என்றார் சிந்தாமணியினும் (698) எறும்தீதாள்—வளியையுடைய தோள். “மாதாங் கெறும்தீதாள் ஸஹர்” என்றார் மதுரைக்காஞ்சியினும் (729) கடம்பமர் கெடுவேள்—கடம் பினிடத்தேயிருந்த நெடிய முருக்க்கவள். கடம்பு முருக வேஞ்கு இடமாதலை, “ஆலமும் கடம்பு நல்யாற்று நடுவும் கால்வழக் கறுநிலைக் குன்றமும் பிறவும் அவ்வைவை மேய வேறு வேறு பெய்சோ பெவ்வபினேயு நீயே” என்னும் பாரிபாடலானும் (4) “கடம்பமர் மன்றம் ரெங்கற்கந்தனைச் சிந்தை செய்வாம்” என்னும் திருவாலவாயுடையார் திருவிலோயாடற் புராணத்தானுமநிக். மீனியுடம்பிடி—கூற ருவளையெரத்த வேல். “காலன் வடிவாய வேலான்” என்றார் நளவேண்பாவிலும். வம்பலர்—புதியோர். இப்பொருட்டாதலை “வம்பலர்ச் சேக்குங் கந்துடைப் பொதி

யில்” என்னும் பட்டினப்பாலேவி னும்சான்ச. “கடப்பார் நெடுவேளன்ன மீளியுடம்பிடித்தடக்கையோடா வைபலர்” என்னும் இவ்வடிகளில் நெடுவேள் என்னும் ஒருமைப்பால் வம்பலர் என்னும் பன்மைக்கு உவமையாயிற்று. இங்கு னம் உவமையில் ஒருமைப் பன்மைப்பால் மயங்குதலை “முதலுஞ் சினையுவென்றுயிரு பொருட்கும்” என்னும் தொல்காப்பியுவமையற் குத்திரத்தில் ‘உரியவை யுரிய’ என்பதனால் முடிக்க.

(77-82) தடவு—பெருமை. “தடவுங் கயவும்நளியும் பெருமை” என்பது தோல்காப்பிய உரியியற் துத்திரம். முழுமுதல்—பெரிய அடி. இதனை “கருஞ்சினை வேப்பின் முரரை முழுமுதல் துமியப்பண்ணி” என்னும் பதிற்றுப் பத்தினும் (பதிகம் 5) அறிக. மிரியல்—மிளகு. இதனை “செற்தரு மிளகினும் மிரியதுஞ் செப்பலாமே” என்னும் சூடாமளிநிகண்டையார் கற்றுஞுமறிக. வடு—தழும்பு அனர்செனிக் கழுதை—பேஸ்தோக்கின செவியையுடைய கழுதை. “அனர் செவிக்கழுதையா யாண்டுத் தோன்ற்ய” என்றார் பாகவதபூராணத்தும் (அரவின் மேல் 6) கழுதைச் சாத்து—கழுதையிலே மிளகெட்துக் கொண்டு போகின்றதிரன். உஞ்சு—சுங்கம். இது “கைத்தினுப்காவி னும் வரும்பண்டங்கட்கிறையாயது” என்பர் பரிமேலழகர். கவலை என்பது கவர்த்தவழி. ‘உன்ன மரத்த துன்னருங் கவலை’ என்னும் புறப்பாட்டினும் இப்பொருட்டாயிற்று. வியல்—அகலம். “வியலென்களவி யகலப்பொருட் கேடே” என்றார் தோல்காப்பியனுர். (உரி. 68). இயவு-வழி. “கீர்மருங் சுறத்த சிரம்பாவியவின்” என்றார் ஐங்குறு நூற்றும். (326).

(83—88) அணிலோடுஎலிதிரியாதபடி ஈந்திலையாலே கேங்க எய்ப்பன்றியின் முதகுபோலும் புறத்தினை ஆடைய குரப்பை என்க.

இல்லைன து காயின் முதகு விரிக்கு பஞ்ச தோன்று வது தோன்றி, வளியை முதகுக்கேயுடைய அணில் என்க. “தோன்றும் விலாத் தங்கட் டொகையனில் அணிய பைங்காய் கான்ற மென்பஞ்சி” என்னும் சிந்தாமணி எண்டு ஒப்பு நோக்கத்பாலது. ஈந்திலையால் குரம்பையை வேயும் மழுக்கத் தினை, “�ந்து பேய்ந்திடைக் கருப்பையா டாக்குடில் கஞ்சல்” என்னும் திருவாணக்காப் புராணத் தானும் அறிக. அலங்குதல்—அுசைதல். கருப்பை—காரெலி “கருப்பை காரெலியினுமப்” என்பதுங் காண்க. (சூடாமளி. 3:29) அறல்—நுண்ணிய கருமணல். வெரிதுடை—முதகினையுடைய. மடலினை தண்ணிடத்தே (மரத்தில்) நிற்க பேல் அறுப்புண்ட ஈந்து அறல் போன்றிருக்குமாறு அறிக. கூர்பையான முளையினையுடைமையின் ஈந்திலைக்கு வேற்றலை உவமையாயிற்று. “கருவிநுதி கொள் தெனியிலை யீந்து” என்றார் கஸ்லாடத்தும். வை—கூர்மை. இதனை “வையே கூர்மை” என்னும் தொல்காப்பிய உரியியற் குத்திரத்தாலறிக. “இலையே முறயே தனிரே” என்னும் மரபியற் குத்திரவுரையில் புல்வினுள் ஒரு சாரனவும் இலையெனப் படுபெனக் கறி “�ந்திலை வேய்ந்த வெய்ப்புறக் குரம்பை” என்னும் இவ்வடியினை மேற்கோள் காட்டினர் பேராசிரியர்.

(89—94) மான்ஞேற் படுக்கையிலே பின்னைப்பெற்ற எயிற்றி கிடக்கப்போய், வலிய பாரைகளால் கருநிலத்தைக் குத்திப் புழுதியை யழைந்து புல்லரிசியை வாரிக்கொண்ட எயிற்றியர் என்க.

மாண்ணேற் பள்ளி—மாண்தோலாகிய படுக்கை. சீரூர் மரையத ஸிற்றங்கு கங்குற் சிறுதயிலே’ என்றார் திருக் கோவையாரிலும். மகவு—மக்கட்குரிய இளமைப் பெயர். ஈன்பினாவு—பின்னொயைப் பெற்ற பெண். பினை என்பது உயர்தினைப் பெண்பான் மறுபுப்பெயர். “பெண்னும் பினை மக்கட்குரிய” என்பது தொல்காப்பியம். இரும்பு தலையாத்த—பூணைத் தலையிலே அழுத்தின. உள்ளிவாய்— உளிபோலும் வாய். உவமத்தொகை. சுரை—குழைச்சு. இங்கே கோல் செருகப்படுகின்ற சுரையையுடைய பாரை யையுணர்த்துதலின் கரை என்பது ஆகுபெயர். இரு நிலக்கரம்பை—கருஞ்சிலமாகிய தரிசினிலம். படுதல்—உண்டாதல். சீறு ஆடு—புழுதியை யழுங்கு. மிகவிளைந்து உதிர்ந்த புல்லை எறும்பிழுத்துச் சேரவிட்டுவைத்த இடமறிந்தெடுத்தல் அங்கிலப் பண்பாதலின் ‘நுண்புல்லடக்கிய எயிற்றியர்’ என்றார்.

போகி (90) விழுக்கோளால் (91) மினிரமின்டு கையிடுகிறே (92) ஆடு (93) அடக்கிய எயிற்றியர் என்க.

(95—100) பார்வையாத்த பறைதாள் விளாவு— பார்வை மிருகம் கட்டிதின்ற தேய்ந்த தாளினையுடைய விளாமரம். வேட்டையாடுவோர் மிருகங்களை இலேசாக அகப்படுத்தற் பொருட்டு மான் முதலான மிருகங்களை வளர்த்து வேண்டியவாறு பழக்கி வேட்டையாடு மிடத்தில் விடுவோர். மற்றைய மிருகங்கள் இம்மிருகங்கள் நிற்கு மிடத்தை நாடி வரும். அதனால் அவற்றை இலகுவாக வேட்டையாடிப் பிடிப்பர். பழக்கப்பட்டமிருகமே பார்வை மிருகமாகும். இங்ஙனம் பார்வை மிருகங்களைப் பழக்கி வைத்திருத்தல் பண்டை வழக்க மென்பது, “பார்வை

மடப்பினை தழீஇப் பிறதோர் தீத்தொழிற் ரனிக்கலை திளைத்து விளையாடு” எனப் புறானாற்றினும் (320) “பன்றியும் புலியும் எண்கும் கடபையும் மானின் பார்வையன்றியும்” எனப் பெரியபூராணத்தும் வருவனவற்றூலறிக் பறைதல்—தேய்தல். “கெடுஞ்சுவர் பறைந்த புகைசூழ் கொட்டில்” என இப்பாட்டில் வருவதுங் காண்க. (189) முன்றில்—இலக்கணப் போலி. நிலவுரல்—நிலத்திலே தோண்டின உரல். முரவுவாய்க்குழிசு—ஒதுவாய் போன பானை. “முரவுவாய்க்குழிசு பாடின்று தூக்கி” என்றார் புறானாற்றினும். (371) வராதட்ட வாடுன் புழுக்கல்—அரியாது சமைத்த உப்புக்கண்டத்தோடு கூடிய சோறு. “வாடுன் கொழுங்குறை, கொய்க்குரலரிசியொடு நெய்பெய் தட்டு” என வருவதுங் காண்க. (புறம் 328).

எயிற்றியர் (94) பெய்து (96) ஓச்சி (97) தோண்டி (98) ஏற்றி (99) அட்ட புழுக்கல் என முடிக்க.

(101—104) வாடாத் தும்பை வயவர்—கெடாத தும்பை சூடின போர்வீர். வயவர் என்பதை இரண்டிடத்துங் கூட்டுக். வலிமைமிக்க போர்வீர், அப்போர் நிச்சுக்குரிய தும்பைப் பூவைத் தலையிலே சூடிச்செல்லுதல் மரபாகவின் ‘வாடாத் தும்பை வயவர்’ என்றார். இதனை, “போர்கருதித், துப்புடைத் தும்பை மலைந்தான் துகளறிசீர், வெப்புடைத் தானையெம் வேந்து” என்னும் புறப்போருள் வேண்பாமாலை யானுமறிக. தும்பை—‘போர்ப்பு’ என்றும் சொல்லப்படும். ‘தொடியனி தோளாடவர் தும்பை புனைய’ என்பதனுரையில் (ப. வெ. 241) தும்பை போர்ப்பு என உரையெழுதி யிருத்தலுங் காண்க. ஒடாத்தானை—முதுகிட்டோடாதபடை. கழல் என்பது

ஆடவர் கொடையினாலும் வீரத்தினாலும் அணியும் காலனி. “ஆடவர் கொடை வீரத்தாலனிவது கழலென் ஒமே” என வருவதுங் கான்க. (குடாமணி 7: 26) சென்னியம்—பாணச்சாதியேம். பதம்—உணவு.

கெடுநெறியையும் (55) வம்பலர் (76) கழுதைச் சாததோடு வழங்கும் (80) உல்குடைப்பெருவழிக் கவலையையும் காக்கும் (81) வில்லுடை வைப்பின் வியன்காட்டியவகளின் (82) குரம்பையில் (88) எயிற்றியர் (94) அட்ட புழுக்கலை (100) பெருமகன் (101) சென்னியம் எனின் (103) தேக்கிலையிலே குவிக்கையினாலே (104) நும் கடும்பொடு அதீனைப் பெறுகுவிர் என முடிக்க.

(106—117) மானடி அழுந்திக் கிடக்கின்ற வழி யிடத்தில் குழித்த குழத்தின் பக்கவினுள்ள மட்டுக்குழி களில் மறைந்தொதுங்கிப் பன்றியின் வேட்டை ஒழுந்தார் களாயின் அதன் பிற்றை நாளில் நாய்க்குஞ்சன் சென்று தூறுகளையிடத்துக் கிடவாமலோட்டி முயல்களைப் போகாத படி வளைத்து கானவர் கொன்றுண்ணும் பாலை நிலம்னன்க.

பொறித்த-அழுந்திக் கிடக்கின்ற. வான்மடி பொழுது-மேகம் மழை பெய்தலைத் தவிர்ந்தகாலம். அகழுப்படுதலின் குழத்தை அகழென்றது ஆகுபெயர். பயம்பு—குழி. “மாப்பயம்பின் பொறை போற்றுது” என்றார் புறநானாற்றினும் (17) இது, குளத்திலே தண்ணீர் குடிக்க வரும் மிருகங்களை மறைந்திருந்து வேட்டையாடற் பொருட்டுக் குளத்தைச் குழப்பறித்த குழி என்க. புகழும்வாகை வெற்றியாதவின் புகழுவாகை அசத்திக்கு வெளிப்பட்டு. பூவாவஞ்சின்புதுபோல. எனம்—பன்றி. பன்றியின் கொம்பினுக்கு அசத்திப்பூ உருவத்தாலும்

வடிவத்தாலும் உவமையாயிற்று. பன்றியின் கொப்புவளைந்து வெண்மையாகவிருத்தலே “எனத்து வளைவெண்கோடு பறித்து” என்னும் சிலப்பதிகாரத்தாலும் (1?: 24-5) அறிக. அரைநாள்—நடுவியாமப், நாய்க்குவாய் அங்காந்திருத்தலியல்பாதலின் ‘பகுவாய் ஞமலி’ என்றார். புதல்—தூறு, பற்றை. தொடர்வலை—ஒன்றேரூடொன்று பிணைத்தவலை. முள்ளைரத்தாமரை—முள்ளைத்தண்டிலே யுடைய தாமரை. “முட்டாட்டாமரை” என்றார் திருநூகாற்றுப்படையினும் (73) கடுங்கள்-தறுகண்மை. கடறு-காட்டிலுள்ள முயல் முதலியவற்றிற்கு ஆகுபெயர். கானவர் என்பது குறிஞ்சிக்குரியதாயினும் ‘வந்தலிலத்தின் பயத்தவாகும்’ (தொல். அகம 19) என்பதனால் திணைதொறும் மருஷிய பெயராய்ப் பாலைக்கு உரியதாயிற்று.

அதர்மருங்கின் (106) குழித்த (107) பயம்பின் ஒடுக்கி (108) எனம் வரவுபார்த்திருக்கும் (110) இராவேட்டமழுங்கிற் பகனெளிலே (111) எருக்கி (112) மாட்டி (113) முயலைப் போக்கறவளைத்துக் (115) கானவர் உண்ணும் (116) அருஞ்சுரம் எனமுடிக்க.

(117—129) பகைவரைக் குத்தி நுனி மழுங்கிய வேலைப் பலகையொடு நிரைத்து வில்லைச் சார்த்தி வைத்த அம்பு கிடக்கும் வீடுகளையும், ஊகம்புல்லால் வேய்த் த மதி லையும், அம்புக்கட்டுக்களூடன் துடி தூக்கும் பந்தரினையும் நாய்கட்டிய காவலுடைய வீட்டினையும், காவற்காட்டினை யுடைய பக்கத்தினையும், கழுக்கள் நிரைத்த வாயிலினையுமுடைய எயினரின் குறும்பு என்க.

ஒன்னாத் தெவ்வர்-பொருந்தாத பகைவர். “தெவ்வுப் பகையாகும்” என்பது தோல்காப்பியம். எஃகு—வேல்.

பலகை—கேடகம். “விளங்கு பொன்னெறிந்த நலங்கிளர் பலகையொடு” என்றார் புறநானுற்றினும் (15:12) கணிஅம்பு. வியல்—அகலம். இப்பொருட்டாதலை “வியலென் களங்கூடப் பொருட்டே” என்பதனால்றிக (தொல்லரி. 68) ஊகம்—ஊகம்புல். வரைத்தென்—மலையிற் தேனிரூல். தேன், தேனையுடைய கூட்டிற்கு ஆகுபெயர். கடுங்குடிகடியதுடி. கொடர்நாய் யாத்த—சங்கிலிகளாலே நாய்களைக் கட்டிவைத்த. “கடுங்குரற் கதநாய்கெடுக்கொடார் பினித்து” என்றார் திநுவாநர்மம்மணீக் கோவையினும். எயினர் குறும்பு—எயினச் சாதியிலுள்ளாருடைய அரண்.

கணிதுஞ்ச வியன்கரையும் (21) வரைப்பினையும் (122) பந்தரினையும் (124) கடிநகரினையும் (125) படப்பையி ணையும் (126) வாயிலினையுமுடைய (128) எயினர்க்குறும்பு என முடிக்க.

(130—133) காழ்—விதை. சுவல்விளைநெல்-மேட்டு கிலத்தே விளைந்த நெல். அவிழிச்சொன்றி—அவிழாகிய சோறு. “யாவருக்கண்டு மதிமருஞும் வாடாக் சொன்றி” எனப் பதிற்றுப்பத்தினும். (24) வருதல் காண்க. வரைபொரியல். கால்யரத்தல்—மறைத்தல்.

(134—147) மறத்தைப்படின்ட வாழ்வினையும், கொள்ளொண்டுண்ணும் உணவினையுமுடைய வாட்டொழில் செய்யும் குடியிற்பிறந்த குறிஞ்சி கிலத்துத் தலை வன் காவலாளருடன் பகைப்புலத்தே சென்று அவர்கள் பசுக்களைக் கொண்டுபோந்துகள்ளுக்கு விலையாகப்போக்கிப் பின் தோப்பிக்கள்ளையுண்டு கிடாயை யறுத்துத் தின்று மத்தளம் முழங்கப் பகற்பொழுதிலே ஆடும் முரண்டலை என்க.

ஏறு—இடு. வலிகூட்டுனை—தமது வலிமையினாலே கொள்ளொண்டுண்டும் உணவு. புலிப்போத்து—புலியினது போத்து. “பொறிவரியிருப்புலிப்போத்து” என்றார் பேரங்கதையினும். போத்து என்னும்பெயர் புலியின் ஆனுக்குரித்தாதல் “பெற்ற பெருமை புலிமரபுல் வாய், மற்றிலவையெல்லாம் போத்தெனப் படிமே” என்னும் தோல்காப்பியமரபியற்துத்திரத்தாற்றிக் புலிப்போத்தை வீசுவேஞ்கு உவமை கூறுதலே “குயவரி வேங்கை யளைய வயர்” என்னும் புறப்போருள் வேண்பாமாலையானுமறிக. தோப்பி—கெல்லாற் செய்யும் கள். மதவிடை-வலியையுடைய ஆட்டுக்கிடாய். “செங்கண் பழவிடை கெண்டிச் சிலைமறவர்” எனப் பேரும்போருள்விளக்கத்து னும் வருவது காண்க. பழவாய்த்தன்னுமை—தோலை படித்துப் போர்த்த வாயையுடைய மத்தளம். “மழவாய்த் தன்னுமை நடுவ ஞாப்ப” என்றார் நற்றிணையிலும். (130: 2)

காளை (138) சுற்றமொடு (139) கடிபுலம் புக்கு (140) தந்து தோலைச்சி (141) பருகி (142)கெண்டி (143) சிலைப்ப (144) ஒச்சி (145) தாங்கும் (146)இருக்கை என முடிக்க.

(147—154) மறிய குளு—ஆட்டு மறிகள் தின்று தின்றும் தன்மையுடைத்தான் தழை. குருப்பை—குடில். செறி கழிக்கதவு—கட்டப்பட்ட கழிகளான கதவு. சாம்பு-சேக்கை. இது வரிந்த கழிகளிடத்தே வரகுக் கற்றைகளாலே வேயப்பட்டது. அதோன்று—தோலைப்பாயலாக வுடைய முதியோன். உதளைநெடுந்தாப்பு—ஆட்டனது நெடியகைறு. உதள்ளன் னும் பெயர் ஆட்டிற்குரித்தாதலே “மோத்தையுங் தகரு முதனு மப்பரும், யாத்த வென்ப

யாட்டின் கண்ணே” என்பதனால்தாக. (தொல் பாட 47) துருவை—செப்மறிக்கிடாய். “துராஅய் துற்றிய தரு வையம் புழுக்கின்” என்றார் பேநுநாற்றுப்படையினும். (103) வெள்ளை—வெள்ளாடு. இடுமுள்—கட்டுமுன்.

காலினையும் (148) வாயிலினையும் கதவினையும் (149) சாம்பினையும் (150) காப்பினையும் (151) உடைய குரம்பை என்க.

குரம்பையினையும் (148) முன்றினையும் (152) வேலி யினையுமைடைய வரைப்பென்க.

(155—162) விடியற்காலையில் எழுங்கு போய்த் தயிரைக்கடைந்து வெண்ணென்றையை யெடுத்தபின் மோர்ப்பாளையைச் சுமந்து சென்று மோரை விற்கும் ஆய்மகள் என்க.

நன்ஸிருள்விடியல்—செறிந்த இருள்போகின்ற விடியற் காலம். புள்ளெழுப்போகி-புடகள் துயிலெழு நிற்க எழுங்கு போய். நன்ஸிருள் விடியலிற்போய்த் தயிர்கடைந்து என ஆற்றெழுமுக்காய் பொருள் கொன்க. போகி என்பதனை புகர்வாழ்க்குழிகி சூஞ்சமட்டிரீஇப் போகி என 159-ம் அடியோடு கூட்டிப் பொருளுறைப்பர் நச்சினார்க்கினியர்.

புலிக்குரல் மத்தம்—புலியினது முழக்கம் போலும் முழக்கத்தையுடைய மத்து. தயிர்கடையும் ஒசை புலி முழக்குப் போன்றிருத்தலே “தயிர்கடையுமோதை, கொல் புலி முழக்க மென்ன வயின்றெறுறுக் குழுறும்” என்னும் நைடத்தத்தினும் கான்க. முகை—மொட்டு. முகிழ்—ஆடையின்மேல் புடைத்து கிற்பது. கடையுங்காலத்துத் தயிர் புள்ளியாகத் தெறித்துப் பானையிற் கிடத்தலின் ‘புகர்

வாழுக்குழிகி’ என்றார். சூஞ்சமட்டிரீஇ—மெத்தென்ற சுமட்டைத் தலையிலே வைத்து. “சூஞ்சமட்டிரீஇப் போற்றுவனர் தந்த” என்றார் பேநுங்கதையினும். துயல் வரும்—ஆசையும். இச்சொல் இப்பொருட்டாதலை “நகை தாழ்பு தயல்வரும் வகையைம் பொலங்குழை” என்னும் திருமநாற்றுப்படையினும் கான்க. பஜைத்தோள்-முங்கில்போலும் தோள். பெருமையையுடைய தோள் எனினுமாக்.

புள்ளெழுப்போகி (155) வாங்கி (156) கலக்கித் தெளிந்து (158) இரீஇப் (159) மாறும் (160) ஆய்மகள் என்க.

(163—168) அளைவிலையுணவு—மோர்விற்றதன்னாலுண்டாகிய உணவு. “அளைவிலையுணவி னச்சியர்” என்றார் சிலப்பதிகாரத்துப். (16: 3.) கருநாகு—கரிய எருமை நாகு. நாகு என்பது இளமையையும் பெண்மையையும் உணர்த்தும் பெயர். இங்கே இளமையை யுணர்த்திற்று. இப்பொருட்டாய் வருதலை “நல்லாவின் கண்ருயி னகும் விலைபெறும்” என்னும் நாலடியாரிலும் கான்க. (115) ஆய்மகள் குறிஞ்சி நிலத்தே சென்று நெய்யை விற்று அவர்கள் அடித்துக்கொண்ட எருமை முதலாயவற்றை விலையாக வாங்கினாலென்க. மடிவாய்க் கோவலர்—சீழ்க்கை பிடித்தலாலே மடிந்த வாயையைடைய இடையர். பார்ப்பு என்பது இளமையை யுணர்த்தும் பெயர்.

ஆய்மகள் (162) அருத்திக் (163) கொள்ளாளாய்ப் (164) பெறுஉங் (165) கோவலர் குடிவயிற் சேப்பின் (166) தினைமுரல் பாலொடு பெறுகுவிர் என முடிக்க.

தீவிரமான குவர்ம்
வைக்குதலம். யாழிபாரம்.

(169—175) வலியையுடைய அடியினையும் தடியை முன்றினவும் ஒடியெறிந்து கொடுக்கும்கோடாரியால் தழும் பிருந்தனவாகிய கைகளையும் மயிரெழுந்த தோட்டக்டியினையும் ஒன்றுக்குப் பொருந்திய உடையினையு முடைய இடையன் என்க.

தொடுதோல்—செருப்பு. விழுத்தண்டு—பசக்கஞக்குத் துண்பஞ் செய்யும் தடி. விழுமங்குதுண்பம். இப்பொருட்டாதலே, “விழுமங்கூர வேங்த தோளரிலை” என்னும் புறப்போருள்வேண்பாமாலையினும் கான்க. (266) மழு—கோரி. மயிர்ச்சவல்—மயிரெழுந்த தோள். “சுவை முந்தப் பலகாயகில்லோதிப் பல்லினையர்” என்றார் பிறரூர். (புறம் 139) மேம்பால் உரைத்தலூரி—பசக்கறக்கும்போது கையில் மேசிய பாலை தடவின மயிர். எல்லாமனமும் பொருந்தும் பசக்கறந்த பாற்கையைத் தடவின மயிர் என்றுரைப்பர் நச்சினுர்க்கிணியர். படலைக்கண்ணி—கலம்பகமாகியமாலே. “முற்மிடைப் படலைமாலைக் குருதி கொப்பளிக்கும் தாரான்” என்றார் சிந்தாமனியினும். (189) ஒன்றமர் உடுக்கை—இருதுணிகளும் ஒன்றுக்குப் பொருந்திய உடை. உடுக்கப்படுவது உடுக்கை. “உடுக்கை மிழந்தவன் கைபோல்” என்றார் திருவள்ளுவநாயனுநம்.

அடியினையும் (169) கையினையும் (170) சுவலினையும் (171) ஓரியினையும் (172) கண்ணியினையும் (174) உடுக்கை யினையும் (175) உடைய இடையன் என முடிக்க.

(176—184) இடையன் கானத்தில் தங்கி குழலில் வாசித்த பாலைப்பண்ணை வெறுக்கின் வில் யாழிடத்து வாசிக்கின்ற குறிஞ்சிப்பண்ணை வண்டுகள் தம் சுற்றத்தின்

ஒஸையாகக் கருதிக் கேட்கும் அசற்சியையுடைய மூல்லை நிலம் என்க.

அல்கி—தங்கி. வெளிகோல்—தீக்கடைகோல். வெளிதல்—கடைதல். தீக்கடை கோலாலே கடைந்து தீயை எடுத்தல் பண்டைக்கால வழக்கம். “புல்லென் மாலைச் சிறு தீ வெளியும் கல்லா விடையன்போல்” என வருதலுங்காண்க. (புறம் 331) தோட்ட—துளையிட்ட. இன்தீம்பாலை-மிகவு மினிய பாலை என்னும் பண். இனிமை யென்னும் பொருளைத்தரும். இன், தீம் என்னும் சொற்கள் பிரிவின் றித் தொடர்ந்து வந்தமையை, “ஒருபொருளிருசொற் பிரிவில் வரையார்” என்னும் தொல்காப்பிய எச்சவியற் குத்திரத்தால் முடிக்க. பல்காற்பறவை—வண்டு. கிளை செத்து ஓர்க்குப்—சுற்றத்தின் ஒஸையெனக் கருதிசெவி கொடுத்துக் கேட்கும். வண்டுக்குச் செவியனர்வன்டெண் பதை. “மூத்த பொங்கர்த் துணையொடு வதிந்த, தாதுண் பறவை பேதுற லஞ்சி, மணிநா யாத்த மாண்ணினத் தேரன்” என்னும் அகநானாற்றினுலறிக. (4) வியன்புலம்-அசற்சியையுடைய நிலம்.

இடையன் (175) அல்கி (176) குழலின் (179) பாலையைத்தான் முனையின் (180) வில்யாழிசைக்கும் குறிஞ்சிப் பண்ணைப் (182) பறவை ஓர்க்கும் (183) வியன்புலம் என முடிக்க.

(185—196) விடத்தர் முதலியன வளர்ந்த காடுகள் குழிந்த வரைப்புக்களின் சீஊர்களில் வரகரிசிச் சோற்றை அவரைவிதையின் பருப்பை இட்டுப்பெழுக்கிய முரலோடே பெறுகின்ற என்க.

திரிமரம்—திரிகை. நெடுஞ்சௌர் பறைந்த புகைசூழ் கொட்டில்—நெடிய சவர் கேய்ந்த புகைசூழ்ந்த கொட்டில். நெடுகைக் கட்டி ஒருபக்கத்தே அடுப்பெரித்து, ஒரு பக்கத்திலே தொழிலொழின்த நாளில் சக்கடையி ஒருளை களையும் கலப்பையையுஞ் சார்த்தி வைத்து எருதுகளுங் கட்டி நிற்றலிற் கொட்டி லென்றூர். பா—பரந்த. இச் சொல் இப்பொருட்டாதலே, “படுமணி யிரட்டும் பாவடிப் பணத்தாள் நெடுஞ் யானையும்” என்னும் புறநா னூற்றுஞ்சிக. (72) கருவை—வரகு வைக்கோல். சீறு ரென்றது மூல்லை நிலத்து உழுதன்பாரிருப்பினை. நெடுஞ் குரல்—நெடிய பூங்கொத்து. இப்பொருட்டாதலே “அருப் பின்றவிழ்ந்த கருங்குரல் கொச்சி” என்னும் கார்நாற் பத்தினும் காண்க. வீ—ஷு. “சருப்புண நறுவீ புரைக் கும் காகம்” என்னும் சிறுபானுற்றுப்படையிலும் இப்பொருளாதல் காண்க. வேங்கைப்பூ வரிகளையுடைய அவரை விடைக்கு உவமை. புழுக்கு—புழுங்க வெந்தது.

முன்றிலீனையும் (181) பந்தரிலீனையும் (187) கொட்டிலீனையும் (189) கனின்குடியினையுடைய சீறார்ணங்க.

(196—206) உழவுத் தொழிலுடையோர் அத் தொழிலிலே பயின்ற எருதுகளை நுகத்திற் பூட்டிச் சென்று கொழுக்கள் மறைய அழுக்கி யுழுது விடைத்தத் தோட்டத்தை அஹக்குங் காலத்தில், அவ்வழவர் ஆரவாரத்திற் கஞ்சி அவ்விடத்தினின்றுபோப் குஞ்சுகளுடனே குறுப்பும் தங்கும் வன்புலம் என்க.

செஞ்சா ஹழவர்—செவ்விய சாலாக உழுகின்ற உழவர். நவில் பகடு—உழவுத் தொழிலிலே பயின்ற எருது-

நாஞ்சில்—கலப்பை. உடுப்புமுக முழுக்கொழு—உடுப்பி னது முகத்தை யொத்த பெரிய கொழு. “உடுப்புமுகத்த கூர்ங்கொழு” என்றூர் கூர்மபுராணத்தும், (வருஞைச் 15) துளர்படு துடவை—களைக்கொட்டால் களைகளைக் கொத்தும் தோட்டம். கொட்டு—மண்வெட்டி. “தொய்யாது வித்திய துளர்படு துடவை” என மலைபடுகொத்து வருவதுங் காண்க. (122) இளப்பிள்ளை—இளையகுஞ்சு, பிள்ளையென்னும் இளமைப் பெயர் பறப்பனவற்றுக்கு உரியதாதலே “பார்ப்பும் பிள்ளையும் பறப்பவற் றிளமை” என்னும் தொலகாப்பிய மரபியற் சூத்திரத்தால் அறிக. கறையணல்—கருமையான சமூத்து. “மையாரணல் மணி நாகம்” என்றூர் சிந்தாமணியிலும். (234வ) வன்புலம் என்றது மருத நிலத்தைச் சார்ந்த மூல்லை நிலத்தையென்க.

உழவர் (197) பூட்டி (198) ஊன்றி (200) உழுத துடவை (201) அரிபுகு பொழுதில் போகி (202) பிள்ளை தழிஇ (204) குறுப்பும் சேக்கும் (205) வன்புலமென்க.

(206—212) ஏருஞ்சினநு முழை கெடும்படி பசிய கோரையைக் குத்தியெடுத்த கரிய கடாக்கள் தம்மிற் பொருத இடமகன்ற செய்யின்கண் உழவர் நாற்றை நட்ட அச்செறுவில் என்க,

மெல்தோல் மிதியிலைக் கொல்லன் — மெத்தென்ற தாருத்தியை அழுக்கி ஊதுகின்ற உலையிற் கொற்றெழுமில் செம்கின்றவன். “மிதியிலைக் கொல்லன் பொதியிலை” என்றூர் பேருங்கதையிலும். அளவு அளை—சேற்றின்கண் ஊண்டாகிய முழை. பைஞ்சாய்—பசிய கோரை. உழா அதுண்தொளி — உழப்படாத நுண் னி யு சேறு. “உழா அதுண்டொளியுள் புக் கழுந்திய” என்றூர் சிலப்

பதிகாரத்தும் (10:120) முடி நாறு — முடியாகக் கிடக்கின்ற நாற்று. செறு (211) என்பது சுட்டுப் பொருளாய் நின்றது. சிதையக் (205) கொன்ற மருப்பீன் (206) ஏறு பொருத செறுவில் (210) தொளியை நிரவிய விளைஞர் (211) நாற்றை யழுத்திய செறுவென்க.

(213-217) அச்செய்யில்களை பறிப்பார் பறித்தெறிந்த நெய்தற் சூவை வெறுத்தாராயின், முள்ளியின் சூவைப் பறித்துக்கொண்டு தண்டான் கோரையைக் கிழித்து முடிந்த நாராற் கட்டிய மாலையை கரிய தலையிற் குழு என்க.

கணிக்கால்—திரண்ட கால். தகடு—சூவின் புறவிதழ். இப்பொருட்டாதலை “வேங்கை மாத்தகட் தொன்வி” என்னும் புறானுற்றுனு மறிக. (202) கொடுங்கால்—சூவினது வளைந்த காட்டு. பஞ்சாய்க்கோரை — தண்டான் கோரை. பல்லிற் சவட்டி—பல்லினுலே கிழித்து. புனர் நார் பெய்த—ஒன்றேடொன்று முடிந்த நாராற் கட்டின. பல்லினுற் சவட்டிய நாரினால் மாலை கட்டலை “பல்லினுற் சக்ரிந்த நாரின் பனிமலர் பயிலப் பெய்த மூல்லைங்கண்ணி” என்னும் சீவகசிந்தாமணியாலு மறிக (438).

(220—242) தொழில்செய்வாருடைய சிறு விளைகள் பழைய சேற்றை வெறுத்து அவலையிடிக்கின்ற உலக்கை ஒசைக்குக் கிளிகள் அஞ்சிகின்ற கழனியிடத்து விளைந்த நெல்லினை யறுத்த விளைஞர் மருதமர நிழவில் போராக அடுக்கிப் பின் அவற்றின் அடியை விரிச்துக் கடாவிட்டு வைக்கோலையும் கூளத்தையும் நீக்கி மேல்காற்றுலே தூவித் தூற்றின பொலி செம்பொன் மலைபோலத் தோன்றும் தண்பலை தழித்திய இருக்கை என்க.

பொன்காண் கட்டலை—பொன்னை யுரைத்து அதன் மாற்றைக் காணும் உரைகள். “பொன்னைன் உரைதிகழ் கட்டலை என்றார் குறுந்தோகையினுய. (192) கண்பினது காயிற் ரேஷன்றிய தாது மார்பிலே நீளக் கிடத்தல் உரைகளிலே பொன்னை யுரைத்தாற்போன்றிருந்தது என்க. கருங்கை என்பது இருப்பு முதலான சடின பொருட்களை அடித்து செகிழ்த்துச் செய்யும் வேலையி லும் கொலைத் தொழிலும் பழுகிய கை என்க. என்னை? கொன்றுவாழ் தொழிலினும் வன்பணித் தொழிலினும், கன்றிய தொழிற்கை கருங்கை எனப்படும்” என்றாகவின் என்க. (சிலப். 5:29 மேற்கோள்) விளைஞர் என்று மள்ளர் முதலியோரை. கவிகுடில்—கவிந்த குடில். இச்குடில்கள் பன்றி முதலான பிராணிகள் பயிர்களை அழிக் காமற் காத்தற்பொருட்டுக் கட்டப்பட்டவை என்க. பாடு—ஒசை. விற்கு—செறிந்து. இச்சொல் இப்பொருட்டாதலை “விறப்பு முறப்பும் வெறுப்புஞ் செறிவே”, என்னும் தோல்காப்பியச் சூத்திரத்தாலறிக. (எச் 51) படுபைகை—தமக்கு உண்டாகின்ற பகை. நீங்கா யானர்—இடையரூத புதுவருவாய். கடுப்புடைப் பறவை—ஏற்யப் பட்டார்க்குக் கடுக்குக் கொடுக்கும் குளவி. பழைய மரப் பொந்துகளில் பாப்பு கிடத்தவியல்பாகவின் ‘பாம்புறை மருது’ என்றார். மலை ஏற்றி—மிகவும் நிறையப் போராகவிட்டு. துணங்கை—கைபுணர்ந்தாடும் ஒரு வகைக் கூத்து. “முடக்கிய விருங்க பழுப்புடையொற்றத், துடக்கிய நடையது துணங்கையாகும்” என்பதுதீவாகரம். சிலம்பி வால்ரூல்—சிலங்கியினது வெள்ளிய நூல். சிலங்கியின் வலைக்குத்துகில் உவகமையாதலை “முழுமெய்யும் சிலம்பி வலந்துபோல் போர்வை போர்த்து” என்பதனாலறிக.

(சிவக 340) செம்பொன்மலை—பேருமலை. “செய்யபொற் குன்றும் வேறு நவமணிச் சிலம்பு மென்னக் கைவினை மள்ளர் வானங் கரக்க வாக்கிய கெற்குன்றுல்” எனப்பேரிய புராணத்து வருவதுக் காண்க.

மார்பினையும் (221) தோலினையுமுடைய (222) வினை ஞர்சிறூர் (223) முனைஇ (224) அவலெறியுலக்கைப் பாடு விறக்கையாலே (226) கிள்ளை வெருஉம் (227) கழனிகளில் (228) விளைந்த (230) துமித்த வினைஞர் (231) ஏற்றித் (233) தொலைச்சி (237) கீக்க (236) எறிந்த குப்பை (240) தோன்றும் இருக்கையெனக் கூட்டுக.

(243—253) அழியாத்தன்மைவாய்ந்த கூடுகள் வளர்ந்த இல்லினையும், சிறுதேர் உருட்டிய பிள்ளைகள் செவிவித்தாயரின் பாலையுடை துயில் கொள்ளும் நல்ல இல்லினையும், மிடியறியாத குடியிருப்பினையுமுடைய ஊரின் கண்ணே தங்கின் நெற்சோற்றை ஊனேடு பெறுகு விர் என்க.

பகட்டா—பெருமையுடைய பக். கொடுக்கைக்குழவிலீந்த அடியையுடைய கன்று. குழவி—இளமைப் பொரு ஞர்த்தும் பெயர். “மளவுக் குழவு மிளமைப் பொருள்” என்பது தோல்காப்பியம். (உரி 15) கவை என்பது கவைத்திருக்கும் தாமணியை யுணர்த்துதலின் ஆகுபெயர். தாம்பு—கமிழு. காழ்வன்று அல்குல்—தறிச்சு நட்டபக்கம். கெடுபார்பு—கெடிய வடிவு. பழும்பல்லுணவு—பழையவாகிய பலநெல்லு. செங்கென் முதலை சாதிப்பன மைகருதிப் ‘பல்லுணவு’ என்றார். குமரிமுத்த கூடு—அழியாத்தன்மையவாய் முதிர்ந்த கூடு. “குமரிக் கூட்டிற் கொழும்பல்லுணவு” என்றார் சிலப்பதிகாரத்தும். (10:123)

அல்குலினையும் மார்பினையுப்புணவினையுமுடையக்கெடன்க. ஊராகநற்றேர்—பிறரால் ஏற்படாத நல்ல சிறியதேர். தளர்க்கை—தளர்ந்தகை. “குழவி தளர்ந்தையைக் காண்டவினிதே” என்பது இனையது நாற்பது. அபளி—படுக்கை. “பொற்புடை யாளி யங்கட் பூவணைப்பள்ளி” எனச் சீவகசிந்தாமணியில் வருவதுக் காண்க. செவிலியம் பெண்டிர் என்பது ஒருஞமை பன்னை மயக்கம். மல்லல்—வளப்பம். இப்பொருட்டாய் வருதலை “மாடமோக்கிய மல்லன் முதார்” என்னும் நெடுநல்வாடையினுங்கான்க. “மல்லல் வளனே” என்றார் தோல்காப்பியனுநும். (உரி 7) வெண்கெல் வல்சி—வெள்ளிய தெற்சோறு. மஜைவாழ் அளகு—மஜையின் கண் வாழும் கோழிப்பெடை. அளகு என்னும்பெயர் சோழிச்சுரியதாதலை “கோழிக்கை யாயிசன்டல்லவை, சூழுங்காலையளகென லபையா” என்னும் தொல்காப்பிய மாரபியற்குத்திரத்தானாறிக.

செறுவிற் (212) புதுப்பு முனையின் (214) மாமலர் கொய்துகொண்டு (216) சவட்டிப் (217) பெய்த கண்ணி யைச் (218) சூடித் (219) தளராவிருக்கைசளிற் (242) கூடோங்கு நல்ல இல்லையும் (247) அளகினையுடைய நல்ல இல்லையும் (252) துளங்காவிருக்கையினையுமுடைய பேரூரி லே தங்குவீராஜின் (254) வல்சியை (255) வாட்டொடும் பெறுகுவிரெனக் கூட்டுக.

(257—262) பக்கமலையிலே யாளி பாய்கையினுலே யானை கலங்கிக் கூப்பிட்டாற்போல ஆலை ஆரவாரிக்கும் கருப்பஞ்சாற்றைக் காய்ச்சும் கொட்டில்கள் தோறும் கரும்பின்சாற்றைக்குடிக்கு அக்கரும்பின் கட்டியைத் தின்பிரோக என்க.

தரும்பின்சாற்றை இடையருது காச்சதலால் உண்டாகும் புகைகுழும்திருத்தலின் ‘புகைகுழும் ஆலை’ என்று.

“கரும்புகண் னுடைப்பவ ராலைதோ நேலாம்
விரும்பிவந் தடைந்தவர் பநுகி விழ்சிய
திருந்துசா றவேவுழிப் பிறந்த திம்புகை
பந்துவிண் புதுதலிற் பநுதி தேய்ந்ததே”

என்னும் சீவகசிந்தாமணிச் செய்யுள் ஈண்டு அறிதற் பாலது.

முகில் விளையாடும் கழைவளர் அடுக்கம்—மேகக்கள் விளையாடுகின்ற மூங்கில் வளர்ந்த பக்கமலை. “மனைமுளையாடுக்குன்று” என்றார் குறுந்தொகையினும். கணப்பு—திரட்சி. எந்திரம்—ஆலை. “கழைக்கரும் பெறிந்துகண் னுடைக்கு மெந்திரம்” எனவருவதுந்காண்க. (சீவக1614) ஆலை—கொட்டில். கரும்பாலையின் ஓசை, யானையின் ஒலி போன்றிருக்கு மென்பதை “கரும்பினெந்திரங் களிற் ரெதிர் பிளிற்றுப்” என்னும் ஐங்குறு நூற்றினுங் (55) காண்க. மிசைதல் என்பது தின்றலென்னும் ஒருவினைப் பொருளில் வந்தது. இங்கனம்ப்வருதலே, “மூங்கின் மிசைந்த முழந்தா ஸிருபாயிடி” என்னும் கலித்தொகையினும் (50:2) “வீழ்களிறு மிசையாப் புவியினும்” என்னும் அகநானுற்றினும் (29:3) காண்க.

(263—274) பந்தரிலே இளையவர்களும் முதியவர்களும் நிறைந்திருந்து கயல்களோடே இருப்பிறமும் குணங்களிலே உலாவி மீனைப்பிடித்துக் கோடை காலத்தும் வற்றுத குணங்களைக் காத்திருக்கும் வலைஞர் என்க.

வேழக்கோள்-பேய்க்கருப்பந்தட்டை. தாழைமுடித்து-தாழைநாராற் கட்டி. தாழை என்பது தாழையிலிருந்து

ஏடுக்கப்படும் நாரையுணர்த்துதலால் ஆகுபெயர். முடிதந்து முடித்தென விகாரம். தருப்பை வேய்த-தருப்பைப் புல்லால் வேய்ந்த. பந்தர் புன்னை மரத்தின் கொம் புகளை வெட்டியிட்டதென்க. பைங்காய்-பசியகாய். அவைசுரைக்காய் முதலியன. பரழியையும் சிலையையும் கயலுக்குப் பீருவுக்கும் உவையாக நிர நிறையாகக் கொள்க. இறவுக்குச் சிலை உவையாதலை “முடங்கிறவு பூட்டுற்ற வில்லெல்யக்கும்” என்பதனால் (திணைமாலை 131) அறிக் குட்டப்-ஆழம். இப்பொருட்டாதலை “இருமுந்நீர்க்குட்டமும்” என்னும் பறநானுற்றுனும் (20) அறிக். இங்கே ஆழமான குளங்களை யுணர்த்திற்று. தோள்தாள் குளத்தைகையை மேலே கூப்பி முழுகி நீர்க்கிலை சாட்டும் காலத்துக்கையமிழ்க்குங் குளங்களினுடைய. “வெளிற்றுடற் குருதி வெள்ள நிலையிது வெண்ப வேபோற், சளிற்றுக்கிரப் பிறம்பற் பேய்கள் கைகளை யுச்சி கூப்பி, யளித்தவை பாடியாட” என்றார் சிந்தாமணியினும். (804) வலைஞர்-வலையை வீசவார். வளையான் முயன்றுண்பவன் வலையன் என்பர் பிரயோகவிவேக நூலார்.

குறியிறைக் குரப்பையினையும் முன்றிலையு (265) முடைய குடி (274) என்க.

பந்தரிலே (267) தவன்றி (268) மழங்கிக் (271) காத்திருக்கும் (273) வலைஞரென்க.

(275—282) கொழியலரிசியைத் தழாவி யட்ட கைழப் பிழாவிலே உலரவாற்றி கல்ல முளையை யிடித்து அதிலே கலந்து சாடியிலே இளையறும்படி முற்றின நறியகளை மீனைச்சட்டத்தேஞ்சேடே பெறுகுவிர் என்க.

அவையா அரிசி-குற்றுத் கொழியலரிசி. அவையல்-
குற்றல். இதனை “ஆய்தினையரிசியவைய வன்ன” என்னும்
போருநராற்றுப்படையானும் (16) அறிக. துழவை-துழா
வியட்ட குழ். குருப்பி-புற்றுப்பழஞ்சோறு. எல்லை-பகல்.
இச்சொல் இப்பொருட்டாதலை “திருவின் மாந்தர் நெஞ்சி
வெல்லை யிருவிற் றுகி” என்னும் சிந்தாமணியானும்
(1416) அறிக. வளைச்சற விளைதல்-இளமையறும்படி முற்
றுதல். “வழைச்சுறுசாடிமட்டயின் று” என (சிவக 1614)
வருவதுங் காண்க. தண்மீன்-மிகவும் உலராத மீன்.

துழவையை (275) ஆற்றி (376) அளைக (278)
சழிப்பி (279) விளந்த (280) பிழி (281) யென்க.

வலைஞர் குடவயிற் சேப்பின் (274) பிழியைச் (281)
சுட்டொடு பெறுகுவிர் என முடிக்க.

(283—296) வாளைமீன் நீர்க்குச் சமீபத்தில் நின்ற
பிரம்பின் நிமிலை நீரிற்கண்டு அஞ்சம் குளத்தில் பூத்த
தாமரைப் பூவைப் பறித்தலைப் பரிகரித்து, இந்திரவில்லை
மொப்ப நிறம் மாறுபட்ட பூக்கள் மலிந்த பொய்க்கைளி
த்தீதே பறிப்பார் நுங்களுக்கிட்ட பூக்களை நாட்காலத்தே
சுடிப்போமின் என்க.

பச்சுஞ் பெய்த பைங்கீதாலென்றது, தூண்டிலே
கோக்கும் ஊனுகிய இரையை இட்டு வைக்கும் தோற்
பையை. இதனைத் தோரிடத்தே இட்டு வைத்திருத்த
வின் ‘சவல்பிளிப் பைங்கீதால்’ என்றார். பொதியிறை-
தூண்டில் மறையுப்படியாகப் பொதிந்த இரை. தூண்டி
லினுக்கு எப்பொழுதும் வாய் மடிந்திருத்தவின் ‘மடிவாய்
இரும்பு’, என்றார். புலம்ப-இரையின்றித் தனிப்ப.
‘புலம்பே தனிமை’ என்பது தோல்காப்பியம். நீர்க்

சனித்தாய் நின்ற பிரப்பின் நிழல் காற்றுலகைய அதனைத்
தன் பகையென எண்ணியதால் வாளைமீன் அஞ்சியது.
நீத்தம்-பெருக்கு. கடவுள் ஒன் பூ-கடவுள் சூடுதற்
குரிய ஒன் வியதாமரைப் பூ. உறை-நீர்த்
துளி. இப்பொருட்டாதலை “மாமழை, வாள்போழ் விசம்
பில் வள்ளுறை சிதற்” என்னும் திருப்புருகாற்றுப்படை
யானுமறிக. குறைவில்-இந்திரவில். உயற்சி என்னும்
பொருளைத் தரும் ஒங்கு, உயர் என்னும் சொற்கள் பிரி
வின்றித் தொடர்ந்துமை “ஒருபொரு விருக்கொற் பிரிவில்
வரையார்” என்னும் தோல்காப்பியச்சுத்திரத்தால்
கொள்க. (சொல், எச்ச 44) குறுநர்-பறிப்பவர்.

வாழை (287) வெரூஉம் (288) நெடுங்கயத் திலே
மலர்ந்த (289) பூவை ஓயகிக் (290) குறைவில்லேய்ப்பட
(292) பூபலிந்த பொய்க்கைளித்தே (294) குறுநரிட்ட
மலரைப் (295) பின்னயினிர்சழிமின் என முடிக்க.

(297—310) வளவிய கன்றைக்கட்டின பந்தரினையும்
வழிபடு தெய்வங்களையுடைய அங்களையுடைய மறை
காப்பாளர் உறைபதியில் தங்குவீராயின் பார்ப்பனி பத
மறிந்து அட்டனவற்றை ஞாயிறுபட்ட காலத்து நெற்
சோற்றை ஊறுகற்மோடே பெறுகுவிர் என்க.

செழுங் கன்று-வளவிய கன்று. கன்று என்னும்
இளமைப் பெயர் இங்கே ஆங்கன்றை யுணர்த்திற்று.
“கன்று புகுமாலை நின்றே வெய்தி” என்றார் அகநானுற்
றினும். ஆவுக்குக் கன்றைன் னும் பெயர் உரித்தாதலை
“யாளையுங் குதிரையுங் சமுதையுங் கடமையு மாளை
டைந்துங்கண்றென்ற்குரிய” (தொல். மரபு19) என்பதற்குற்
கொள்க. பைஞ்சீசுறு-சாணப். படிவம்-தாம் வழிபடு

தெய்வம். மீண்டும் கோழியொடு ஞமலி துண்ணாது— மனைகளிலே உறைகின்ற கோழிகளுடனொயுஞ் சேராமல். “பார்ப்பாரிற் கோழியும் நாயும் புகவின்னு” (இன்ன நாற்பது 3) என்பது ஈண்டறியற்பாலது. மறைகாப்பாளர்-வேதத்தைக் காத்தற்றெழுதில் செய்கின்ற அந்தணர். வானத்து வடவயின் விளங்கும் சிறுமீன்-விசப்பின் வடத்திசையில் விளங்கும் அருந்ததி. வானிடத்து வடத்திசைக் கண்ணே துருவநடசத்திரத்தின் அண்மையிலுள்ள எழு முனி நடசத்திரங்களில் ஆரூவதாகிய வசிட்டமுனிவரின் பங்களில் ஒருசிறுவின்மீன் வடவயாகத்தோற்றுபவாகவின் ‘வானத்து வடவயின் விளங்கும்சிறுமீன்’ என்றார். அருந்ததிக்கு சிறுமீன் என்னும் பெயரேயன்றி வடமீன் கடவுண் மீன் அந்திமீன் என்னும் பெயர்களுமண்டு. மக்டூல் என்பது பெண்பாற் பொதுச்சொல். வயினிறித்து அட்ட என்றது பாற்சோறு பருப்புச்சோறு முதலியவற்றை. பறவைப் பெயர்படு வத்தம்-பறவையின் பெயரைப் பெறுகின்ற கெல்லு. என்றது இராசான்ன மென்னும் பெயர்பெறுகின்ற நெல்லென்றவாறு. இந்த கெல்லுச்சோறே ஆகுதி பண்ணுதற்குச் சிறந்ததென்று இதனைக் குறினார். வெண்ணொயில் கொம்பட்டி மாதுளையினுடைய வெய்மையுறுகின்ற வகிரோடு மிளகுப்பொடி கல்குது கருவேப்பிலையாவி மாவடிவினைப் பலவாகப்போக்ட ஊறுகறியென்க. உருப்பு-வெம்மை ‘உரிதிமிர்ந்’ தன்ன வருப்பவிரமையத்து என்றார் குறுந்தோகையினும் (151).

மறைகாப்பாளர் உறைபதி சேப்பின் (301) மக்டூ அட்ட (304) வத்தத்தானுண்டான் சோற்றைச் சுடர்க்கடையிலே (305) காடியுடன் பெறுகுனிர் என முடிக்க.

(31. - 319) நீருண்ணுக் துறையிலே நீராடுமகளிர் இட்ட பொலங்குழழயினை சிச்சிலி இசையென எடுத்துக் கொண்டு பஜைமடலிற் செல்லாது அந்தணர் யாகசாலையிடத்து கட்ட யூபத்தின் இருந்து யவனர் இட்ட ஒதிம விளக்குப் போலவும் வைகுறு மீணப்போலவும் தோன்றும் நீர்ப்பெயற்றென்றும் ஊர் எனக்.

ஆயர்-திரள், கூட்டம். “ஓருங்கமராயமொடு ஏத்தி னர் தொழுவே” என்றார் பரிபாடலினு. புனலாடு மகளிட்ட பொலங்குழழ-நீராடுகளிற் மகளிர் இட்டுப் போன பொன்னாற் செய்த குழழு. “புனலாடு மகளிரிட்ட வொள்ளிகழு” என்னும் ஜங்குறுநூறு ஈண்டி (100) ஒப்பு கோக்கந்தபாலது. பொன் என்னும் சொல் பொலம் என்று வருதலை “பொன்னென் கிளவி பிறகைட முறையின்” என்னும் தோல்காப்பியப்புளரிமயங்கியற்குத்திரத்தால் முடிக்க. மணிச்சிரல்-லீலமணிபோலும் சிச்சிலி. “புலவுக் கயல்லுத்த பொன்வாய் மணிச்சிரல்” என்றார் சிறுபானுற்றுப்படையினும். (181) புலப்பு மடல்-ஒலை முதலியனாற்ற தனித்த மடல். “புலப்பே தனிமை” என்பது தோல்காப்பியம். யாகஞ்செய்தலைத்தமது இன்றி யமையாத கடனாகக் கொண்டொழுகினாகவின “அந்தணர் அருங்கடனிறத்த வேள்வி” என்றார். “கேள்வி முற்றிய வேள்வி யந்தணர்” என (புறம் 361) வருவதுங் கான்க. வேள்வித் தாணர்-யாகசாலையிடத்து கட்ட யூபத்தம்பம். “கேள்வி மலிந்த வேள்வித் தாணத்து” எனப்புறநானுற் றினும். (400) ‘கிளர்மறை யுறையான், வேள்வி யாற்றிய யூபமும் விறந்தன வடேனகம்’ எனக் காந்திப்பாணத்தும் (கடேர்த்துப் 181) வருவன் கான்க. யவனர்-சோனகர். ஒதிம விளக்கு-அன்னவிளக்கு.

வெகுறுமீன்-இராக்காலம் விடுதற்குச் சாரணமாகிப் பெவள்ளியாகிய மீன்.

அசைஇ (316) விளக்கின் (317) மீனிற்ரேன்றும் (318) நீர்ப்பெயற்றென்க.

(319—336) மரக்கலங்கள் குழந்து கிடக்கப்பட்ட கடற்பக்கத்தினையும் மாடங்கள் மலிந்த பலவேறு தெருக் களையும் மிகவுயர்ந்த பண்டசாலைகளையும் நன்றாகிய அகங்களையுமடையபட்டினம் என்க.

வாலுளைப்புரவி-வெள்ளிய தலையாட்டத்தினையுடைய குதிரை. “வாலுளைப் புரவியொடு வையக மருள்” என்றார் சிறுபானுற்றுப்படையினும். (92). குதிரைகள் பிறநாடுகளிருந்து நாவாய் வழியாக இங்கு கொண்டுவரப்பட்டன. “நீரின்வந்த நிமிர்ப்பிரப்புரவியும்” எனப் பட்டினப்பாலையிலும் இவ்வாசியிர் இதனைக் குறிப்பிட்டிருத்தல்காண்க. பரதவர் மலிந்த பலவேறுதெரு-பரதவர் மிக்க பலவாய் வேறுபட்ட தெருக்கள். சிலதர்-தொழில் செய்வார். மேழு கத்தகர்-செம்பறியாட்டின் ஆண். இதனை ஏழுகம் என்றும் கூறுவார். கொடும்பூண் மகளிர்-வளைந்த அணிகலங்களையுடைய மகளிர். பைங்காழ்-பசிய மனிகள் கோத்த வடங்கள். வரை-கனு. அது கனுக்களையுடைய மூங்கிலையுணர்த்துவதால் கிண்யாகுபெயர். வரை என்பது மலையாகதோவெனின் மால்வரை நிவந்த சேணுயர் வெற்பில்’ என்றாகவளின் (திருமுரு 12) ஆகாவென்க. பிலீமஞ்ஞஞ்சியிலி-தோகையையுடைய மயில்போலே உல்லாசி. “மணி வரைச்சாரன் மஞ்ஞஞ்சோல, ஆணிபெறவியலி” என்றார் பெநுங்கதையினும். காலதமனியப் பொற்சிலம்பு-காலகளிடத்தனவங்கிய தமனியமாகியபொன்னுற்செய்த சிலம்பு.

தமனியக் கால பொற்சிலம்பு எனக்கூட்டிப் பொற்சுண் களையுடைய கால்சனிடத்தனவாகிய பொன்னுற் செய்த சிலம்பு என்றுவரப்பர் நச்சினூர்க்கிணியர். மகளிர் பொற்சிலம்பொலிச்சுமாறு வாளைத்தீண்டும் மாடத்திடத்தே பந்தையடித்து இளைத்தனர் என்க. வான்றேய் மாடம் என்பதனை மகளிர் என்பதோடுகூட்டி வான்றேய் மாடத்து மரளிர் பந்தடித்து இளைத்து எனப் பொருளுறைப்பர் நச்சினூர்க்கிணியர். பைபய பொற்சமுங்காடும். என்றார் மகளிர் பந்தடித்து இளைத்தாராகலின்.

மகளிர் (327) நுடங்க (329) இயலி (331) ஒலிப்ப (332) மாடத்து அசைஇப் (333) மின்னர்ப்பைபயக் (334) சமுங்காடும் பட்டினம் என்க.

படப்பையினையும் (321)தெருவினையும் (322) வரைப் பினையும் (324) இல்லினையும் (327) முடைய பட்டினம் என்க.

(337—345) கள்ஞஞ்சார் பலரும் புதுகின்ற வாயிலித்துத் துவின பூ வாடலையுடை முற்றத்தில் கள்ளைச் சுமைக்கின்ற மகளிர் வட்டில்சமுனிவனீர் பலகால்வழி தலின் சிறைந்து வழிந்த குழம்பிடத்துச் சேற்றை யளைந்த குட்டி களையுடை பெண்டன்றிகளுடன் புணர்ச்சிக் கருத்தாற் டீபாகாமல் பலங்கள் குழியிலே விட்டுப் பாதுகாத்த ஆண் பன்றியின் தகையோடே சுளிப்புமிக்க கள்ளைப் பெறுகுவிர் என்க.

கள்ஞக்கடைகளின் வாயிலிலே கள்ளிற்போர் கொடி கட்டிப் பூவைத் தூவுகல் பண்டைய வழக்கம். இவ்வழக்கத்தினை இவ்வாசியிர் “மணற்குவை மலர் சிதறி,

பலர்புகுமணைப் பலிப்புதலி, னறவு கொடைக் கொடியொடு பிறப்பிறவு நனிவிரைஇப், பல்வே உருவிற் பதாகை தீழும், செல்கதிர் துழையாச் செருங்கர் வரைப்பில்” என்று அழபெறப்பட்டினப்பாலையில் (178-83) குறிப்பிட்டிருத்தலுக்காண்க. பன்றிகள் சேற்றை யளையும் இயல்புடையனவாகவின் ஈர்ஞ்சேருடிய பினவு என்றும், ஆண்பன்றியை வெளியே விட்டு வளர்ப்பின் பினவுடன் சேர்ந்து கொழுப் பின்றுமதவின் குழிநிறுத்தோம்பிய என்றும் அங்குங்கம் விட்டு வளர்த்தமையின் கொழுப்பு மிக்கதாகவின். கொழுநினைத்தடியொடு என்றுங் கூறினார்.

பலர்புகுவாயில்-கள்ளுண்பார் பலரும் புகுகின்றகட்கடையின் வாயில். செதுக்கு-பூவாடல். வள்ளம் நுடக்கிய-வட்டில் கழுவின. பன்மயிர்ப்பினவு-பல மயிர்களையுடைய பெண்பன்றி. பினவு என்னும் பெண்பாற் பெயர் பன்றிக்குரியவாதலை, “பன்றி புல்வாய் நாயென மூன்று மொன்றிய வென்ப பினவின் பெயர்க்கொடை” என்பதாலைறிக. (தொல் மரபு ५८) பாயம்போகாது-புணர்ச்சியைக்கருதுங் கருத்தாற் போகாமல். நெல்மாவல்கிதிற்றி-நெல்லையிடித்த மாவாகிய உணவைத் தின்னப்பன்னி. “துறுங்கு பெப்தாக்கிய கூழாவுண்டு, பிறங்கிக்கு கோட்டெடாடு பன்றியும் வாழும்” என அறநேறிச்சாரத்து வருதல்-கண்டறியற்பாலது. குறுந்தாள்-எற்றை-குறியகாலையுடைய ஆண்பன்றி. ஏற்றை யென்றார் * ஆற்றலொடு புணர்த்தவாண்பாலாதலின். கூர்க்கு-களிப்பு மிக்க கள்ளு.

வாயிலிடத்து (337) முற்றத்துக் (338) குழம்பிடத்துக் (340) சேருடிய (340) பினவொடு போகாது (342) தீற்றி (343) ஓர்மீய ஏற்றின் (344) தடியொடு நூப் பெறுகுவிர என முடிக்க.

* ஆற்றலொடு புணர்த்த வாண்பாற் கெல்லாம் ஏற்றக் கிளவி யுரித்தென்மொழிப்” (தொல். மரபு 49)

(346—351) தேவருவங்கு முட்டுக்காலாக ஊன்றிய பற்றுக்கோடு. போல விண்ணைத் தீண்டுப்படி ஒங்கிய மாடத்தில் இராக்காதத்தே கொழுத்திய விளக்கு, கடற் பரப்பிலே வேறேறு துறைக்கண் ஒடுங் கலங்களை அழைக்கும் துறை என்க.

மதலை-பற்றுக்கோடு. இச்சொல் இப்பொருட்டாகலை “பலாஉக்கொடி வளந்த பதலை பற்றி” என்னும் பலைபடு சடாத்தும் (216) காண்க. சென்னியையுடைய மாடம் என்க. வேயா மாடம்-கற்றை முதலியவற்றுக்கே வேயாது சார்திட்ட மாடம். “வேயா மாடமும் வியன்கலவிருக்குக் கூடியும்” எனக் கிலப்பதிகாரத்து (5: 7) வருவதுங் காண்க. உரவு நீரழுவும்-கடற்பறப்பு. ஒடு கலம் கறையுப்-ஒடுக்கின்ற கலங்களை இது நம் துறையென்று அழைக்கும். “இலங்கு நீர் வரைப்பிற் கலங்கரை விளக்கழும்” என்றார் கிலப்பதி காரத்தும். செஞ்சிமூலம்-கெஞ்சிமுக்கும் இனி செஞ்சிமூலம் வென்பதனைச் சுடைக்கொள்ளியாக்கி அதனை எரித்துக் கொளுத் தின இலங்கு சுடர் என்றுவரைப்பினும் மபையும்.

(351—362) தென்னிலையால் வேயந்ததும் பஞ்சனையுடைய முன்றினையும் பூங்கோட்டங்களையும் முடையது மாகிய தோட்புக் குடிகளின் பனையில் தங்கின் பலாப்பழத் தையும் இளையையும் வாழைப்பழத்தையும் நுங்கொடு வேறு பலபண்டங்களையும் சேப்பினையும் தின்பீர் என்க.

கறையடி-உரல்போலும் அடி. தென்னையின் மேற் புறம் சருச்சரையுடைத்தாகவின் யானையின் உடப்பை உவமை கூறினார். படப்பை-பூங்கோட்டம். குழுக்கைப் 20

பெரும்பழம் என்பதற்குத் தின்பார் விரும்பிச் சூழம் சுலையையுடைய பெரிய பழம் என்றுவரப்பினும்மையும். வீழில் தாழை என்பது தென்னைக்கு வெளிப்படை. ஏரு எணி என்பதுபோல. தாழைக்கு விழுதிருத்தவின் இதனை வீழில் தாழை என்றார். குழலித்தீரீ-இளைர். “மழவுங் குழவு மினமைப் பொருள்” என்பதுங் (தொல் உரி.) காண்க. “பிள்ளை குழலி கன்றே போத்தெனக், கொள்ளவு மழையு மோரநி வுயிர்க்கீகே” என்றதனாற் குழலித்தீரீ என்றார் குலைமுதிர்வாழைக் குனி வெண்பழம்-குலைகள் முதிர்ந்த வாழையினது வளைக்கதெவள்ளிய பழம். சுவரூட்டத்துக் கொம்பு நிறத்தினாலும், வடிவினாலும் வாழைப்பழத்திற்கு உவமையாயிற்று. தாரம்-பலபன்டம். இப்பொருட்டாதலை, “மலைத்தாரமுங் கடற்றூரமும் தலைப் பெப்பு வருநர்க்கியும்” (34.) என்னும் புறநானுற்றுனுமிக.

சேப்பிற் (355) பழத்தையும் (356) கீரையும் (357) பழத்தையும் (358) நுங்கோடே (360) பலபண்டங்களையும் முனையிற் (361) கிழங்கார்க்குனிர் என முடிக்க.

(362—371) தெங்கினதுகாய் வழிச்செல்லும் புதியோர் சோற்றை யாகுகுகின்ற பானை அடுப்பினின்று கிழே விழுமாறு நிலத்திலே விழுகின்ற புதுவருவாயினையுடைய பாக்கத்தினிடத்து நீண்ட வழியாகப் போய் நன்றாகிய ஊர்ச்சிலே மாடங்களையுடை மதிலின் புறத்துச் சூழ்ந்த வள்ளிக் கூத்தின் வளப்பரம் பலவற்றைத் தருதற்குக் காரணமாகிய புறநாடு கழிந்த பின்பு என்க.

தெங்கின் முப்புடைத் திரள்காய்-தெங்கினுடைய மூன்று புடைப்பினையுடைய திரண்டகாய். “தாழை முப்புடைக் காய்வீழ்த்து தாற்றிளங்க முகு செற்று” என்றார்

நெந்தத்தினார்: நன்றாகப் பழுத்தால் அடிமுன்றுகப் புடைத் திருத்தல் அதற்கியல்பாகவின் ‘முப்புடைத் திரள்காய்’ என்றார். வம்பலர்-புதியோர். காய்ப்பகி-மிக்கபசி. வியாயாணர் - விடாத புதுவருவாய். நீளிடை-கீண்டவழி. “சீரில்ல சீவிடையை” என்னும் புறநானுற்றினும் (3) இப்பொருட்டாதல் காண்க. வாடா வள்ளி-வாடுங் கொடி பினையுடைய வள்ளியல்லாத வள்ளிக்கூத்து. அங்கு இளிக்கோர்கானுங்குத்து. வளம்பவலவன்றார், இக்கூத்து ஆண்பாற்கும் பெண்பாற்கும் பொதுவாய் வருதவின். நாடுபல என்றது புறநாட்கள் பலவற்றை என்க. சிறப் புடைய நாடுகளை இக்குணையும் கூறிப் போந்து இப்பகுதி யால் தாழ்ச்சிபெற்ற இழிகுலத்தோருறையும் புறநாடுகளைப் பாடாமல் தொகுக்கின்றார். அவை புறநாடெடங்பது தோன்ற இழிகுலத்தோர் காண்டற்குரிய வள்ளிக்கூத்து இணக்குறி அதனை வெளிப்படுத்தினார். இது தொல்காப் பியம் புறத்தினையியலி லுள்ள “வெறியறிசிறப்பு” உன்னும் சூத்திரத்து “வாடாவள்ளி” என்பதனாலுணர்க.

(371—392) டாங்கொக் குக்களையுடைய காந்தள் பொருந்தியபக்கமலையில் யானை கிடந்தாற்போல பாடப் பையில் துயில் கொண்டோனுடைய திருவெங்காவிடத்து இளமரக்கானில் குருக்கத்தியின் டூ, வார்ந்த மணவிடத்துக் குழிகளினின்ற நீரிடத்தே விழும்படி நீர் பெருகிய காலத் துத் தூய்தாக்கிப் போன பொழில்கடோறும் மடவரல் மகளிரொடு பசற்காலத்தே விளையாடிப் பெருந்துறையிடத்து இளவேனிற் செல்வியை நுகர்வாரோடு இளைப் பாறி அத்திருவெல்காவையில் திருமாலை வாழ்த்தியாழை வாசித்து அவ்விடத்தினின்றும் போமின் என்க.

சீடுகுலைக் காந்தளஞ் சிலப்பு-நீண்ட மூங்கொத்துக்களை யூடைய காந்தளையுடைய பக்கமலை. “சாரற் ரேனுச மலர்து சாய்ந்த சேயிதழ்க் காந்தள்” என்றார் சம்பராமாயணத்தும். (கார். 27) பாம்பணப்பள்ளி அமர்ந்தோன் - பாம்பணையாகிய படுகையில் துயில் கொண்ட திருமால். “கொளுமணிச் சுடிகை நெற்றிப் பாம்பணை” என்றார் பாகவதபுராணத்தும். (கஜீந்) காந்தள் என்றதற்கெற்பப் பாப்பணை என்பதனைப் பாம்பணையென மெலித்தார். ஆக்கண் என்றது திருவெங்காலை. இது காஞ்சிகளிலுள்ள திருப்பதி. திருமாலுக்குரிய நாற்றெட்டுத் திருக்தலங்களு ஸொன்று. இங்கே திருமால் சர்ப்பசயனத் திருக்கோலமுடையவராய் எழுந்தருளி பிருக்கின்றார். இதனைப் “பாந்தட் பாழியிற் பள்ளி விரும் பிய வேந்தனைச் சென்று காண்டும் வெல்காவுளே” எனப் பெரிய திருவாய்மோழியில் வருவதனாலுறிக.

வெயினுமை பற்யாப் பொதும்பர் - ஞாயிற்றின்கதிர் உட்சென்றறியாத இளமரக்கா. இலை நெருக்கத்தினாலே சிறியனவாகிய குயில்களும் நுழைந்து செல்லவேண்டியிருத்தலின் ‘குயினுமை பொதும்பர்’ என்றார். “கதிர் நுழைகல்லா மரப்பயில் சுடிமிளை” எனப் பற்நானுற்றும். (21) “வெயிலொளி யறியாத விரிமலர்த் தண்காவிற் குயிலாலும்” எனக் கலீத்தோகைய்தும் (30) “வெங்கதிர் நுழையா விரிபொழில்” என இராமாயணத்தும். (தீதை வனப்புகு 22) “விரிகதிர்ச் செஞ்ஞா யிற்றின் வெயிஸ்புகாப் பொதும்பர்” எனச் சீகாளத்திப்புராணத்தும் (கண்ணப்ப 66) வருவன ஈண்டறியற்பாவன.

பொதும்பர் என்பது பொதுப்பு என்னும் மென்றூர்க் குற்றியலுகரத்தின் போலி. பொதுப்பு-மரச்

செறிவு. குருகின்புன்புற வரிப்பூ - குருக்கத்தியினுடைய பொலிவிழுந்த புறத்தினையும் வரிகளையுடைய பூக்கள். காரகல் கூவியர் - கரியசட்டியையுடைய அப்பவாணிகர். “குவியர் காரகற் குடங்கால் விளக்கமும்” என்றார் சிலப் பதிகாரத்தும் (ஏ: 138) இழைகுழ் வட்டப்-நூல்போலச் சூழ்ந்து கிடக்கின்ற அப்பம். (இடியப்பம்) சட்டியிலே கிடந்த அப்பம் பின்பு பாலிலே கிடந்தவை போல வென்க. சீர்முகத்து உறைப்ப-கீடிடக்தே மினிமும்படி. உறைப்ப என்பது மிகுதியைக் குறித்து நின்றது. புன்ளகால் கழி இய பொழில்-சீர் பெருகிய காலத்திலே ஏறிய இடத்தைத் தூய்தாக்கிப் போன பொழில். “சீர்கால் கழி இய வார் மண வெக்கர்” என்னும் பேரங்கதை ஈண்டு ஒப்பு நோக்கற்பாலது. பைங்குடம் தொலைச்சி - பச்சைக்குப்பிசுளிலி ருந்த கள்ளை உண்டு போக்கி. கள்ளைக் குப்பிசுளிலே இட்டு வைத்துண்ணல் பண்டைக்கால வழக்கம். இனைதாகிய பிறையைச் செம்பாப்பு தீண்டுதலின்மையின் “சிறுகோட்டுச், குழுவித் திங்கட் கோணேர்க் தாங்கு” என்றது இல் பொருளாயையாகும். இளம்பிறையை அராச் சேரா என்பது “இளம்பிறை யாய்க்காற் றிங்களைச் சேரா, தணங்கருந் துப்பினரா” என்னும் நாலடியாராலும் (25:1) அறிக். கிரகணகாலத்திலே சூரிய மண்டலத்தை மறைக்கின்ற சந்திரனது சாயையினையும், சந்திர மண்டலத்தை மறைக்கின்ற பூமியின் சாயையினையும் கரும்பாப்பு செம்பாப்பு (ராகு தேதுக்)களாகக்கூறுவது கவிமரபாகும். சுறவு வாய்ச்சுருவினாலும் அங்காந்த வாயாகப் பண்ணின தலைக்கோலப். “எற்றமசர வலய மணிதிகழ் நுதலியர்” என்றார் பரிபாடலினும். (10: 77) நறவு பெயர்த்தமைத்த கண் என்பதற்கு நறவும் பூவினிதழையுப் பெயர்த்தமைத்தாற் போன்ற கண் எனிலும் பொருந்தும். மசனிர் கண்ணுக்கு

ஏவும் பூஷிதனை உவமை குறுதல் பண்டை வழக்கமாதலை “நயவரு நறவிதம் மதருண்கண்” என்னும் பரிபாடலீ னும். “நறவின் சேயித மூனைய வாகிக் குவளை, மாயிதம் புரையு மலிர்கொ ளீரிமை” என்னும் அகநானுற்றினங்காண்க. மடவரல் ஃசனிர் - மடப்பத் தோற்றுதலையுடைய மகளிர். மட்டமை-பேதமை. அறிந்தும் அறியாதுபோலி ருக்குஞ் தன்மை. ‘கொஞ்சத்தக்கொண்டு கொண்டது சிடாமை’ என்பர் நங்கீரங்கு. இது மகளிர்க்குரிய நான்கில் ஒன்று. மற்றவை-அச்சம் நானம் பயிர்ட்டு என்பன. “அச்சமு நானு படனு முந்துறுத்த, நிச்சமும் பெண்பாற குரிய வென்ப” என்று தோல்காப்பியம் குறுவதுங்காண்க. துறை, நுச்சர் பொருட்களால் குறைவின்றியிருக்கவின் பெற்றங்கரு தொல்சிர்த்துறக்க மேய்க்கும் துறை என்றார். செவ்வி கொள்பவர்-இளவேனித் செவ்வியை நுச்சர் பவர். அவ்வயின்-அத்திவெல்காவினையில். இத்தலம்பிரமா செய்த வேள்வியை அழிக்கும்படிய் வந்த வேகவதி நதியைத் தடுத்தற் பொருட்டு திருமால் அணிபோன்று கிடந்த தலமாகும். இதனால் இத்தலத் தெழுந்தருளிய திருமாலுக்கு வேகா சேது என்பது திருநாமமாகும். இன்னிபம-இனிய யாழ்.

ஆங்கட் (373) பொதும்பர் (374) குருகிண்டு (376) உறைப்பக் (379) கழிதூய பொழிழெறுதும் (381) கீலப்பைங் குடம் தொலைச்சி (382) மரீதுக் (383) மகளிரொடு பகல் வினையாடிப் (387) பெருந்துறைச் (389) செவ்விகொள்பவரோடு அசைகு (390) கடவுள் வாழ்த்தி (391) இயக்கினிர்கழிமின் என முடிக்க.

(393—396) காழோர்-பரிகோற்காரர். யானைவிசெய்யு மாயின் அதனைக் குத்துதற்கு அதன் முன்னே இவர்கள்

நடந்து செல்பவர்கள். யானைக்கு நெய்யுடனே கலந்த கவளங்களை மந்தி கவர்ந்து செல்லும் சோலை என்க. கதன் கோபம். கந்து-யானை கட்டுந்தறி.

(397—411) திண்ணியதேர் பலகால் ஒடுதலின் குழிந்த செடிய தெருவினையும் கொடுப்பாரையும் கொள்ளுவாரையும் தடுத்த வாயிலினையும் காவற்காடு சூழ்ந்த பக்கத் திணையும் செங்கல்லாற் செய்யப்பட்ட உயர்ந்த மதிலினையும் உலகத்து நகரில் விசேஷித்தும் பலரும் தொழும்படி எழுந்த விழாக்களால் மேலான வெற்றியினையுடைய முதூர் என்க.

இளங்கிரயனது கொடைப் பெருமையால் மீறர் கொடை தனிர்தாரெனவும், இவனிடத்துப் பெற்ற பெரும்பொருளினால் பிறரிடத்து ஏற்கக் கூடவாரிலரா கவின் கொள்ளுதல் தனிர்தாரெனவும் அறிக. நீணிற வருவின் நெடியோன்—திருமால்.

சுடுமண் ஒங்கிய வரைப்பு-செங்கல்லாற் செய்யப்பட்ட உயர்ந்த மதில். சுடுமண்-ஒடு என்பர் அடியார்க்குநல்லார். இழுமென் புள்ளு-இழுமென் னும் ஒசையையுடைய புறவு. கோஞி-பூவாமற் காய்க்கும் மரம். பலர்தொழு-பல சமயத் தாரும் தொழு. பலசமயத் தெய்வங்களுக்குக் காஞ்சி இடமாதவின் பலர்தொழு விழவு மேம்பட்ட முதூர் என்றார்.

காவினையும் (395) தெருவினையும் (397) அடையாவாயி வினையும் (401) படப்பையினையும் (401) வரைப்பினையும் (405) உடைய முதூர் என்க.

காண்வரத் தோன்றிப் (404) பலாப்போல (408) விழவு மேம்பட்ட முதூர் என்க.

(412—420) துரியோதனன் முதலிய நூற்றலரும் களத்திலே படும்படி போரை வென்ற தருமன் முதலி யோரைப் போல அடங்காத சேனையுடன் தன்மேல் வந்த பகைவர் தோற்றவிடத்துக் களிப்பினால் ஆரவாரித்து காஞ்சிபுரத்தே யிருக்கின்றன கைவண்மையையுடைய தோன்றல் என்க.

அவ்வாய்-அழகிய இடம். அந்தியென்பது பகலு டனே இரவு சேருங்காலமாகிய மாலீச் சந்திக்கும் இரவு டனே பகல் கூடுங்காலமாகிய காலீச் சந்திக்கும் பொது வாகும். அக்காலத்தில் ஆகாயம் சிவந்திருத்தவின் ‘செல்வாய் அந்திவானம்’ என்றார். இரும்பிணப்-கரிய யானைப் பிணம். கொடிஞ்சி-தாமரைப் பூலாகப் பண்ணித் தேர்க் கட்டின் முன்னே நடுவது. ஆராச் செரு-தொலையாத போர். உடன்று-கோயித்து. தெவ்வர்-பகைவர். “தெவ் வுப்பகையாகும்” என்பது தோல்காப்பியம்.

குருதியீர்ப்ப (414) பொருது(415) ஐவர்போல(417) ஆர்த்துக் (419) கைண் தோன்றல் கச்சியிடத்தே யிருக்கின்றன என்க.

(422—435) அளியும் தெறலும் எளிய வாகவின்-அளித்தலும் அழித்தலும் தனக்கு எளியவாய் நடக்கையினாலே. “வலியுந்தெறலு மளியு முடை யோய்” எனப் புறநானுற்றுள் வருவதுங் காண்க. நன் பொன் பூப்பதிருமடங்கை பொலிவுபெற்றிருப்ப. கல்விமுருவி கடற் படர்ந்தாங்கு-மலையினின்றும் விழுகின்ற அருவியானது அம்மலையிலுள்ள பண்டங்களை வாங்கிக்கொண்டு கடற்குக் கொடுப்பதாகச் சென்றாற் போல. பல்வேறுவகை-பலவாகிய வேறுபட்ட திறைப்பொருள்களின் கூறுபாடு.

வெண்டிரை கிழித்த கங்கை எனவும் பொன்கொழித் திழித்தரும் கங்கை என்பதனீ சரிடத்துங் கூட்டுச் சூழலையும் சிமையச் செவ்வரை விளங்கு சுடர் கெடுக்கோடு என்க. சிமையம்-மலைஉச்சி. பெருகீர் போகும் இரியன் மாக்கள்-பெரிய சீரைக் கடந்து போகும் விரைந்து செல்லுதலீயுடைய மக்கள். “பெருகீர் போகு மிரியன் மாக்களோடு” எனச் சிலப்பத்காரத்து (6: 112) ஸருதல் ஈண்டு ஒப்பு நோக்கற்பாலது. தொய்யாவெறுக்கை-கெடாத யானை முதலிய செல்வம். செவ்வி பார்க்கும் செழுங்கர் முற்றப்-காலம் பார்த்திருக்கும் வளவிய நகரின் முற்றம். பணிந்த மன்னர் அரசனைக்கண்டு வணங்கவும் கொண்டுவந்த திறைப்பொருள்களைச் செலுத்தவும் வந்து அரண்மனையிலே செல்வதற்கு இடமின்மையின் வெளியே காத்திருந்தாரென்க.

எனியலாகவின் (422) நயந்திகிணேஞ்சூம் (425) துணையிலோருமாய்ப் (426) பணிந்த மன்னர் (428) தூங்கியாங்குச் (433) செவ்விபார்க்கும் முற்றபென்க.

(436—447) திருத்தக்கும் அகற்சியையுடைய கோயிற் கண்ணே, முந்தீர்க்கு நடுவே ஞாயிறு தன் கிரணங்களைப் பறப்பித் தோன்றினாற்போல முறைவேண்டுகர்க்கும் குறை வேண்டுகர்க்கும் அருளிச் செய்து நடுவு நிலைமையை ஆராய்ந்தறியும் அறிவாலே கொடைக்கடனிறுத்த குனியாத கெஞ்சத்தோடே மந்திரச் சுற்றத்தோடு இருந்தோன் என்க.

கருங்கை-வலியகை. விசைத்து எறித்தல்-உரத்து அடித்தல். இசைவெரீஇ-ஓசைக்கு வெருவி. மாடத்து

இறை உறைப்புறவு-மாடத்தில் தங்கியிருக்கிற புரை. இறை வறை என்பதனை நகர் (440) என்பதனுடன் கூட்டி இறை வன் இருக்கும் நகர் எனப் பொருள் கொள்ளலுமொன்று. பொன்றஞ்சு நகர்-திருத்தங்குகின்ற கோயில். நகர் இருங் தோன் (447) என்க. முந்தீர்-கடல். பகற்செய் மண்ணிலம்-பகற் பொழுதைச் செய்யும் குரியன். பகற்பொழுதைச் செய்வோன் எனப் பொருள்படும் திவாசரன் என்னும் பெயர் குரியனுக்கு வழக்கப்படுதல்கண்டு அறியற்பாலது.

முறை வேண்டுநர் - முறைப்பாட்டை விரும்புவார். குறைவேண்டுநர்-காரியங்களைப் பெற விரும்புவார். முறை வேண்டுநர்-வலியாரான் - நலிவெய்தினார் எனவும் குறை வேண்டுநர்-வறுமையுற்றிரந்தார் எனவும் பார்மேலழகர் உரை பெழுதியிருத்தல் காண்க. (திருக்குறள் 386) காட்சி-அறிவு. இப்பொருட்டாதலை “ஆசுறுகாட்சியைவர்க்கும்” என்னும் குறிந்திப்பாட்டினும் (17) காண்க. கொட்டைக் கடன்-கொடையாகிய கடன். பரிசிலர்க்குக் கொடுத்தலைச் சமது இன்றியமையாத கடமையாக மேற்கொண்டொழு கினுராதலின் ‘கொடைக்கடனிறுத்த’ என்றார். உருமில் சுற்றம்-கொடுமையில்லாத மந்திரச் சுற்றம். “உருமில் கூற்றத்தன்ன” என்றார் பதிற்றுப்பத்தினும். (26: 13). இனி ‘உருமில் சுற்றப்’ எனப் பாடங்கொண்டால் அச்சு மில்லாத சுற்றம் எனப் பொருள் கொள்க. கடல் சுற்றத் திரட்சிக்கு உவமையாயிற்று. இனி ஞாயிறுபோல இருளைக் கடிந்து முறை வேண்டுநர்க்கும் குறை வேண்டுநர்க்கும் வேண்டுவன் வேண்டுவன் முடித்துக் கொடுத்தான் என உரைத்தலுமொன்று.

(448—456) பொறிவரிப்புகர்முகர்-ஒளியினையும் வளி யினையும்கூடைய யானை. புச்சர்-யானையின் மத்தகத்திலே

யுள்ள புள்ளி. வயப்-வலி. இச்சொல் இப்பொருட்டாதலை “துன்னருங் துப்பின் வயமான் தோன்றல்” என்னும் புறநானூற்றினும் (44:10) காண்க. “வயவலியாகும்” என்பது தோல்காப்பியம். யானையைப் பாய்ந்து அதன் மத்தகத் தைக் கொள்ளுகல் சிங்கக் குருளையின் இயல்பு. “ஆளி நன்மான னங்குடை மொருத்தல், மீளி வேழுத்து நெடுக் தகை புலம்ப, வேந்தல் வெண்கோடு வாங்கிக் குருசருந்தும்” என்னும் அகநானாறு (381) கண்டு அறியற்பாலது. குருளை என்னும் இளமைப்பெயர் சிங்கத்துரித்தாதலை “நாயேபன்றி” என்னும் தொல்காப்பிய மரபியற்குக்கிரத்து ‘ஆயுங்காலை’ என்பதனுஸ்முடிக்க. குடிமிகொள்ளும் வென்றி-அரசருடைய முடிக்கலம் முதலியவற்றை வாங்கிக் கொண்டு வீரமுடிபுணையும் வெற்றி. கொண்டியுண்டிபகைப்புலத்துக் கொள்ளையாகிய உணவு. “கொண்டியானார் கொல்களிறு பெறுக” என்னும் பதிற்றுப்பத்துறையில் (43: 25). ‘கொண்டி-கொள்ளை’ என்று எழுதியிருத்தல் காண்க. தொண்டை மேயாண் பருச-தொண்டையைச் சூடு நேருடைய குடியிலுள்ளவனே. மள்ளர்-வீரர்.

(457—8) வெண்டினைப் பரப்பிற் கடுஞ்சூர் கொன்ற பைம்பூட் சேனப்-வெள்ளிய திரையினையுடைய கடலிலே சென்று சூரனைக் கொன்ற பசிய பூணையுடைய சேம். முருகக்கடவுள் சூர்கொன்ற வரலாற்றை, “சூர்மருங் கறுத்த சடரிலை நெடுவேல்” என்னும் அகநானாற்றினுலும் (59) “பார்முதிர் பனிக்கடல் கலங்கவுள் புக்குச் சூர்முத றடிந்த சடரிலை நெடுவேல்” என்னும் திருமூநகாற்றுப்படையினுலும் (45-6) “நளியிரும் பரப்பின் மாக்கடன் முன்னியணக்குடை யவுண ரேமெ் புணர்க்குஞ், சூருடை முழுமுத றடிந்த பேரிசைக் கடுஞ்சின விறல்வேள்” என்னும் பதிற்றுப்பத்தினுலும் (11) அறிக.

(459—64) துணங்கை அம்செவ்வி-துணங்கைக் கூத் தினையும் அழகினையுமுடைய இறைவி. அணங்கு கொடித் தாங்கு-பேய்மகள் நொடி சொன்னாற்போல. “பெருங் காட்டுக் கொற்றிக்குப் பேய்கொடித்தாங்கு” என்றார் கலித்தோகையினும். (89) தண்டாவிலைகை அமையாக கொடை. தண்டாவிலைகை என்பதற்கு ‘தணியாதவன்மை’ எனவரும் புறநாலுறந்துறை (426) என்டு அறியற்பாலது. முறையுளி என்பதில் உளி: பகுதிப்பொருள் விருதி. பழிச்சிதொழுது.

(465—67) நாவலங் தண்பொழில்-சம்புத்தீவி. இப் பெயர் வந்த வரலாற்றை “கடிகமாழாவலைான்று தெண்பா னின்ற காரணத்தாற் பாரதன்றன் கண்ட முற்று மிடலு டைய நாவலந்தி வெனப் பேர்பெற்ற” என்னும் கந்த புராணச் செய்யுளானும் “நறவனைய கனியுதிரு நன்னை கெங்காரூ—முறுதியற வயிர்க்கெல்லாங் தெண்கிரியிலோக்கு தலாற் பெறுஙவ கண்டமும் பெரிய நாவலங் தீவெனும் பெயரை” என்னும்சிவதநுமோத்திரச் செய்யுளானுமநிச். வீவி-தீடு. இப்பொருட்டாதலை “விறலிழை நெகிழ்த்த வீலவுஞ் கடுநோய்” என்னும் குறிஞ்சிப்பாட்டினும் (3) காண்க. மாக்கை செல்வம் முதலாயின நில்லாவலுகத்து என்றும் நிலைபேறுடைய பொருளை ஆராய வேண்டுதலின் நிலைமை தூக்கி என்றாங் கூறினார். நிலைமை தூக்கி-நிலை பேறுடைய புகழைப் பெறுதல் நன்றென்று ஆராய்ந்து. “மன்னூவுலத்து மன்னுதல் குறித்தோர், தப்புசம் நிறீஇத் தாமாய்ந்தனரே” என்றார் புறநாலுறந்தினும் (165) நிலைபேறுந் தகைமையுடையதாகவிற் புகழை நிலைமையென்றார். புகழின் நிலைபேற்றை “ஒன்றாவுலகத் துயர்க்க புச் சூல்லாற்பொன்றாது நிற்பதொன்றில்” என்னும் திருக்குறு

ளானும் “இங்கிலத்து மன்னுதல் வேண்டி னிசை நடுக்” என்னும் நான்மணிக்கடிகையானுமறிக.

(468—474) சிதர்வை - சிதரின்தீரை. ஆவியன்ன யஸிர்தாற்கலிங்கப்பாலாவியைத்த வினங்குகின்ற நூலாற் செய்த துகில். “ஆவியன் சூந்துகில்” “பாலாவிப் பைங்குதுகில்” என சீவகச்சந்தாமணியினும் “ஆவிதுண் டுகில் யாப்புறத்தாயினும்” எனப் பேநங்கதையினும் வருவகை காண்க. மடைத்தொழில் செய்வேன் பலகாலும் கொழுவிய தகைளைக் கொடுவாளால் அறுத்தலால் கையில் தமும்புண்டாகுமாதலின் “கொடுவாள் கதுவிய வடுவாழ் கோன்கை” என்றார். கதுவுகல்-கைக்கொள்ளுதல். அரிசெத்து-நிறத்தால் குராயிற்றை ஒத்து. அரிசெய்தென்று பாடாயின் அரிதலைச் செய்து என்று பொருள் கொள்க. உணங்கிய-உலர்ந்த. “உணக்குபுலவரூவான்னர்குரம்பை” என்னும் புறப்போருள் வேண்பாமாலையினும் (67) இப் பொருட்டாதல் காண்க. செங்கெல்லலின் தெரிகொள். அரிசித் திரள் கெடும் புழுக்கல் - செங்கெல்லலின் பொறுகிக் கொண்ட அரிசியாலாக்கின திரண்ட இடை முறியாத சோறு. “முகிழுத்தகை முரலை போகிய முரியா வரிசி, விரலென நிமிர்ந்த நிரலமை புழுக்கல்” என்னும் போநுநாற்றுப்படை (112-4) என்டுஒப்புநோக்கற்பாலது. அடிசல்-உணவு.

தீக்கி (468) உடலு (470) குறையும் (472) புழுக்கலும் (474) அமுதொடு பிறவும் (475) ஆகிய அடிசிலை (576) பாப்பி (477) ஊட்டி என முடிக்க.

(480—493) மங்குல்லானம் - இருட்சியையுடைய ஆகாயப். மங்குன் மாப்புகை என்பதற்கு இருட்சியை

166 பெரும்பானுற்றுப்படை ஆராய்ச்சியிரை

யுடைய கரிய புகை எனவரும் புராணாற்றுறவையுள் காண்க. (103) அழல் அவிர் தாமரை-நெருப்பினிடத்தே கிடங்கு விளங்கின பொற்றுமரை. இரும்பித்தை—கரிய பயிர். பாணர்க்குப் பொற்றுமரையையும் விறலியர்க்கு மாலையையும் கொடுத்து உபசரித்தல் பண்டைத்தமிழரசர் மரபு. “அழல் புரிந்த வடர்தாமரை, யைதடர்ந்த நூற் பெய்து புனைவினைப் பொலிந்த பொலனறுங் தெரியல், பாறுபயி ருந்தலை பொலிச்சுடிப்பாண்முற்றுக்கங்களுண்மகி மிருக்கை என்ப் புறப்பாட்டில் வருவதுங் காண்க. உரவுக்டல் முகந்த பருவவானம்-பலவுஞ் சேர உலாவுகின்ற கடலிடத் தே முகந்த கூதிர்க்காலத்து மேகம். முழங்குகடன் முகந்த கமஞ்சுன் மாமழை எனவும் (நற் 347) ‘கடனீர் முகந்த கமஞ்சு வெழிலி’ எனவும் (கார்நாற் 33) வருதல் காண்க. மேகம் கடலிடத்தே நீரை முகந்து அதனைச் சொரிவதாக கூறுதல் கவிமரபு. விறலியர்-விறல்பட ஆமிட் மசளிர். விறல்-சத்துவம். அதுவுமெய்ம்மயிர் சிவிர்த்தல் கண்ணீர் வார்தல் முதலாயின. “மெய்ம்மயிர் பொடித்தல் வெதும் பல் வெயர்த்தல், துய்யபொற் பசலை தோன்ற னடுங்குறல் விழிபுன ரெரும்பல் வெவ்வுயிர்ப் பாவித்தல், மொழிதளர் வறனகை முதலைய சத்தும்” என்பது மாறனலங்காரம். (சூக் 201) குதிரையின் இலக்கணங்களைக் கூறும் நூல்களைக் கற்று அவ்வறிவானே அவற்றின் குறைகுணங்களை அறிந்து வந்தனர்தவின் நூலோர்புசம்ந்த மாட்சியறவியென்றார். “உன்னய முதலாம் புரவிந்றுலறிவோன் உள நிகழ்தருக் கொடு செண்றுன்” என மகாபாரதத்து வருவதற்கு குதிரையின் இலக்கணங்களைக் கூறும் உன்னயம் முதலான நூல்கள் இருந்தன வென்பது அறியப்படும். நான்கு என் ஆம் பெயர் கால்கு என வந்தது. இது பெயர்த் திரிசொல்.

நான்கு நால்கு எனப் பயின்று வருதலை, “பால்புரை புரவிநால்குடன் பூட்டி” எனவும் (பொருந 165) “நால்குப் பண்ணினர் நால்வருமேறினர்” எனவும் (சிவக. 1774) வருவன வற்றுலறிக். இவளி-குதிரை. பசும்படை-பொன்னுற்செய்த பக்கரை. இது குதிரைச் சேணமாகும்.

(493—500) கின்னரப்பு-இசையின் குணகுற்றமறிவ தொரு பறவை. இது “மாதர்யாழ் தடவர வந்த யைந்தர் கைக், கீதத்தான் மீண்டன கேள்விக் கின்னரம்” என அம் சீவகசிந்தாமணியால் அறிய. (660) அணங்குடைச் சாரல்-தெய்வங்களையுடைய மலைப்பக்கம். கலை-முகக்கலை. கலையென் ஆம் ஆண்பாற் பெயர் முசுவிற்குரியவாதலை “கலையென்காட்சி யுழைக்கு முரித்தே” “நிலையிற்றப்பெயர் முசுவின் கண்ணும்” என்னும் தொல்காப்பியச் சூத்திரங்களாலறிக். (மரபு 456) மந்திகள் தூராலைவாரும்முற்றத்தே மானும் புலியும் துபில் கொண்டன. ஒன்றினுக்கொன்று பகையாய பிராணிகள் ஒரு சேரத் துயின்றமை ஆண்டு வதியும் முனிவராணியான் என்க. களிறு தருவிறகு-யாணியால் முறித்துக் கொண்டு வந்த சமிதை. முனிவரின் தவ மிகுயால் யாணையும் ஏல்ல் செய்தது. தவஞ்செப்போர்க்கு யாணிகள் விறகு தருமென்பதை ‘கானயாணை தந்த விறகிற கடுக்கேதற்க் கெந்தீ வேட்டு’ என்னும் புராணாற்றினாலுமறிக. மலைக்குழோன் - மலையையாளும் உரிமையைடேயோன்.

வினை முடிவு.

புலவாய்ப்பான (22) பெருவளையெதி (26) முகங்கு கொண்டு (27) யாம் அவனூரினின்றும் வருகின்றோம்; பீபி ரும் (28) திரையற்படர்குவிராயின் (37) அவனிலைசேல்; நின்னவலங் கெடுக; (38) அவன்புலம் சொடியோரின்று (41) அதுவேயன்றி அப்புலத்தில் உருமு முரஞ்சு; அரவும் தப்பா (42); மாவும் உறுகண் செய்யா; ஆசலின் ஆங்கு (43) அசைவழி அசைஇத்தங்கிச் (44) சென்மோ, இரவல நின்னுள்ளங்கு சிறக்க (45); அங்கனங்கு செல்லுங்கால் எல் விடைக் கழியுநர்க்கு ஏமமாக (66) வின்னுடை வைப்பிற் (82) குரம்பையில் (88) எயிற்றியர் (94) தாங்களிட்ட புழுக்கலையும் வாடுனையும் (100) பெருமகனுகிய (101) வரை நாடன் சென்னியமெனிற் (103) தேக்கலையில் குவிக்கை யினுலே (104) குடிபோடே மிகப்பெறுகுவிர் (105); பின்னர் அருங்சர மிறந்த அம்பர்க் (117) குறுப்பிற் சேப் பின் (129) சொன்றியை (131) வறைகால் யாத்தது வயின் ரெறும் பெறுகுவிர் (133); பின்னர்த் தூக்கா (146) முரண்டலை (147) மிருக்கை (146) கழிந்த பின்றைக் (147) குடிவயிற் சேப்பின் (166) மூர்ல்பாலோடும் பெறுகுவிர் (168); பின்னர்ப் பறவையோர்க்கும் (183) புத்தைப் போய்ச் (184) சிறுர்களிலே (191) வரகின்சொன்றியை (193) புழுக்கையட்டி (195) மூர்லோடே பெறுகுவிர்பின்னர் ஞாங்கார் (196) வன்புலமிறந்தபின்றை (206) மல்லற்பேரூர்படியின் (254) வல்சியை (255) வாட்டெடாடும் பெறுகுவிர் (256) பின்னர்க் கருப்பின் தீஞ்சாறு விரும்பினிர் மிகைமின் (262) பின்னர் வலைஞர் குதவயிற் சேப்பின் (274) பிழியை (281) வாட்டெடாடும் பெறுகுவிர் (282); பின்னர்த் தீப்பட மலர்ந்த (289) பூவையோப்பிக் (290) குறுஙரிட்ட மலரைப்

(295) பினையினிர் கழிமின் (296); பின்னர் மறைகாப் பாளர் உறைபதிச் சேப்பின் (301) வளைக்கை மக்கு வயின் றித்தட்ட (304) வத்தத்தாலுண்டான் சோற்றை சுடர்க் கடையிலே (305) காடியோடேபெறுகுவிர் (310); பின்னர் சீர்ப்பெயற்றெல்லை போகிப் (319) பட்டின மருங்கின்கையின் முட்டுப்பாடின்றைக் (36) கொழுநினைத்தடியொடு கூர்க்குப் பெறுகுவிர் (345); பின்னர்த் துறைப்பிறக் கொழி யப்போகித் (351) தனிமனைச் சேப்பின் (355) ஆண்ணைத் தீம்பலிருரமுனையிற் சேம்பின் (361) முளைப்புற முதிர் கிழங் கார்குவிர் (362); இவற்றை இவ்வழிக்கண்ணே பெற்றுப் பின்னர்ப் பன்மராளினைபோட் (368) நாடுபலகழிந்த பின்றைப் (371) பன்னியமர்க்கோன் ஆங்கட் (373) பொழி ரெறும் (380) தொலைச்சி (382) ஆடி (387) அசைஇத் (390) கடவுள் வாழ்த்தி (391) இயக்கினிர் கழிமின் (392) இங்குனங்கு சென்று, குருதியீர்ப்பப் (414) பொருது (415) ஐவர்போல (417) ஆர்த்துக் (419) கைவண்டோன் றல் கச்சியிடத்தே மிருங்கோன் (420); அவ்வூரிற் பணிந்த மன்னர் (428) செல்விபார்க்கும் முற்றத்தினையுடைய (435) பொன்றஞ்சு வியனகர்க் கண்ணே (440) பகல்செய் மண்டிலம் பாரித்தாங்கு (442), அருளி (444) மிகக் காட்சியாலே (445) கடனிறுத்த உள்ளத்தோடே (446) சுற்றத்தோடே இருங்கோனைக் குறுகித் (447) தொண்ணையோர்மருகணே (454) மன்னனை மறவனே (455) செல்வதேன் செருமேம் படுகனே (446) செல்விக்கு அணங்கு கொடித்தாங்கு (459) நின்பெயருட் சிலவற்றைச் சொல்லிப் புகழ்ந்து (460) வங்கேன்; பெருமானே! வாழிய நெடிதெனச் சொல்லிக் (461) கழிப்பிப் (462) பழிச்சி (463) நின்னுடைய கலைக் கௌல்லாங் தனக்குத் தெரிவதற்கு முன்னே (464) நாவலங்

தண்பொழில், விவின்று விளக்கும்படி மலைகிழவோன் (500) தில்லாவுலகத்து நிலைமை தூக்கி (466) அந்நிலையனு கல்வேண்டி அழைத்துச் (467) சிதர்வைக்கிக் (468) உடலை (470) குறையும் (472) புழுக்கலும் (474) அழுதொடுபிறவு மாகிய (475) அடிசிலைக் (476) கலங்களைப் பரப்பித் (477) தான் (479) முகனமர்ந்து மகமுறை நோக்கி (478) முன் னின் அட்டி (479) விறலியர் மாலைவேயா திற்க (486) நுமக்குத் தாமரை பொவியச்சுட்டி (482) அரிதேர் நல்கி யும் அமையானும் (490) இவுளியொடு மசம்படை தர்லி (492) அவன் அன்றே (493) இவையொழிந்த பிறபரிசில் களையும் தந்து விடுக்கும் என வினைமுடிபு செய்க.

முற்றும்.

வேண்பா.

கங்குலு நண்பகலுர் துஞ்சா வியல்சிற்றுய்
மங்குல்குழ் மாக்கட லார்ப்பதூலம்—வெஞ்சினவேற்
கான்பயந்த கண்ணிக் கடுமான் நிரையனை
யான்பயந்தே னென் னுஞ் செருக்கு.

பெரும்பானுற்றுப்படை அருஞ்சொற்பொருள்.

அ

- அ-அழுகு 412. நெடுகல்வாடை
- 41. மலைபடுகடாம், 32.
- அகம்-இடம் 5. அகானாற்று உரை 5:5.
- அகல்-சட்டி 377, அகன்ற 292.
- அகழு-குளம் 108
- அகைஅ-இளைப்பாறி 44; 390
- இருங்து 316; இளைத்து 333
- அகைவழி-இளைத்தவிடத்து 44
- அட்டி-இட்டு 195 திருமூருகாற் றப்படை 28
- அடங்காத்தானை-ஒரெண்ணி ஹும் அடங்காதபடை 418.
- அடிசில்-உணவு 476. “குய்க் கொள் கொழுங்குலவை கெய் டை யரிசில்” புறம் 160.
- அடிபுதையரணம்-அழைடியை மறைக்கின்ற செருப்பு 69
- அடுக்கம்-பக்கமலை 267. மலைபடு 141. புறம் 168.
- அடேம்-காம்சசம் 261.
- அடை-முளை 278.
- அடையாவாயில்-பரிசிலர்க்கு அடையாத வாசல் 401.
- அணங்கு-வருத்துதல் 258. புறப்

- வெண்பாமாலைஉரை கரங்கை 12; பேம் 459 பு வெ. 160.
- தெய்வம் 494. ஜங்குறதுறை 28.
- அணர்செவி-நிமிர்ந்தசெவி 80
- அணல்-தாழ 138 புறம் 83,258
- உரை; ஜங்குறதுறை 389
- அத்தம்-வழி 39; அருஞ்சரம் புறம் 23; அரியவழி ஐங் 377
- அதர்-வழி 106. பொருஞ் 49;
- புறம் 138; பு.வெ. கரங்கை.
- அதன்-தோள் 151. மதுரைக் காஞ்சி 310. புறம் 193.
- அந்தனர். 315. ‘அந்தத்தை அண வவார் அந்தனர்; என்ற து வேதாங்கத்தே யேநோக்குவார் [என்றவாறு. திருமூரு. 96 நச், உரை
- அந்திலானம்-அந்திக்காலத் துவா னம் 413.
- அம்-அழுகு 7,177, 275. திரு மூரு 191. ஐங். 106.
- அம்பர்-அப்பால் 117.
- அமலை-கட்டி 224. சோற்றுத் திரளை புறம் 177 உரை;
- அமளி-படுக்கை 252; சீவுகிட் தாமணி 1941

அரக்கு-சாதிலிங்கம் 293. “அரக்குவிரிசதன்ன பரோம்புதூடன்” குறிஞ்சிப்பாட்டு 96.
அரி-குரியன் 473. பொன் 490.
அருங்கடன்-செய்தற்கரியகடன் 315.
அருஞ்சரம்-அரியபாலைலிம்] 17
அருங்பொருள்-பெறுதற்கிய பொருள் 8.
அரை-தாள் 417, 83, தண்டு 114
அடி 360.
அரைகாள்-நடவியாமல் 111.
‘இரைகைகளுப் பரிச்கு மரை நாட் கங்குல்’ அகா, 112:4
அல்கி-தங்கி 176 புறம் 220 உரை
அல்குல்-பக்கம் 234
அல்லது-மறம் 36
அலங்குதல்-அசைதல் 83 புறம் 22:14 உரை
அலர்முலை-பால்சரங்தமுலை 250
அலவன்-ஞெண்டு 208 “அலவன் காத்காத்துக் கான்முறித் துத்தின்றபழுவினைவக்தணைத் தக்கால்” நாலடியார்
அலற-கலங்க 9.
அவ்வாய்-அழகிய இடம் 412.
அவலம்-மிடி 38
அவிர்தல்-விளங்குதல் 469
அவிழ்-சோறு 192 சோற்றுப் பருக்கை, புறம் 159
அவையாவரிசி- குற்றுத்தொழிய

லரிசி 275.
அழது-கோழிப்பெடை 256.
அழுங்கின்-ஒழிச்தால் 111.
அழுவம்-பாப்பு 350 “கீண்டொ வியழுவம்” புறம் 161. அகா னாற்றுரை 20:1.
அளவை-தன்மை 464. பொருங ராற்றுப்படை 92.
அன்று சேறு 208 மதுரைக்காஞ் சியுரை 45.
அளை-மோர் 163, முழு 208.
அளை-இ-கலங்கி 278, 308 மது ரைக்காஞ்சி 439.
அறை-ஒலிக்கின்ற 50.
ஆ
ஆ-பசு 243 புறம் 9.
ஆங்கண்-அவ்விடத்து 373.
ஆடுமையு-உலாவுகின்ற மேகம் 413.
ஆம்பி-தடைக்காளான் 157.புறம் 164
ஆம்பகள்-இகைப்பெண் 162.
ஆயம்-திரள் 311
ஆரம்-குறட்டிடத்தே தைத்த மரம் 46 [417
ஆராச்செரு-தொலையாதபோர்
ஆலுதல்-ஆரவாரித்தல் 330 புறம் 128.
ஆலை-கருப்பஞ்சாறு காய்ச்சும் இடம் 261, பட்டினப்பாலை 9
ஆளி-ஷங்கபோல்வதொரு மிரு

கவிசேடம் 258.
ஆறு-ஏழி 365 “ஆறுசெல்வருத்த மகலீசுக்கி” பொருள் 93.
ஆனை-அனமயாத 419. “ஆன வீங்க யடிபோரண்ணல்” புறா 42:1.
இ
இகழ்த்தம்-நெகிழ்தகாலம் 393.
இலைக்கும்-ஓலிக்கும் 182 “இலை காற்றிலைக்கும் பல்புழை கல் வில்” மதுரைக்காஞ்சி 358.
இல்லூன்-கட்டிலூன் 154 [445
இடை-வழி 368. கடுவிலைமை
இணை-பூங்கொத்து 59, 194
புறா 24. திருமுருகாற்றுப் படை 34. அகா னாற்றுரை 21:9 கொத்து. திவாசரம் இமிரா-ஒலியாத 481.
இகையவர்-தேவர் 429.
இயக்கினிர்-வாசித்து 392.
இயம்-முழுவு 56.
இயலி-உலாவி, 331. “கழுவன ரடுக்கத் தியலி” அகா னாற் 82:9
இயவு-வழி 82 மலைபடு 111.அகா னாற்றுரை 9:8.
இரவல்-இரத்தற்றெழுழிலில் வல் லேரம் 45.
இரியல்-விரைவு 432.
இரீ-இ-வைத்து 159.
இருக்கை-குடியிருப்பு 242.

உயர்மிகை-மேலிட்ட 317.
உரவு-பரத்தல் 453. உலாவுதல்
483.
உரவோன்-31
உராஜு-இடியாது 42.
உருப்பு-வெம்மை 307. மதுரைக்
காஞ்சி 625. குறிஞ்சிப்பாட்டு
45. அகாஊற்றுகை 11:2.
உரும்-இடியேறு 42. புறா 37.
உருப்பு-கொடுமை 447.
உருளி-உருளை 47.
உல்கு-குங்கம், 81. பட்டினப்
பாலை, 125. பரிமேலழகர்க்கரை
திருக்குறை, 756.
உலை-207.
உவரி-உவர்சீர் 98.
உளை-பிடிரிமிர் 27, 3:0, 488.
தலையாட்டம், அகாஊறு
4:8 உரை
உறுகண்-வருக்தம் 43
உறை-துளி 291 புறா 147:3
உரை, நீர்த்துளி, திவாகரம்.

ஊ
ஊகம்-ஊகம்புல் 122.
ஊட்டி-உண்ணல் பண்ணுவித்து
479.
ஊட்டிரு-நிறுமுட்டிய 6.
ஊர்-பு-கடாவிட்டு 238.
ஊரா-வற்படாத 249.
ஊன்றி-அமுக்கி 200.

எ
எஃகும்-வேல் 119. புறா 370.
நெடுகல்வாடை 176. திவாகரம்.
எகினம்-நாய் 326.
எக்திரம்-ஆலை 260.
எம்-முட்பன்றி 88, மலைபடு 301.
எயிற்றியர் - எயின்குடிப் பிறக்க
மகள் 94.
எருக்கி-அடித்து ஒட்டி 112.
எல்-பகல் 66 புறா 170.
எழு-கணையமரம் 48, புறா
341. சிறுபான் 49.
எறிந்து-அழித்து 451.
எதழு-வலி 60, 74, 145. பட்டி
ஞப்பாலை 294.

ஏ
ஏடு-மேன்மை 59 “ஏடுமதிக்கண்
ணியானை” தேவாரம் திருக்காவு.
எமம்-காவல் 421. புறா 3. மது
ரைக்காஞ்சி 686. மூல்லைப்
பாட்டு, 54. திவாகரம்.
எய்ப்ப-ஷப் 51, 292, புறா 33
எர்-அழகு 60.
எற்றை-ஆண்பன்றி 344.
எறு-உறுமேறு 135. இட,
புறா 160.
எனம்-பன்றி 110. மலைபடு
கடாம் 247.

ஐ
ஐவர்-தருமன் முதலியஐவர் 417.

ஐ
ஒச்சகல்-சுற்றம் 25. புறா 141.
“இரும்பேராக்கலோடு பத
மிகப் பெறகுவிர்” மலைபடு,
157.
ஒன்டொழில்-ஒன்னிய தொழில்
102.
ஒழுகை - சகடவொழுங்கு 63
வண்டி, புறா 116. சகடம்
அகாஊற்றுகை 30; 6.
ஒன்வாள்-ஒன்வியவாள் 71.
ஒன்றல்-னம்பொருங்துதல் 453
ஒன்னு-பொருங்தாத 118, 491

ஐ
ஒங்கு-உயர்கிண்ற 72. மூல்லைப்
பாட்டு 53. புறா. 3.
ஒச்சி-குத்தி 97, 118.
ஒடா-முதுகிடாத 102.
ஓதிமம்-அன்னம் 317.
ஓம்பி-பரிகரித்து 290. மலை
படு 218.
ஓர்க்கும்-செவிகொடுத்துக் கேட்ட
கும், 183. புறா ஊறு, 157
பட்டினப்பாலை, 254.
ஓரி-மயிர் 172.

க
சங்கை, 481.
கச்சி-காஞ்சி 420. புறப்பொருள்
வெண்பாமாலை 239 உரை.
கஞ்சகம்-கருவேம்பு 308.
கட்சி-காடு 205. புறா. 60.

ஐக்குறு 250.
கடறு-ாடு 116.
கடி-காவல் 41, 125, 140, 451.
மிகுசி 475. காவல், அகாஊறு 3.
கடுங்கண்-தறுகண்மை 116.
கடுஞ்குல்-முந்பட்டகுல் 395.
கடுந்துடி-ஒகைகடியதுடி 124.
கடுப்ப-ஷப்ப 56. புறா 90. இச்
சொல் மெய்யவமத் தில்வரும்.
தொல், உவ. 15.
கடுபு-சுற்றம் 105. புறப்பொருள் வெண்பாமாலை 213
உரை பதிற்றுப்பத்து 12.
பரிபாடல் 2; 75.
கண-இடம் 74. புறப்பொருள்
வெண்பாமாலை 230 உரை.
பட்டினப்பாலை 242.
கண்ணகண்-இடமகன்ற 210.
கண்ணி-மாலை 60, 174, 218.
தலைமேற் சூடப்படுமாலை. புறா. 1. மணிமேகலை 17; 63
கண்பு-சண்பங்கோரை 220.
கணம்-திரள் 186, 234, 259.
கூட்டம், ஐங்குறு 65. பிங்
கலங்கை.
கணை-அம்பு 70, 121. திரட்சி
91, 213.
கதழு-கலக்கம் 259.
கதன்-கோபம் 396. புறப்பொருள் வெண்பாமாலை 120 உரை.

கதிர்-கிரணம் 2. “சுடர்பொ மிக்கேறிய விளங்கு கதிர் ஞாயிறு” மத்தைக்காஞ்சி702.
கதுப்பு-மயிர் 485. கூஞ்சல், ஜங் குற 396.
கதுவிய-கெளவிய 287.
கந்து-யானைகட்டுக் தறி 396.
தறி, புறா 57.
கம்பலை-ஆரவாரம் 260புறா,7.
கழுகு-ஒருமரம் 7, 368, 381.
கயம்-குளம் 289. சீர் நிலைக்கத் பள்ளம் புறா137:5 உரை.
கயல்-ஒருவகை மீன் 270.
கரப்பு-மறைத்தல் 476. புறா.
கரம் 34.
கரம்பை-தரிசுநிலம் 93.
கருங்கை-வலியகை 223. சிலப் பதிகாரம் 10:125 உரை.
கருப்பை-எலி 85. புறா.322.
கருவி-தொகுதி 24. சீவகசின் தாமணி 2752. புறா 159.
திரன், பரிபாடல் 13:10.
கருவில்-கொடியவில் 74, 138.
கருவை-வரகு வைக்கோல் 191.
கரையும்-அழைக்கும் 350. சிலப் பதி 6:141 உரை. திருக்குற ஞாரை 527.
கல்லென-ஆரவார மிகும்படி 23.
கலம்-மரக்கலம் 350, பாத்திரம் 477.
கவிங்கம்-துகில் 469. சீவகசின்

தாமணி 697.
கவரும் - எடுத்தக்கொண்டுபோ கும் 395.
கவலை-கவர்த்தவழி 81. புறா 3:23 உரை. ஐங்குற 304.
கவனம்-உணவு 394. சோம,
திவாகரம்.
கவிகுழல்-கவிக்கத்துக்குல் 225.
கவின்-அழுதி 191. புறப்பெர
ருள் வெண்பாமாலை 251
உரை. புறா 158. ஐங்குற
454.
கவுள்-கதுப்பு 358. திவாகரம்.
கவை-கவைத்த 208
கவைக்கடை-கவைத்தலையுடைய
கடை 11.
கவைத்தாம்பு-தாமணியையுடைய
தாப்பு 244.
கழல்-வீரகத்துல் 102. புறப்பெர
ருள் வெண்பாமாலை 2 உரை.
கழிப்பி.போக்கி 279, வாசித்து
462.
கழியநர்-போவார் 66.
கழு-நனி கூர்மையான இருப்பு
முனை 128.
கழை-ஆங்கில் 257, 285, 47
நா 370. மணிமேகலை 19:7-5
களி 275
களைகுர்-களைப்பறிப்பார் 213.
கற்றை-வரகுக் கற்றை 159.
கறவை-பசு 325.

கறி-மிளகு 307. சிலப்பதிகா
ரம் 14:210 உரை. புறா,
343.
கறை-கறுமை 205; உரல் 351
கண்ண-ஆண்கண்ண 297. மூல்
லைப்பாட்டு 12.
கணவி-குரியன் 17. புறா 397
பரிபாடல் 1.
கா.
கா-கோலை 395. புறா 23. பரி
பாடல் 10:72.
காஞ்சி-ஒருமரம் 375.
காட்சி.அறிவு 445. மணிமேகலை
10:70. கார்காந்பது 12.
காடி-ஊறுகறி 310.
காதல்-விருப்பம் 223. அஸ்பு
என்பர் புறப்பொருள் வெண்
பாமலை உரைகாரர் 317.
காந்தன்-ஒரு செடி 372.
காப்பு-காவல் 151. புறா 14:2
உரை.
காய்சினம்-கோபிக்கிண்றகினம்3
காய்ப்பி-மிக்கப்பி 365.
காரகல்-கரியசட்டி 377.
கால்-இடம் 380.
கால்யாத்த-கெருங்கின 399.
கால்யாத்தல்-மறைத்தல் 133.
காத்-வயிரம் 90; வடம் 329.
விதை 130, தறி 244.
காழோர்-பரிசோற்சார் 393.

“காழோர். காஞ்சி றஷ்வங் கைப்பு” மதுரை 658-9.
காளை-தலைவர் 138 புறப்பொ
ருள் வெண்பாமாலை295உரை
நான்று-தோற்றுவித்து 2.
கானம்-காடி, 176. மூல்கைப்
பாட்டு 97.
கானவர்-குறவர் 116.
கிள்ளை-கிளிழல் 30 புறப்பொருள்
வெண்பாமாலை 354 உரை.
கிள்ளாரம்.இசையின் குண்குற்ற
மறியும் பறவை 494.
குட்டம்-ஆழம் 171 புறா 20.
குண்டு-தாழ்ச்சி 397.
குதிர்-ஒந்தக்கு 186.
குமரி - அழியாத்தக்கம் 247.
புறப்பொருள் வெண்பாமாலை
உழிலை 13.
குரமைப்-குடில் 51, 265.
குஷல்-கொத்து 192. பரிபாடல்
22:46 உரை.
குருதி-இரத்தம் 414.
குருப்பி-புறஞ்சுபழுஞ்சோற 277
குருளை-குட்டி 419. புறப்பொரு
ள் வெண்பாமாலை, பொதுவி
யல் 6 உரை.
குலை-கொத்து 371.
குவளை, 293.
குழவித்தீநிர்-இளக்கி 357.
குழிசி பாளை 99, 159. 366
“மான்தடி புழுக்கியபுலவுங்காறு

குழி” புதா 168:9.
குழிக்க-தொண்டின 109.
குழி-இரண்டி 434, புதா.
161:2 உரை, பட்டினப்
பால 265.
குழுமா-கிரண்ட 237.
குளது-தழைபணவு 148. “மறி
குளது உண்டன்ன” நால்தி
யார் 16.
குறிஞ்சி-குறிஞ்சிப்பண 182.
குறியிறை-குறிய இறப்பு 265.
குறுக்கொடி-கையில்லையும் ஆப
ரணம் 334.
குறுங்-பறிப்பார் 295.
குறும்பு-ஆண் 129. “உரவோர்
குறும்பினைச் சுற்றினார் போ
காமற் சூழ்ந்து” புறப்பொ
ருள் வெண்பாமாலை, வெட
சி 7.
குறும்புழ்-காடை 205,
குறை-தசை 472.
குறைவில்-இந்திரவில் 292.
கூ.
கட்டுண்ணல்.கொள்ளைகொண்
டுண்ணல் 116.
கூடம்-வீடு, 437.
கூம்பா-குவியாத 446.
கூம்பு-குவிதல் 295.
கூந்த-மிகுந்த 25, புதா 75.
புறப்பொருள் வெண்பாமாலை
பெருங்கிணை 9 உரை. தொல்
உரி 18. ’

கூர்களு-களிப்புமிக்க சள் 345.
குவியர்-அப்பவரணிகர் 377.
சிலப்பதிகாரம் 5:24 உரை.
குழ்-கோறு 175, 327 திருக்கு
றஞ்சை 64.
கே
கெண்டி-அறத் துக்தின்ற 143.
கெழி-பொருங்கி 399.
கேஷ்டிறம்-319 தொல்காப்பியம்
உரியல் 5.
கேஷ்வி-யாழ் 16; நூற்கேஷ்வி,
315. திவாகரம்.
கை
கைப்பொருள்-கையிலுள்ள பொ
ருள் 40.
கைவண்டிருங்றல்-கைவளப்பத்
தையுடைய தலைவன் 420.
கோ.
கொக்கு-மாமரம் 319.
கொட்டுகு-சமுன்று திரியும் 326.
குழவருங். புதா 43.
கொழி-நிருவகைக் குறுடு 207.
கொடுங்கால்-வளைந்தசால் 266.
கொடுஞ்சி-தாமரைமுக வடிவா
கச் செய்த தேரூறுப்பு 416.
கொடுதுகம்-கொடிய நுகம் 62.
கொடுமை-வளைவு 226, 243,
266, 327.
கொடுவரி-வளைந்த வரி 449.
கொடுவாள் - வளைந்த அரிவாள்
441.

கொடுவில்-கொடியவில் 129.
கொண்டி-கொள்ளை 454. “தண்
டமிழ் வரைப்பகுங் கொண்ட
யாக” புதா 198:12.
கொப்புத்-உங்கி 402.
கொழுக்குறை- கொழுவியதசை
472.
கொள்ளை-விலை 64.
கொள்ளை-கொளுத்தி 285. சீவ
கிங்தாமணி 896 உரை. மு
ல்லைப்பாட்டு 48.
கோ.
கோடு-கைர 273; கொம்பு 181;
தண்டு 392; சிகரம் 430.
கோவலர்-இடையர் 166. மூல்
லைப்பாட்டு 15.
கோன்-குலை 356; செம்பாம்பு
384; பிடித்தல் 284; ஏற்றல்
490.
கோளி- சூவாமற் காங்க்குமரசும்
407.
ச.
சவட்டல்-மென்று கிழித்தல் 217
சா.
சாடு-சட்டம் 188. புறப்பொருள்
வெண்பாமாலை, ஒழி 42
உரை.
சாத்து-திரள் 80 சீவசிங்தா
மணி 1775. அகானாறு 39.
சாதி-திரள் 229.
சாபம்-வில் 121 புதா 14:9.

உரை பரிபாடல் 5:65.
சாபு-சேங்கை 150.
சாய்-கோரை 217.
சாற்றி-சேஷல் 64.
சி
சிதர்வை-கிழிந்தசீலை 468
சிமையம்-உச்சி 429.
சிரல்-சிச்சிலிப்பறைகள்: மீஸ் குத்
திக்குருவி 313, சிலப்பதிகாரம்
15:214 உரை.
சில்பாவணைவு-உட்டு 64.
சிலார்-தொழில்செய்கர் 324.
சிலம்பி-சிலங்கி 236.
சிலம்பு-பக்கமலை 350. அகானாறு
ந்தைரா 7:17. “கடுகவித்தும்
முந்த கண்ணகல் சிலம்பில்”
மலைபு 14.
சிலை-வில் 145, 269. புதா 61.
புறப்பொருள் வெண்பாமாலை
உரை கெட்டு 16.
சிலைக்கும்-ஆரவாரிக்கும் 260.
சிலைப்பினும்-இடுப்பினும் 135.
சிறங்கழை-தானுருவி என்னும்
அணை 161.
சிறமீன்-அருந்ததி 303.
சின்னீர்-சிலீர் 340.
சினம்-வெயில் 3.
சினை-கொம்பு 214, 328, 407.
- மரக்கிளை, புதா 11.
சிக்கும்-வாரும் 496.

சு
சுடர்-ஞாயிறு 305;விளக்கு 349
ஒளி 385, 430.
சுடமண்-செங்கல் 405. ஒடுசிலப்
14:146 அடியார்.
சுண்ணம்-தாது 221.
சுமடு-சும்மாடு 159.
சுரிசை-2.டைவாள் 73.
சுரை-குழைச்சு. இங்கே பாரை
யை உணர்த்திற்கு 92.
சுவல்-மீட்டுசிலம் 131;தோள்
171, 283
சுறவு-ஒருவகைமீன் 385.
சுளை-நீர்சிலை 10.

து.

குட்டு-உருளையின் விலிமிலிலுள்
எவ்வளந்த மரம் 46, சுட்டது
282.

கு-குருண் 457.

குல்-கருப்பம் 136. புறா 130.

சே

செத்து-கருதி 183; “இருஞ்சி
நைத்தொழுதி யார்ப்ப யாழ்
செத்து” அகாஊறு 188:11
துணித்து 313; ஒத்து 473;
செதுக்கு-பூவாடல் 338

செரு-போர் 456.

செவ்வரை-சிவந்தமலை 429.

செவ்வி-காலம் 435.

செந்தை-சிறுதாறு 149. புறா
326.

செதித்தளை-கெருங்கியதுளை 8.
செறு-வயல் 210, புறா ஊற்று
ரை 61. [103.

செஞ்ணியம்-பாணச்சாதியேம்
சே

சேக்குப்-கிடக்கும் 52, 153;
தங்கும் 205.
சேதா-சிவந்தபச 306.
சேப்பின்-தங்கின் 129, 166, 274
355.

சேஷம்-முருகன் 458.
சோ

சொன்றி-சோறு 131, 193. புற
ா 197.

சோ

சோற்றமலை-சோற்றினது கட்டி
224

து

ஞமலி-நாய் 112, 132, 299.பட்
தினப்பாலை 140.

நா

நாங்கர்-மேல் 196.

நே

ஞுகிழி-கெருப்பு 178; ஞகிழ்
ந்து 349.

ஞுவிகோல் - தீக்கடைகோல்
178. புறா 315.

த

தட-பெருமை 77.தொல், உரி 24.
தண்டலை-பூஞ்சோலை 355.

தண்டா-அகமயா 460. தணி
யாத, புறா 6.

தண்டி-கடி 170.

தண்டே-மருக்கலைம் 242.

தப்பல்-கொல்லுதல் 42. “யாளிற்
றப்பிய வல்வினையன்றே”
மணிமேகலை 21:60.

தப-கீங்கும்படி 238.

தமனி பம்-பொன், 332. “தமனி
யங்களை இடப் தாவில் விளங்
கிக்கு” மதுரைக்காஞ்சி 704

தரி-இ-தங்கு 492

தரு இ-கொடுக்கும் 67. [91

தலையா-க்க-தலையிலே அழுத்தின
தவாஅ-கெடாத 26.

தழி-இப்-குழுத் 242. மூல்ஜப்
பாட்டு 24.

தனரா-அஸயாத 242.

தறி-முன்ன 152.

தா

தாக்கல்-ஏதிரே செல்லல் 134
பாய்தல் 258.

தாங்கார்-புரப்பார் 18.

தாம்பு-க்கிறு 152, 244. பிங்க
லக்கை; காமணி, கிவாகரம்.

தாரம்-பலபண்டம் 361. புறா
343 சிலப்பதிகார அரும்பத
ஏரா 6:153.

தாழ்-தாழ்ச்ச 356.

தாழை-தாழைமரம் 264.

தாணை-படை 102, 418.காலாட்
படை, திவாசரம்

தி

திங்கள்-சங்கிரன் 384, 480. புற
நா 13.

திண்ணோள்-இழுகின்தோள் 60

திரி-முறக்கு

திரிமாம்-திரிகை 187.

திருக்கிய-முறகிய 3. புறா 25.

திருந்ததொடை - தப்பாததொ
டை 68.

திவலு-வர்க்கட்டு 13.

தி

தின்காறு-இனியகாறு 262.

திற்ம்-தின்னப்பண்ணி 343. புற
நா 337.

து

துகன்-குற்றம் 238 புறப்பொருள்
வெண்பாமாலை-ரைதும்பை 1

துகில்-ஆடை 235, ‘துகில் வெ
ண்மைசெம்மையிரண்டிற்கும்
பொது’ என்பர் கச்சினர்க்

கிளியர், சீக்கிளிதாமணி 34
துஞ்சா-மாரூத 260.

துஞ்சதல்-தங்குதல் 121. “அறை
துஞ்சம் செங்கோலையே”
புறா 20:17.

துடவை-தோட்டம் 201 மணி
மேகலை 13:10 “தொய்யாது
வித்திய தளர்படு துடவை”

மலைபு 142.

துடி-பாலைப்பறை 124.

தணங்கை-ஒருவகைக்கூத்து 232, 459.
 தணர்-கொத்து 308.
 தணை-உதவி 426.
 தப்பு-வலி 426. புறா, 122. புறப் பொருள் வெண்பாமாலையுரை வஞ்சி 3.
 தயித்த-அறுத்த 231.
 தயல்வரல்-அசைதல் 161. பதிற் ருப்பத்து, 49
 தாப்ப-அடிப்ப 58.
 தரும்பு-கூஸ் 289.
 தருவலை-செம்மறிக்கிடாய் 153.
 பொருங், 103 மலைப்படி, 414.
 செம்மறிக்குட்டி அகாநானாறு 35:9.
 தவன்றி-நிறைந்திருந்து 268.
 துவன்றுபு-கெருக்காளின்று 434.
 “துவன்று நிறைவாகும்” தொல். உரி. 34.
 தழுவை-கூழ் 275.
 தளங்கா-அசையாத 253.
 தனர்-களைக்கொட்டு 201.
 தனி-நீர்த் தனி 24.
 தனை-துவாரம் 53.
 துளக்கப-சுவர்க்கலோகம் 388.
 துறை-துறைமுகம் 351.
 துண்ணரும்-கிட்டுதற்கரீய 125.
 தூ
 தாங்கா-அசையாத 146.
 துங்கு-செந்த 10.

தாங்கும்-ஆடும் 146. [285
 தாண்டல்-ஒரவளை திரும்புமுன் துண்ம்-தூபம் 316.
 துப்பு-உள்ளுப் பொய்யான து 231. துளை புறா 19.
 தே
 தெங்கு-தெண்ணை 253.
 தெவ்வர்-பகைவர் 118, 419.
 புறா 6. “தெவ்வுப் பகையாகும்” தேவ். உரி. 50.
 தெறல்-அழித்தல் 422. புறா 2.
 தே
 தேஎம். தேயம் 423-4. புறா 6.
 தேம்பட-இனிமை பிறக்கும்படி 278 பிங்கலங்கை 490,
 சுற்சேர் 249, சேர் 416,
 அகாநானாற்றுறை 16:6.
 தேன்-தேன்கூடு 123.
 தோ
 தொகுவாய்-குவிந்த இடம் 112.
 தொடர்-சங்கிலி 125. புறா அறநரை 74:3. மூல்லைப்பாட்டு 62
 தொடர்வலை- ஒன்றேருடொன்று பிணைத்தவலை 113.
 தொடி-பூண் 436 புறா 399.
 பதிற்றுப்பத்து 24.
 தொடுத்த-கட்டின 152.
 தொடுதோல்-செருப்பு 169. பட்டினப்பாலை 265.
 தொடுப்பு-விணதப்பு 201.
 தொய்யா-கெடாத 434.

தொல்பழ ம 388.
 தொலைச்சி-போக்கி 141. கெடுத் து 237, உண்டு போக்கி 382.
 தொலைபு-கெடுதல் 398.
 தொழுதி-கிரட்சி, 406. கூட்டம் புரட்சி, 44.
 தொழுது-தொழு ஏ 463.
 தொனி-சேறு 211.
 தே
 தோட்ட- துளையிட்ட 179.
 தோண்டி-முகங் து 98
 தோப்பி- கெல்லாற் செய்த கள். 142. அகாநானாற்றுறை 35:9.
 தோன்றல்-தலைவர் 420. புறா 21.
 த
 ககர்-வீடு 121, 298, அரண்மனை 440.
 கச்ச-விருப் 248.
 கசைதி-விரும்பி 107. [44.
 கசைவுதி-விருத்தினவிடத்தே
 கடை- அடி 243. “கடைகாலும்”, தக்க, 716. [424.
 கயங்கிடுகினார்-விரும்பிகோர் கல்லில்-கல்லவீடு 247, 327.
 கவில்-பயிர் 198.
 களி-பெறுமை 321. தொல்-உரி 24. புறா, 26.
 கறவு-கள் 141, 385. பட்டினப்பாலை 180.
 கரு-கள் 345.

நறுதுதல்-நறியதுதல் 303.
 நறுப் பிழித்-நறியகள் 281.
 நறுமுறி-நறியலூஜை 308.
 நறுவடி-நறியமாக்பிஞ்சு 309.
 நன்னகர்-நன்றாகிய ஊர் 368.
 நன்நதலை-நக்கந் துடம், 291.
 மூல்லைப்பாட்டு 1. தொல்லரி 78.
 நா
 நாகு-இளமை 165.
 நாஞ்சில்-கலப்பை 199. புறா, 19. பரிபாடல் 20 53. பதிற் ருப்பத்து 26.
 நாணா-கயிறு 285.
 நாப்பண்-கடு 441. “நீர்காப் பண்ணு நிலத்தின் மேலும்,” பட்டினப்பாலை 194.
 நால்கு-நான்கு 489. [465
 நாவலாந்தண்டுபொறில். சர் புத்தீவு
 நாவாய்-மரக்கலம், 321. பட்டினப்பாலை, 174.
 நாள்-விழியற்காலை 141. புறா 29. [354.
 நாறு-நாற்று 212. மணக்கின்ற நான்முகவொருவன்-பிரமா 403.
 நி
 நிரை-பசுத்திரன் 176. பசு புறப் பொருள் வெண்பாமாலையுரை வெட்சி 9. [128
 நிரைத்த-வரிகையாக வைத்த நில்லா-நிலைபெறுதலில்லாத 466.

நிலவரல்-நிலத்திலே தோண்டன
உரல் 96.

நி

நிங்கா-இடையரூத 228.
நிடி-வளர்ந்து 293.
நீத்து-பெருக்கு 289. 'நிவந்து
செல் நீத்தங் குளங்கொளச்
சாற்றி' மதுரைக்காஞ்சி 246.
நீர்-நீர்மை 281.
நீர்ப்பெயற்று - நீர்ப்பெயற்றெறன்
ஞும் ஊர் 319.

நீர்முகம்-நீரிடத்து 379.

நீலம்-கருங்குவளைப்பூ 239.

நீளார-நீண்டதாள் 83.

நீறு-பழுதி 93.

நீனிறவரு-நீலநிறத்தையுடைய
வழவு 402.

நு

நுகம்-கனையமரம் 127. [360]

நுங்கு-பனையினது இனங்காம்

நடங்கிய-கழுவின 339.

நடங்க-அசைய 329. [211]

நுண்டொளி-நுண்ணியசேறு

நுதி-முனை 87, 128. "வைங்நுதி

பொருத வடிவாழ் வரிதுதல்'

திருமுரு, 78.

நுரை-வெண்ணெய் 158.

நுழைபு-செல்லுதல் 374.

நுனை-முனை 209. புறானானுறு 42.

நே

நெடியோன்-திருமால் 402.
நெடுங்கரல்-நெடியகொஞ்சது 192
நெடுவேள்-முருகக்கடவள் 75.
நெய்தல்-கருங்குவளை 213.
நெறி-ஆறல் 162.
நென்மா-நெல்லையிடிச்சமர 343

நே

நேர்க்காங்கு-தினையிடுங்கோல
384.

நோ

நொடை-விளை 141. புறா 352.
மணிமேகலை 28:32.

நோ

நோன்-வலிய 47, மூல்கைப்
பாட்டு 77.நோன்புறம்-வலியையுடைய
ஞுதகு 79.நோன்றுள் வலியையுடையகால்
68.

ப

பகடு-ஏருது 58, 198, 325.
பகழி-அம்பு 269. புறா, 152.
திவாகரம்.
பகுவாய்-அங்காத்தவாய் 112.
பச்சிரூ - பசியஇரு 270.
பச்சுஞ்-செவ்வித்தசை, 283,
புறானானுற்றை 258:4.
பச்சை-தோல் 6. புறா 164.
பசி-மீடி 253.

பசப்படை - பசிய பொன்னுற்

தெய்த பக்கரை 493.

பசம்பொன்-பசியபொன் 164.

பஞ்சாய்க்கோரை-தண்டானு
கியகோரை 217.

படப்பை-பக்கம் 126; 321, 401.

நோட்டம் 354.

படம்-சட்டை 69.

படர்தல்-செல்லுதல் 37. "பட
ரேயுள்ளல் செலவுமாகும்"

என்பது தொல்காப்பியம்.

படிவம்-வழிபடுதெய்வம் 298

படிதல்-உண்டாதல், 92. அத
நானுற்றை 5:11.பஜை-மூங்கில் 12, 161. "தட
மென்பஜைத் தோண்மடகல்
லீரே" அக்கா, 110:10.பதம்-பக்குவம் 64; உணவு 105.
உணவு, மலைபடு 157.பயம்பு-குழி 108. புறா, 17.
பள்ளம் பரிபாடலுரை 7:15.

பரதவர்-நெய்தனிலமாக்கள் 323

பருசி-விழுங்காநின்று 1.

பருதி-குரியன் 2.

பருவானம் - கூதிர்க்கரலத்து
மேகம் 183.பருஉக்கை-வண்டியின் ஒருறப்
448.

பல்காற்பறவை-வண்டு 183.

பல்குழி-பலகுழி 399.

பலகை-கேடகம் 120. புறா 282.

பதிற்றுப்பத்து 53.

பலவு-பலா 77, 356.

பலி, 233. [25]

பழுப்புக்-தொன்றுதெட்டப்பு
பழிச்சி.வாழ்த்தி 436.

பழுமரம்-பழுத்தமரம் 20.

பள்ளி-படுக்கை 89, 373.

பறைகல் தேவ்தல் 95 189.

பனி குளிர்ச்சி 328.

பா

பா-விரிந்த 190.

பாக்கம்-கீரூர் 367.

பாகு-சர்க்கரைப்பாகு 377. புறா
381.

பாசிலை-பசியஇலை 4.

பாடு-ஷலி 226. புறா, 49; சீவக
சிந்தாமணி 2173. திவாகரம்.
அக்கானானுறு 23:2.

பாணி, 22.

பாணி-காலம் 433.

பாக்கிரி ஒருமரம் 4.

பாய்தல்-பரத்தல் 267. பஸிபாடக்
5:1. "ஞெமிர்தலும் பாய்த
லும் பரத்தற் பொருள்"
தொல்காப்பியம் உரியியல் 65.

பாயம்-புணர்ச்சி 342.

பார்—பழி. இது வண்டியின்
உறுப்பு 48.

பார்வை-பார்வை மிருகம் 95.

பாரித்தல் பரப்புதல் 442.

பாலை-பாலைவெண்ணும்பண் 180.

பி
 பிடி-பெண்யானை 53. திவாகரம்.
 பிடித்த-சேர்க்கப்பட்ட 377.
 பின்னவ-எயிற்றி 90; பெண்பன்றி 342.
 பின்தீத்-வரிச்து 56
 பினையினிர்-குடி 296.
 பிழா-தட்டுப்பிழா 276.
 பிழிலி-கள் 282. “பின்ரப் பெண் கணப் பிழி மாந்தியும்” பட்டி எப்பாலை 89.
 பிஸ்ளோ-குஞ்சி 204.
 பிறக்கு-பின் 35!. புறானானுற்று ரை 15:15. “பிறக்கடி யொ குங்கா” பதிற்றுப்பத்து 80.

பிறங்கடை-வழித்தோன்றல் 30.
 பிர்ஸ்ரை-பிஸ்பு 206, 238, 371.
 புறா 29.

பி

பீவி-தோகை, 331. புறா 13.

பு

புகர்-புன்னி 159; சிறம் 194.
 யானை மத்தகத்துப் புன்னி,
 புறா 3.
 புகர்முகம்-யானை 448.
 புகைகுழ்-புகைகுழ்த 188, 261.
 புடை-முதகு 84.
 புண், 70.
 புணர்த்தல்-முடித்தல் 218.
 புணர்ப்பொலஸ்ரா-ஒத்தகனம் 79.
 புதல்-தாழ 112.

புதலு-வாசல் 52, 127, 198.
 “பூரித்துப் புதலுக்கோறுங் குவளையும் மறையும் தூத்து” சீவகசிங்கதாமணி 2443.
 புதலை-புதிய வைக்கோல் 225.
 புதை-ம்பக்கட்டு 128. பட்டி எப்பாலை 288.
 புரவி-குதிரை 27, 320. புறா 299.
 புரி-முறகு 15. செய்கின்ற 36-கயது 181.
 புரையும்-ஒக்கும் 114.
 புல்-புல்லரிசி 94. புல்லென்ற 138.
 புல்லிதழ்-புறலிதழ் 114.
 புலம்-நாடு; 41. சிலம் 140, 184.
 புலம்ப-தனிப்ப 286. புறா 147
 “புலம்பே தனிமை” தொல் உரி 85.
 புலர்-உலர் 276.
 புலவர்-அறிவுடையோர் 450.
 புறா 72.
 புலவு-புலால் காந்தம் 119, 269-409.
 புலிப்போத்து-புலியினதுபோத் து 138.
 புழல்-உட்போய் 191. துளை,
 புறா 152.
 புழுகல்-சோறு 100, 474.
 புழுக்கு-புழுங்கவெந்தது 195.
 புன்-பறவைகள் 155.
 புற்று, 277.

புறவு-காடு 496; மூல்லைங்கல் காடு பிங்கலக்கை. சிறுகாடு அகானானுற்றுரை 84:9.

பு
 பு-பொவிவ 278. புறா 13.
 புஞ்சமட்டு-மெத்தென்றங்கமு 159.
 புண்-புண்ட 136.
 புதம், 235.

புப்ப-பொவிவு பெற்றிருப்ப 424.
 புளை-பஞ்ச 84. சிறபுளை 192.

பெ

பெண்ணை-பளை 314, 360. புறா 61.

பெருங்-பெரியசீர் 432. [462
 பெரும்பெயர்-பெரும்பொருள்
 பெருமகண்-தலைவன் 101.

பே

பேரமர்-பெரியபோர் 416.
 பேரூர்-பெரிய ஊர் 254.

பை

பைங்காழ் பசியமணிகள்கோத்த வடம் 329.

பைஞ்சேறு-சாணம் 298. மணி மேகலை 19:115.

பைதீர்-பசுமைதீர்க்கத 105.
 பைக்குணர்-பசியகொத்து 308.

போ

பொகுட்டு-கொட்டை 404.
 பொதும்பர்- இளமரக்கா 374.

“வெயினுழை பறியாக் குயி னுழை பொதும்பர்” மணி

மேகலை 4:5.
 பொருத்தல்-இனசதல் 9.
 பொலம்-பொன் 312. “பூரண கும்பமும் பொலம்பால்வைக கனம்” மணிமேகலை 1:44.
 பொறி-ஒளி 448. கண்பொறி தண்ணேணி புறா 161:13 உரை.
 பொன்-திரு 440. “பொக்கே ரணையாய் புகுந்தகேளாய்” மணிமேகலை 2:16.

போ

போழ்-வகிர் 307.
ம
 மக்குல்- இருட்சி 480. புறா, 103. சிலப்பதிகார அருபத் வரை 10:152.

மஞ்சனு-மயில் 331. புறா 50. திவாகரம்.
 மடங்கை-பெண் 12.
 மடவரல்- மடப்பங்கோற்றுதல் 387. மடப்பம் என்பர் புறா னானுற்றுரைகார் 89:2.

மதிதல்-தவிர்தல் 107.
 மதிவாய்-வளைந்தவாய் 199; மதிதல் 166.
 மடை-பலி 104.

மண்டிலம்-குாயிது 442.
 மணி-கீலமணி 14. புறா னாற் ரை 50:3.
 மத்தம்-மத்து 156.
 மத-வலி 143. “மதவேமடனும்,

வலியுமாகும்” தொல் உரிமீ 81.
 மதலை-பற்றுக்கோடு 346.
 மதவிடை- வலியையுடைய
 கிடாம் 143.
 மங்கி-பெண்குரங்கு 395, 497.
 மயங்கதர்-மயங்கித்திரியும் வழி
 106.
 மரபு-முறைமை 463. புறநா, 98
 புறப்பொருள் வெண்பாமாலை
 யூரை. வெட்டி 19.
 மருங்கு-இடம் 336.
 மருங்குல்-உடம்பு 352. [209.
 மருபு-தண்டு 14, கொட்டு 110,
 மல்லல்- வளப்பம் 143, 254.
 புறநா, 18 தொல் உரி 7
 மலைக்கோர்-பொருடோர் 423.
 மலை-குடாகிற் 486.
 மழு- கோடாரி 170.
 மழை- மேசம் 49, 190, 257,
 413; குளர்ச்சி 386. [136.
 மறம்பூண்- மறத்தைப்பூண்ட
 மறு-தழும்பு 171.
 மறுது-தெரு 322. புறநா, 160.
 செடுக்கதறு என்றுரைப்பர்
 நக்கினர்க்கினியர். சீவகசிக்.
 615 உரை.
 மகறைப்பாளர் - அந்தணர் 311.
 மகறவிழி- வேதஞ்சை 300.
 மன்றம்-பொது இடம் 143, 423
 மன்றூயிர்- நிலைபெற்ற உயிர் 32.
 மனவ- அக்குமணி 132.
 மனை- வீடு 256.

மா
 மா-பெரிய 14, மாழை நிறம்
 160; விலங்கு 497.
 மாக்கள்- மக்கள் 61, 432
 மாட்டிய- கொழுத்தின 349.
 புறநா, 19
 மாண்பயன் - மாட்சிமைப்பட்ட
 பயன் 67.
 மாத்தாள்- பெரியதண்டு 363.
 மார்பு- வடிவு 245.
 மால்- பெருமை 330, கருமை
 487.
 மாலை-தார் 486.
 மாழுதல்- விற்றல் 160.
 மானை-ஒப்ப 269.
மி
 மிகை-உச்சி 172.
 மிகைதல்- தின்றல் 262.
 மிகைதல்- கெருங்கிய 174.
 “பூமலர்ப்பொழிலும் பொய்
 கையுமிடைக்கு” மனிதீம
 கலை 26:73.
 மிண்டி-குத்தி 92.
 மிரியல்-மினகு 78.
 மினிர-மேலாக 92.
 மிளை-காவற்காடு 126, 401.
 புறநா 181. மனிமேகலை
 28:25, சிலப். 13:183 உரை.
 சீவகசிக் 1142 உரை.
மி
 மிக்கறும்—மேலாக்கூ பா. 34.
 498.

மீனி-கூற்றுவன் 751.

மு

முகங்கு-வாரி 27.
 முகனமர்க்கு-முகம் பொருக்கி
 478.
 முகிழ்-தயிர்க்கூலுள்ள புடைப்பு
 157.

முகை-அரும்பு 215.

முடங்கி, 89.

மு-லை-முறுக்கு 61.

முடிநாறு-முடியாக்கி கிடக்க
 நாறு 212.

முக்கீர்-கடல் 30, 441. புறநா,
 9. பரிபாடல் 5:6. அங்காண
 ற்றுவரை 57, 15.

முரண்-மாறுபட்ட 294.

முரலும்-பாடும் 494.

முராவுவாய்க்குழிச் - ஒஹுவாய்
 போன்பானை 99.

முழுமுதல்-பரியதி 77, 237.
 புறம் 58 உரை. ‘பதிற்றுப்
 பச்து’ 11.

முன்னி-ஒரு செடி 215.

முறி-தளர் 308. புறப்பொருள்
 வெண்பாமாலையுரை. தும்பை
 10. சிலப். 4:38. திவாசரம்.
 முங்கில்-முற்றம் 96, 152, 186,
 225, 265, 338, 354, 497.
 புறப்பொருள் வெண்பாமாலை
 யூரை வெட்டி 4. ஜங்குறு
 410.

முனை-வெறுத்து 214. புறநா 23

மு

முதல்-பண்மூலார் 411. மூல
 லைப்பாட்டு 7.
 மூலம்-சோறு 168, 196.
 மூவர்-சோர் சேஷம் பாண்டியர்
 33. புறநா, 205.

மே

மெலிக்கு-கெகிழ்க்கு 13.
 மெக்கினை-மெல்லியகொம்பு
 328.

மே

மேம்படுசா-மிக்கவணை 456.
 மேழுகத்தகர்-ஆட்டுக்கிடாய் 326.
 மேனி-நிறம் 160. திவாசரம்.

மை

மை-பெரிய 271.

மோ

மோடு-வயிறு 458. பிக்கலங்கை
 மோர், 160.

ய

யவனர்-சோனகர் 316. திவா
 சரம்.

யா

யக்கை-வடிவு 22.
 யாணர்-புதுவருவாய் 228, 367.
 புறநா, 375 ஜங்குறு 186.
 பதிற்றுப்பச்து 71.
 யாத்தாட்டின 95, 297. ஜங்குறு
 407. புறநா, 216.
 யாழ், 462

ஸி
தூம்-யாகத்தம்பம், புறா 400,
வ
வகை-கூறுகள் 310.
வசை-குற்றம் 35 திவாகரம்.
வடவளம் - வடதிசைக்கணுள்ள
நுகர்பொருள் 320.
வடி-வடு 309.
வடிமணி-வடித்தமணி 120.
‘தெளிந்தமணி’ பு.வெ. பொ
துவியல் 14.
வண்டல்-வினாயாட்டு 311
வத்தம்-நெல் 305.
வம்பலர்-புதியோர் 76, 365.
பட்டினம்பாலை 249.
வய-வலி 27, 128, 448 “வய
வலியாகும்” தொல். உரி 70.
வயமான்-வலியையுடையசிங்கம்
448.
வயவர்-வீரர் 101. பு.வெ. உரை
தும்பை 17, புறா 20
வயின்-பதம் 304.
வரிப்பந்து - நூலால்வரிதலை
யுடையபந்து 333,
வரை-மலை 72, 123; முங்கில்
330.
வரைப்பு-உலகு 18; மதில் 122.
405. ஊர் 154; பண்டசாலை
324; எல்லை 421;
வள்ளி-உணவு 197, 848. சோறு
255

வல்லுற்று-சில்லுற்று 98.
வல்லேறு-வலியாலுமேறு 135.
வலந்த-குழந்த 236.
வலம்புரி - உயர்ந்தசங்கு. “வரி
வளைக்குழும் வலம்புரி’ என்ப
தனுரையில் ஆயிரஞ்சங்கு
குழுத்திரிவதுவலம்புரின்பர்
ஏச்சினர்க்கிணியர். சீவகசிங்
தாமணி 2103 உரை.
வலன்-வலப்பக்கம் 145. அகா
ஊறு 3.
வலைஞர்-வலையை வீசவார் 274
வழைச்சூற-இளமையறும்படி
280.
வள்-பெருமை 5
வள்ளி-ஒருக்கத்து 370.
வளை-வளைந்த 110, 300; சங்கு
488 திவாகரம்.
வளை இ-வளைத்து 115.
வளை யூ-வளைந்து 145.
வறந்தல்-வற்றுதல் 10.
வறம்-வற்கடம் 23. புறா 224.
வறுவாய்-உண்ணுக்கிணையல்
லாதவாய் 10. பொருள் 12.
வறை-பொரியல் 133.
வன்புலம்-மூல்லைகிலம் 206.

வா

வாங்கி-வலித்து 156.
வாங்கு-வளைந்த 228 பிங்கலங்கை
வாட்டு-பொரியல் 256.
வாடுன்-உப்புக்கண்டம் 100.

வாராது-அரியாது 100.
வாய்-இடம் 113.
வால்-வெள்ளிய 27, 157, 236
வாழ்வேலி-உயிர்வேலி 126.
வாளை-வாளை மீன் 287.
வான்-மழை 107; தேவருலகு
333.
வான்கலம்-வெள்ளிக்கலம் 477.
வானம்-விசும்பு 190.
வி
விசயம்-கருப்புக்கட்டி 261.
விசு-பினித்தல் 56. விலித்துக்
கட்டுதல். புறா, 50.
விசும்பு-ஆகாயம் 492. புறா
ஊற்றுரை 2. பரிபாடல் 2:4.
விசைத்து-உரத்து 437.
விடியல்-போதல் 155.
விடை-கிடாய் 143. புறா, 324.
விண்-ஆகாயம் 348. புறா 11.
விதிர்ச்சு-பலவாகப்போகட்ட
309.
வியல்-ஊகலம் 41, 82, 184,
233. 22. “வியலென் கிளவி
யகலப்பொருட்டே” தொல்.
உரி 68.
விரவு-கலந்த 71.
விரைஞா-கலந்து 173, 263. புற
நா 152.
விழுவு-விழுவு 411.
விழுக்கோல்-சீரியகோல் 91.
விழுத்தண்டு-வருத்தத்தைச்

செய்யும் தடி 170.
விளி-ஒசை 300.
விறங்து-செறிந்து 226. தொல்
காப்பியம் உரியியல் 51.
விறல்-வெற்றி 411, “இன்னு
வரும்படர் தீவிற்றங்து”
கெடுகல்வாடை, 167.
விறவியர்-விறல்பட ஆடுகளிர்
486.
வினாகுர்-தொழில்செய்வார்
255; உழவர் 211.
வினையுடம்படல் - சங்து செய்
தற்கு உடன்படுதல் 452.
வீ
வீ-பு 194. புறாஊற்றுரை 36.
அகாஊறு, 107.
வீட-கீங்கும்படி 250. “வருத்
தம் வீடை வாரவுண்டு பேரஞ்சு
போக்கி” பொருசு, 87-8.
வீயா-விடாத 367.
வீவு-கேடு 465.
வீழ்-விழுது 357.
வே
வெண்கை-வெள்ளியகைப்பிடி
71.
வெந்நீர்-வெவ்வியார்ஷை 281.
வெரிந்-முதுகு 86.
வெரிலீ-வெருவி 438 “கண்ட
னன் வெரீலீக் கடுகவை
யெய்தி” மணிமேகலை:127.
வெள்ளை-வெள்ளாடு 153.

- வெளிறு - வயிரமின்மை 396
 “இரும்பனை வெளிறின்புன்
 சாயணை” திருமூரி 312.
 வெறுக்கை-செல்வம் 434. புறநா
 146. அகாஊற்றுரை 1:9.
 வே
 வேட்டம்-வேட்டை 111.புறநா
 152.
 வெட்கும்-யாகஞ்செய்யும், 499.
 வெண்டினர்-விரும்பினர் 444.
 வெண்டுப-விரும்புவன் 444.
 வேயாமாடம் -வேயாது சாங்கி
 ட்டமாடம் 348.
 வேலி-எல்லை 113, 154.
 வேழம்-யானை 51, பேய்க்கருப்
 பந்தட்டை 263.

- வேழ்வித்துணை - யாகாசலையில்
 நட்டப்பும் 316.
 வேற்றலை-வேலில் முனை 87.
 வை
 வை-வைக்கோல் 191, 225.
 239; கர்மை 87, 119.
 “வையே கூர்மை” தோல்
 உரி 91.
 வைகுறுமீன்-ஆராக்காலம் விடு
 தற்குக் காரணமான வெள்ளீ
 யர்கியமீன் 318.
 வைஞ்சுதி-கூரியமூனை 87, 119.
 “வைஞ்சுதி பொருத வடுவாழ்
 வளிதல்” திருமூரி 78.
 வைப்பு-ஷார் 82. அகாஊற்று
 ரை 21:14

பெரும்பானுற்றுப்படையின் அருஞ்சொற்பொருள்
 முற்றும்.
